De Europæiske Fællesskabers

Tidende

ISSN 0378-7001

C 37

44. årgang

3. februar 2001

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

Informationsnummer | Indhold | Side

I *Meddelelser*

Kommissionen

2001/C 37/01 Euroens vekselkurs 1

2001/C 37/02 De Europæiske Fællesskabers administrative Kommission for vandrende arbejdstageres sociale sikring — Omregningskurser for valuta i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 2615/79 2

2001/C 37/03 EF-rammebestemmelser for statsstøtte til miljøbeskyttelse 3

2001/C 37/04 Statsstøtte — Opfordring til at fremsætte bemærkninger efter EF-traktatens artikel 88, stk. 2, til støtte C 65/2000 (ex N 679/2000) — Frankrig — etableringsstøtte til short-sea-shipping [1] 16

2001/C 37/05 Statsstøtte — Opfordring til at fremsætte bemærkninger efter EF-traktatens artikel 88, stk. 2, til støtte C 53/2000 (ex NN 38/2000) — Mines et Potasses d'Alsace (MDPA) [1] 22

2001/C 37/06 Statsstøtte — Opfordring til at fremsætte bemærkninger efter EF-traktatens artikel 88, stk. 2, til støtte C 55/2000 (ex NN 5/2000) — Tyskland, støtte til Mesacon Messelektronik GmbH Dresden [1] 29

2001/C 37/07 Statsstøtte — Opfordring til at fremsætte bemærkninger efter EF-traktatens artikel 88, stk. 2, til de tre uanmeldte statsstøtteordninger C 58/2000 (ex NN 81/2000): skattelettelser i form af fritagelse for selskabsskat for visse nyoprettede virksomheder i provinsen Álava (Spanien); C 59/2000 (ex NN 82/2000): skattelettelser i form af fritagelse for selskabsskat for visse nyoprettede virksomheder i provinsen Guipúzcoa (Spanien); C 60/2000 (ex NN 83/2000): skattelettelser i form af fritagelse for selskabsskat for visse nyoprettede virksomheder i provinsen Vizcaya (Spanien) [1] 38

2001/C 37/08 Statsstøtte — Opfordring til at fremsætte bemærkninger efter EF-traktatens artikel 88, stk. 2, til støtteforanstaltning C 57/2000 (ex NN 157/99) til fordel for Valmont Nederland BV (tidl. Nolte), Nederlandene [1] 44

[1] EØS-relevant tekst

(Fortsættes på omslagets anden side)

Informationsnummer	Indhold (fortsat)	Side
2001/C 37/09	Godkendt statsstøtte inden for rammerne af bestemmelserne i artikel 87 og 88 i EF-traktaten — Tilfælde, mod hvilke Kommissionen ikke gør indsigelse [1]	48
2001/C 37/10	Forudgående anmeldelse af en fusion (Sag COMP/M.2277 — Degussa-Hüls/SKW Trostberg/Laporte) [1]	51
2001/C 37/11	Forudgående anmeldelse af en fusion (Sag COMP/M.2294 — Etex Group/Glynwed Pipe Systems) [1]	52
2001/C 37/12	Forudgående anmeldelse af en fusion (Sag COMP/M.2280 — BASF/Bertschi/Hoyer/VTGL/JV) — Behandles eventuelt efter den forenklede procedure [1]	53
2001/C 37/13	Forudgående anmeldelse af en fusion (Sag COMP/M.2324 — Sanmina Corporation/AB Segerström & Svensson) — Behandles eventuelt efter den forenklede procedure [1]	54

II *Forberedende retsakter*

. . . . . .

III *Oplysninger*

Kommissionen

2001/C 37/14	Indkaldelse af forslag — Europæisk initiativ for demokrati og menneskerettigheder iværksat af Europa-Kommissionen — Støtte til rehabiliteringscentre for torturofre	55

DA

[1] EØS-relevant tekst

I

(Meddelelser)

KOMMISSIONEN

Euroens vekselkurs [1]

2. februar 2001

(2001/C 37/01)

1 euro	=	7,4624	danske kroner
	=	8,914	svenske kroner
	=	0,6364	pund sterling
	=	0,9407	amerikanske dollar
	=	1,4046	canadiske dollar
	=	108,43	japanske yen
	=	1,5377	schweizerfranc
	=	8,205	norske kroner
	=	79,65	islandske kroner [2]
	=	1,6959	australske dollar
	=	2,0895	new zealandske dollar
	=	7,2763	sydafrikanske rand [2]

[1] *Kilde:* Referencekurs offentliggjort af Den Europæiske Centralbank.

[2] *Kilde:* Kommissionen.

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS ADMINISTRATIVE KOMMISSION FOR VANDRENDE ARBEJDSTAGERES SOCIALE SIKRING

Omregningskurser for valuta i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 2615/79

(2001/C 37/02)

Artikel 107, stk. 1, 2, 3 og 4, i forordning (EØF) nr. 574/72

Referenceperiode: januar 2001

Anvendelsesperiode: april, maj og juni 2001

	EUR	DKK	GBP	NOK	SEK	ISK	CHF
EUR	—	7,46415	0,634800	8,23552	8,90555	79,8559	1,52909
DKK	0,133974	—	0,0850465	1,10334	1,19311	10,69859	0,204858
GBP	1,57530	11,7583	—	12,9734	14,0289	125,797	2,40878
NOK	0,121425	0,906336	0,0770807	—	1,08136	9,69652	0,185670
SEK	0,112290	0,838147	0,0712814	0,924763	—	8,96699	0,171701
ISK	0,0125226	0,093470	0,00794932	0,103130	0,111520	—	0,0191481
CHF	0,653983	4,88143	0,415149	5,38589	5,82408	52,2244	—

1. I henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 2615/79 er kursen for omregning til en given national valuta af beløb udtrykt i en anden national valuta den kurs, der i løbet af den i stk. 2 fastlagte referenceperiode beregnes af Kommissionen på grundlag af det månedlige gennemsnit af de valutakurser, som for vedkommende valutaer meddeles Kommissionen med henblik på anvendelsen af Det Europæiske Monetære System.

2. Referenceperioden er:
   — januar måned for omregningskurser, der skal anvendes fra den følgende 1. april
   — april måned for omregningskurser, der skal anvendes fra den følgende 1. juli
   — juli måned for omregningskurser, der skal anvendes fra den følgende 1. oktober
   — oktober måned for omregningskurser, der skal anvendes fra den følgende 1. januar.

   Omregningskurserne for valuta vil blive offentliggjort i andet nummer af *De Europæiske Fællesskabers Tidende* (C-udgaven) i februar, maj, august og november.

EF-rammebestemmelser for statsstøtte til miljøbeskyttelse

(2001/C 37/03)

A. INDLEDNING

1. Kommissionen vedtog i 1994 fællesskabsrammebestemmelserne for statsstøtte til miljøbeskyttelse [1], hvis gyldighed udløb den 31. december 1999. I overensstemmelse med punkt 4.3 heri tog Kommissionen i 1996 rammebestemmelserne op til fornyet overvejelse og konkluderede, at det ikke var nødvendigt at ændre dem inden gyldighedsperiodens udløb. Ved Kommissionens beslutning af 22. december 1999 blev rammebestemmelserne videreført til den 30. juni 2000 [2]. Kommissionen besluttede den 28. juni 2000 at videreføre dem indtil 31. december 2000 [3].

2. Siden rammebestemmelsernes vedtagelse i 1994 er der sket en udvikling i miljøforanstaltningernes karakter, både på initiativ af medlemsstaterne og af Fællesskabet og på verdensplan, ikke mindst efter vedtagelsen af Kyoto-protokollen. Medlemsstaternes foranstaltninger bliver f.eks. stadigt flere inden for energisektoren og antager ofte hidtil sjældent anvendte former, navnlig skattelempelser eller -fritagelser. Der er ligeledes en tendens til udvikling af nye former for driftsstøtte. Det synes derfor nødvendigt at vedtage nye rammebestemmelser, så medlemsstaterne og virksomhederne kender de kriterier, som Kommissionen fremover lægger til grund for sin vurdering af, hvorvidt medlemsstaternes påtænkte støtteforanstaltninger er forenelige med fællesmarkedet.

3. I overensstemmelse med EF-traktatens artikel 6 skal Kommissionens statsstøttekontrol på miljøområdet tage hensyn til miljøpolitikkens målsætninger, navnlig med henblik på at fremme en bæredygtig udvikling. Konkurrencepolitikken og miljøpolitikken står således ikke i modsætning til hinanden, men kravene til miljøbeskyttelse bør integreres i udformningen og iværksættelsen af konkurrencepolitikken, navnlig for at fremme en bæredygtig udvikling [4].

4. En langsigtet hensyntagen til miljømæssige forudsætninger er imidlertid ikke ensbetydende med, at samtlige støtteforanstaltninger kan godkendes. Navnlig bør det tages i betragtning, hvilke virkninger støtteforanstaltningerne har for fremme af en bæredygtig udvikling, og hvorvidt »forureneren betaler-princippet« overholdes strengt. Visse former for støtte indgår så afgjort i denne kategori, navnlig når støtten giver mulighed for at nå til et højt beskyttelsesniveau, uden at det går ud over internaliseringen af omkostninger. Andre former for støtte derimod kan, ud over at have negative virkninger for samhandelen mellem medlemsstaterne og konkurrencen, modarbejde »forureneren betaler-princippet« og bremse igangsætningen af en bæredygtig udvikling. Dette kan f.eks. være tilfældet for visse former for støtte, der udelukkende har til formål at fremme tilpasningen til nye obligatoriske EF-standarder.

5. I disse rammebestemmelser består Kommissionens fremgangsmåde således i at fastslå, i hvilket omfang og på hvilke betingelser statsstøtte kan være nødvendig for at sikre miljøbeskyttelse og bæredygtig udvikling uden at skabe uforholdsmæssige virkninger for konkurrencen og den økonomiske vækst. Dette skal ske under hensyntagen til erfaringerne med anvendelsen af rammebestemmelserne fra 1994 og til ændringerne af miljøpolitikken siden da.

B. DEFINITIONER OG ANVENDELSESOMRÅDE

6. Begrebet miljøbeskyttelse: Som miljøbeskyttelse vil Kommissionen i forbindelse med disse rammebestemmelser betragte enhver foranstaltning, der tager sigte på at afhjælpe eller forebygge skade på det fysiske miljø eller naturressourcerne eller på at fremme rationel udnyttelse af disse ressourcer.

Kommissionen mener således, at energispareforanstaltninger og foranstaltninger til fremme af vedvarende energi også er at betragte som miljøbeskyttende foranstaltninger. Ved energispareforanstaltninger forstås navnlig foranstaltninger, der sætter virksomhederne i stand til at reducere energiforbruget i produktionsforløbet. Udvikling og fremstilling af maskiner eller transportmidler, hvis drift kræver færre naturressourcer, er ikke omfattet af nærværende rammebestemmelser. Foranstaltninger gennemført i fabrikker eller andre produktionsanlæg for at forbedre sikkerhed og sundhed er vigtige og kan muligvis være berettigede til visse former for støtte, men er ikke omfattet af disse rammebestemmelser.

Begrebet internalisering af omkostningerne: I det følgende forstås ved internalisering af omkostningerne, at virksomhederne skal indregne samtlige omkostninger til miljøbeskyttelse i deres produktionsomkostninger.

Forureneren betaler-princippet: I det følgende forstås ved dette princip, at omkostninger til forureningsbekæmpelse dækkes af dem, der forårsager forureningen.

Forurener: Forureneren er den, der direkte eller indirekte påfører miljøet skade eller skaber vilkår, der fører til beskadigelse af miljøet [5].

---

[1] EFT C 72 af 10.3.1994, s. 3.

[2] EFT C 14 af 19.1.2000, s. 8.

[3] EFT C 184 af 1.7.2000, s. 25.

[4] Kommissionens vilje til at sikre integrationen af miljøhensyn i de andre politikker er ligeledes nævnt i Kommissionens Köln-rapport om integrering af miljøkrav af 26. maj 1999 og i dens rapport til Det Europæiske Råds møde i Helsingfors om integrering af miljøhensyn og bæredygtig udvikling i Fællesskabets sektorpolitikker (SEK(1999) 1941 endelig).

[5] Rådets henstilling af 3. marts 1975 om påligning af omkostninger og de offentlige myndigheders indgriben på miljøområdet (EFT L 194 af 25.7.1975, s. 1).

Sande priser: Et begreb hvorefter der i varernes eller tjenesternes pris er indregnet de eksterne omkostninger i forbindelse med de negative virkninger, som deres fremstilling og markedsføring har for miljøet.

EF-standard: EF's obligatoriske grænseværdier på miljøområdet samt den EF-retlige forpligtelse til at anvende den bedste teknik, som er tilgængelig uden at medføre uforholdsmæssigt store omkostninger (best available techniques, også kaldet BAT) ([6]).

Vedvarende energikilder: Vedvarende, ikke-fossile energikilder: vind, sol, geotermisk varme, bølge- og tidevandsenergi, vandkraftanlæg med en kapacitet på under 10 MW og biomasse, idet der ved biomasse forstås produkter fra land- og skovbrug, vegetabilsk affald fra landbrug, skovbrug og fødevareproduktion, ubehandlet træaffald samt korkaffald ([7]).

Elektricitet fra vedvarende energikilder: Elektricitet produceret på anlæg, hvor der udelukkende benyttes vedvarende energikilder, herunder den andel af elektricitet, der fremstilles på grundlag af vedvarende energikilder i hybridanlæg, hvor der, især som reservekapacitet, benyttes konventionelle energikilder ([8]).

Miljøafgift: »En afgift kan betragtes som værende en miljøafgift, når afgiftsgrundlaget har en klar negativ miljøpåvirkning. En afgift, der har en mindre klar, men dog ubestrideligt positiv miljøpåvirkning, kan dog også betragtes som en miljøafgift. Almindeligvis må medlemsstaten bevise afgiftens betydning for miljøet« ([9]).

7. Anvendelsesområde: Disse rammebestemmelser gælder for støtte ([10]) til miljøbeskyttelse inden for alle sektorer, der reguleres af EF-traktaten, herunder sektorer omfattet af EF's sektorspecifikke statsstøtteregler (forarbejdning af stål ([11]), skibsbygnings-, motorkøretøjs- og kunstfiberindustrien, transportsektoren, fiskeri), med undtagelse af det område, der er omfattet af EF-rammebestemmelserne for statsstøtte i landbrugssektoren ([12]). Nærværende rammebestemmelser finder anvendelse på fiskeri- og akvakultursektoren, uden at det berører anvendelsen af bestemmelserne i Rådets forordning (EF) nr. 2792/1999 af 17. december 1999. om de nærmere regler og betingelser for Fællesskabets strukturforanstaltninger for fiskeriet ([13]), og retningslinjerne for gennemgangen af statsstøtte til fiskeri- og akvakultursektoren ([14]). Statsstøtte til forskning og udvikling på miljøområdet er underkastet EF-rammebestemmelserne for statsstøtte til forskning og udvikling ([15]). Kommissionen finder heller ikke, at støtte til uddannelsesforanstaltninger på miljøområdet er af en sådan art, at den skal behandles særskilt. Kommissionen vil derfor undersøge sådanne støtteforanstaltninger på grundlag af bestemmelserne i Kommissionens forordning (EF) nr. 68/2001 af 12. januar 2001 om anvendelse af EF-traktatens artikel 87 og 88 på uddannelsesstøtte ([16]).

I henhold til artikel 3 i Kommissionens beslutning nr. 2496/96/EKSF af 18. december 1996 om fællesskabsregler for støtte til jern- og stålindustrien ([17]), vil støtte til miljøbeskyttelse inden for jern- og stålindustrien fortsat blive undersøgt i lyset af Fællesskabsrammebestemmelserne for statsstøtte til miljøbeskyttelse som offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* C 72 af 10. marts 1994 indtil EKSF-traktatens udløb.

Nærværende rammebestemmelser finder ikke anvendelse på strandede omkostninger, som vil blive behandlet i et særskilt dokument ([18]). Kommissionen erindrer om, at støttebeløb, der ikke overstiger 100 000 EUR til den enkelte virksomhed over en periode på tre år, ikke er omfattet af artikel 87 ifølge Kommissionens forordning (EF) nr. 69/2001 af 12. januar 2001 om anvendelse af EF-traktatens artikel 87 og 88 på *de minimis*-støtte ([19]). Denne forordning gælder imidlertid ikke sektorerne landbrug, fiskeri og transport samt de sektorer, der er omfattet af EKSF-traktaten.

([6]) Begrebet »bedste tilgængelige teknik« (BAT) blev indført i EF-lovgivningen ved Rådets direktiv 76/464/EØF af 4. maj 1976 om forurening, der er forårsaget af udledning af visse farlige stoffer i Fællesskabets vandmiljø (EFT L 129 af 18.5.1976, s. 23) og begrebet blev efter en lettere omformulering medtaget i Rådets direktiv 84/360/EØF af 28. juni 1984 om bekæmpelse af luftforurening fra industrianlæg (EFT L 188 af 16.7.1984, s. 20). I Rådets direktiv 96/61/EF af 24. september 1996 om integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening (EFT L 257 af 10.10.1996, s. 26) (det såkaldte IPPC-direktiv (integrated pollution prevention and control)) blev begrebet yderligere udbygget og knæsat. IPPC-direktivets anvendelsesområde omfatter industrianlæg, som kan forårsage stærk forurening. Direktivet finder siden november 1999 anvendelse på nye anlæg og på betydelige ændringer af bestående anlæg. Bestående anlæg skal opfylde IPPC-direktivets forskrifter inden oktober 2007. Indtil da gælder de to ovennævnte direktivers BAT-bestemmelser. Generelt fastlægges de konkrete standarder, det vil sige grænseværdier for emission eller forbrug under anvendelse af de bedste tilgængelige teknikker, ikke af Fællesskabet, men af de nationale myndigheder.

([7]) Denne definition svarer til den, der er indeholdt i Kommissionens forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om fremme af elektricitet fra vedvarende energikilder inden for det indre marked for elektricitet (EFT C 311 E af 31.10.2000, s. 320). Når dette direktiv er vedtaget af Europa-Parlamentet og Rådet, vil Kommissionen anvende den definition, der indgår i den endeligt vedtagne tekst.

([8]) Samme bemærkninger som i fodnote 7.

([9]) Miljøafgifter i det indre marked, KOM(97) 9 endelig.

([10]) Nærværende rammebestemmelser har ikke til formål at drøfte begrebet statsstøtte. Indholdet af dette begreb følger af EF-traktatens artikel 87, stk. 1, samt Domstolens og Førsteinstansrettens retspraksis.

([11]) Inden for de grænser, der er fastlagt i tredje afsnit i nærværende punkt.

([12]) EFT C 28 af 1.2.2000, s. 2.

([13]) EFT L 337 af 30.12.1999, s. 10.

([14]) EFT C 100 af 23.7.1997, s. 12. Kommissionen erindrer om, at nærværende rammebestemmelser kun finder anvendelse på støtte til miljøbeskyttelse, uden at det berører anvendelsen af andre fællesskabsbestemmelser på statsstøtteområdet inden for rammerne af de kumuleringsregler, der er omhandlet i punkt 74 i disse rammebestemmelser.

([15]) EFT C 45 af 17.2.1996, s. 5.

([16]) EFT L 10 af 13.1.2001, s. 20.

([17]) EFT L 338 af 28.12.1996, s. 42.

([18]) Ved strandede omkostninger forstås de omkostninger, som virksomhederne må bære som følge af indgåede forpligtelser, som de ikke mere kan opfylde på grund af liberaliseringen af den pågældende sektor.

([19]) EFT L 10 af 13.1.2001, s. 30.

C. **POLITIKKEN FOR STATSSTØTTEKONTROL OG MILJØPOLITIKKEN**

8. I 70'erne og 80'erne tog EF's miljøpolitik hovedsagelig sigte på at korrigere opståede problemer. Der blev især lagt vægt på at opstille standarder for de vigtigste miljøpolitiske aspekter.

9. EF's femte miljøprogram: »Mod en bæredygtig udvikling«, vedtaget i 1993 ([20]), markerer til en vis grad et brud med denne indstilling. I programmet understreges behovet for, at miljøhensyn fremover integreres i en langsigtet strategi for at sikre en bæredygtig udvikling. Formålet er, at den europæiske økonomiske udvikling på længere sigt skal forliges med det nødvendige miljøhensyn. Som det udtrykkeligt fremgår af EF-traktatens artikel 6 som ændret ved Amsterdam-traktaten, skal EF's indsats ikke længere være begrænset til at reagere på opståede miljøproblemer, idet miljøbeskyttelseskravene skal integreres allerede i udformningen og i gennemførelsen af EF's politikker og aktioner, og de samfundsøkonomiske beslutningstagere tilskyndes til at deltage aktivt.

10. I traktatens artikel 174 fastsættes det desuden, at EF's politik skal bygge på »forureneren betaler-princippet«. Omkostningerne ved miljøbeskyttelse skal internaliseres af virksomhederne på samme måde som andre produktionsomkostninger. Som led i denne politik må Kommissionen støtte sig til forskellige instrumenter: regulering, især fastsættelse af standarder, men også frivillige aftaler eller økonomiske instrumenter.

11. Kommissionen udarbejdede i 1996 en statusrapport vedrørende EF's femte miljøprogram. Det fastslås heri, at den overordnede strategi og målene i det femte handlingsprogram fortsat har gyldighed. Der er ingen tvivl om, at hensynet til miljø og bæredygtig udvikling nu i højere grad integreres i de øvrige fællesskabspolitikker. Men der mangler et egentligt holdningsskift hos alle implicerede parter: politiske beslutningstagere, virksomheder og borgere. Det er vigtigt at få knæsat princippet om fælles ansvar for miljøet og øge den enkelte borgers forståelse for, hvad der står på spil.

12. I 1999 vedtog Kommissionen endvidere en global vurdering af det femte handlingsprogram. Det konstateres i rapporten, at selv om det femte program har gjort det muligt at skabe større bevidsthed hos de implicerede parter, borgerne og beslutningstagerne i andre sektorer om nødvendigheden af aktivt at forfølge miljømålsætningerne, har resultaterne med hensyn til at vende de økonomiske tendenser og miljøskadelig adfærd globalt set været utilstrækkelige.

13. I vurderingen nævnes det også, at det er »stadig mere tydeligt, at miljøskader har omkostninger for samfundet som helhed, og sammenfaldende hermed at en miljøindsats kan give fordele i form af økonomisk vækst, beskæftigelse og konkurrencedygtighed«, og at »et kritisk punkt stadig er effektiv anvendelse af »forureneren betaler-princippet« og fuldstændig internalisering af miljøomkostninger på forurenerens regnskab« ([21]).

14. Kommissionens politik for kontrol med statsstøtte til miljøbeskyttelse skal således opfylde følgende to krav:

a) dels sikre, at markederne fungerer på konkurrencevilkår sideløbende med, at det indre marked søges virkeliggjort, og konkurrencen mellem virksomhederne øges

b) dels sikre, at miljøhensynet indgår i udformningen og iværksættelsen af konkurrencepolitikken, navnlig for at fremme en bæredygtig udvikling. I den sammenhæng mener Kommissionen, at internalisering af miljøomkostningerne udgør en prioriteret målsætning. Det kan opnås ved hjælp af diverse midler, såsom anvendelse af instrumenter baseret på markedslovene eller forskrifter som de mest effektive midler til at nå ovennævnte mål.

15. Internaliseringen af miljøomkostninger bidrager til sande priser, idet økonomiske beslutningstagere allokerer deres finansielle ressourcer ud fra priserne på de varer og tjenesteydelser, de ønsker at erhverve. I statusrapporten vedrørende EF's femte miljøprogram understreges det, at princippet om sande priser ikke er opfyldt, da priserne ikke afspejler de økologiske omkostninger. Dette gør det igen vanskeligere at bevidstgøre borgerne om, hvad der står på spil, og favoriserer rovdrift på naturressourcerne.

16. Sande priser på alle trin i den økonomiske proces er den bedste måde at bevidstgøre samtlige implicerede parter om omkostningerne ved miljøbeskyttelse. Ud over at have mulige negative virkninger for samhandelen og konkurrencen gør statsstøtte det generelt vanskeligere at nå målet om sande priser, idet visse virksomheder derved bliver i stand til på kunstig måde at reducere deres omkostninger og ikke over for forbrugerne afsløre omkostningerne ved miljøbeskyttelse. Visse støtteforanstaltninger kan således på sigt modarbejde målsætningerne om bæredygtig udvikling.

17. De rammebestemmelser for statsstøtte, som Kommissionen vedtog i 1994, skal ses som led i denne EF-politik. »Forureneren betaler-princippet« og kravet om, at virksomhederne skal internalisere omkostningerne ved miljøbeskyttelse, taler umiddelbart imod tildeling af støtte til virksomhederne.

18. Rammebestemmelserne åbner dog mulighed for støtte i følgende to tilfælde:

a) under visse specifikke omstændigheder er det endnu ikke muligt at internalisere omkostningerne fuldt ud, hvorfor støtte kan tilskynde virksomhederne til at tilpasse sig standarderne og dermed udgøre »en midlertidig næstbedste løsning«

([20]) EFT C 138 af 17.5.1993, s. 1.

([21]) Europas miljø: Hvilken kurs skal der sættes for fremtiden? Global vurdering af Det Europæiske Fællesskabs program for politik og handling i forbindelse med miljøet og bæredygtig udvikling, »Mod en bæredygtig udvikling«, KOM(1999) 543 endelig.

b) støtten kan også virke som incitament, så virksomhederne tilskyndes til at gå videre end de gældende standarder eller til at foretage yderligere investeringer for at gøre deres anlæg mindre forurenende.

19. I rammebestemmelserne for støtte til miljøbeskyttelse fra 1994 vurderede Kommissionen, at det i visse tilfælde endnu ikke var muligt fuldt ud at internalisere miljøomkostningerne, og at det kunne være nødvendigt midlertidigt at yde støtte. Siden 1994 er der imidlertid indtruffet følgende ændringer:

a) Siden vedtagelsen af EF's femte miljøprogram, som allerede er baseret på »forureneren betaler-princippet« og på internalisering af miljøomkostningerne, har virksomhederne haft syv år til at tilpasse sig den gradvise indførelse af princippet.

b) Kommissionens ovennævnte statusrapport fra 1996 vedrørende femte miljøprogram samt rapporten fra den globale vurdering i 1999 understreger på ny behovet for at internalisere miljøomkostninger og anvende markedsinstrumenter, hvis der skal opnås væsentlige miljøforbedringer.

c) Anvendelse af markedsinstrumenter og sande priser anbefales ligeledes i Kyoto-protokollen om klimaændringer.

20. Kommissionen mener derfor, at tildeling af støtte ikke længere skal opveje den manglende internalisering af omkostninger. Hvis de nødvendige miljøhensyn skal tages i betragtning på længere sigt, er sande priser og internalisering af omkostninger til miljøbeskyttelse en forudsætning. Kommissionen mener derfor, at det ikke længere er berettiget at yde støtte til investeringer, der udelukkende har til formål at bringe virksomheden i overensstemmelse med eksisterende eller nye tekniske EF-standarder. Kommissionen mener imidlertid, at det for at tage højde for de særlige vanskeligheder, der gør sig gældende for små og mellemstore virksomheder (SMV), er hensigtsmæssigt at åbne mulighed for at yde sådanne virksomheder støtte for at bringe dem i overensstemmelse med nye EF-standarder over en periode på tre år fra standardens vedtagelse. Støtte kan derimod vise sig hensigtsmæssig, når den tjener som incitament til at nå et højere beskyttelsesniveau end påkrævet ifølge EF-standarderne. Dette er tilfældet, når en medlemsstat beslutter at vedtage nationale standarder, som er strengere end EF-standarderne, for således at yde miljøet en bedre beskyttelse. Det vil ligeledes være tilfældet, når en virksomhed investerer i miljøbeskyttelse på et niveau, der ligger over de strengeste, eksisterende EF-standarder, eller hvis der ikke er fastsat EF-standarder på området.

21. Det har derimod ikke kunnet påvises, at støtten har en sådan tilskyndende virkning, når det blot drejer sig om at overholde eksisterende eller nye tekniske EF-standarder. Disse standarder er almindelige retsregler, som virksomhederne skal overholde, og det er ikke nødvendigt at yde støtte for at tilskynde virksomhederne til at overholde loven ([22]).

Specifikke forhold i forbindelse med energisektoren og afgiftslempelser

22. Siden vedtagelsen af rammebestemmelserne i 1994 er der inden for energisektoren sket en række vigtige udviklinger, som der bør tages hensyn til.

23. Nogle medlemsstater har vedtaget, er i færd med at vedtage eller agter måske at vedtage afgifter til fordel for miljøbeskyttelsen. I nogle tilfælde indrømmes visse kategorier af virksomheder energiafgiftsfritagelser eller -lempelser for ikke at stille dem vanskeligt i konkurrencemæssig henseende. Kommissionen finder, at sådanne foranstaltninger kan udgøre statsstøtte i henhold til traktatens artikel 87. De negative sider ved støtten kan dog opvejes af de positive virkninger af afgiftens indførelse. Hvis sådanne undtagelser er nødvendige for at sikre vedtagelse eller fastholdelse af afgifter, der gælder samtlige produkter, er Kommissionen derfor af den opfattelse, at de kan accepteres på visse betingelser og for en begrænset periode. Denne periode kan vare op til ti år, når alle betingelser er opfyldt. Efter denne periode på ti år opretholder medlemsstaterne muligheden for på ny at anmelde de pågældende foranstaltninger til Kommissionen, som så eventuelt vil tage samme udgangspunkt i sin undersøgelse af foranstaltningen, dog under hensyntagen til de positive resultater, der måtte være opnået med hensyn til miljøforbedringen.

24. De seneste år har medlemsstaterne også i stadigt større omfang truffet foranstaltninger til fremme af vedvarende energi og kombineret el- og varmeproduktion, og EF tilskynder hertil på grund af de betydelige miljømæssige fordele. Kommissionen mener derfor, at når foranstaltninger til fremme af vedvarende energi og kombineret kraft- og varmeproduktion udgør statsstøtte, kan de accepteres på visse betingelser. Det bør især sikres, at sådan støtte ikke strider imod traktatens øvrige bestemmelser eller afledt ret.

D. MILJØSTØTTENS FORHOLDSMÆSSIGE OMFANG

25. De oplysninger, der blev indsamlet i forbindelse med Ottende Oversigt over Statsstøtte i Den Europæiske Union ([23]), viser, at miljøstøtte mellem 1996 og 1998 gennemsnitligt kun udgjorde 1,85 % af den samlede støtte til fremstillings- og servicesektorerne.

26. I tidsrummet 1994-1999 blev langt den største del af miljøstøtten tildelt i form af tilskud. De øvrige støtteformer, såsom lån med rentegodtgørelse, statsgarantier osv., er forholdsvis sjældne.

27. Med hensyn til den sektormæssige fordeling af støtte kan der i løbet af den seneste periode, 1998-1999, konstateres en udvikling i energiforanstaltninger, såvel støtte til energibesparelser som støtte til fremme af nye energiformer eller vedvarende energi, navnlig i form af fritagelse fra miljøafgifter.

([22]) Bortset fra SMV, jf. punkt 20 i nærværende rammebestemmelser.

([23]) KOM(2000) 205 endelig.

E. GENERELLE BETINGELSER FOR GODKENDELSE AF MILJØSTØTTE

E.1. Investeringsstøtte

E.1.1. *Overgangsinvesteringsstøtte til SMV for at bringe dem i overensstemmelse med nye EF-standarder*

28. I løbet af en periode på tre år at regne fra vedtagelsen af nye obligatoriske EF-standarder kan der godkendes investeringsstøtte til SMV, når denne har til formål at opfylde disse nye standarder, på indtil højst 15 % brutto af de støtteberettigede omkostninger.

E.1.2. *Generelle betingelser for godkendelse af støtte til investeringer med henblik på anvendelse af strengere standarder end EF-standarderne*

29. Støtte til investeringer med henblik på virksomhedernes anvendelse af strengere standarder end gældende EF-standarder, kan godkendes for indtil 30 % brutto af de støtteberettigede omkostninger som fastlagt i punkt 37. Samme betingelser gælder ligeledes, når virksomhederne foretager investeringer på områder, hvor der ikke findes obligatoriske EF-standarder, samt når virksomhederne skal foretage investeringer for at bringe sig i overensstemmelse med nationale standarder, der er strengere end gældende EF-standarder.

E.1.3. *Investeringer på energiområdet*

30. Investeringer i energibesparelser som omhandlet i punkt 6 sidestilles med investeringer i miljøbeskyttelse. Sådanne investeringer spiller en afgørende rolle for på økonomisk vis at nå Fællesskabets miljømål ([24]). Disse investeringer kan således få investeringsstøtte i form af basissatsen på 40 % af de støtteberettigede omkostninger.

31. Investeringer til fremme af kombineret el- og varmeproduktion kan ligeledes være omfattet af nærværende rammebestemmelser, hvis det påvises, at foranstaltningerne gavner miljøet, enten fordi omdannelsesgraden ([25]) er særlig høj, eller fordi foranstaltningerne gør det muligt at reducere energiforbruget, eller fordi produktionsforløbet øver mindre skade på miljøet. Kommissionen vil i denne henseende især tage i betragtning hvilken primærenergiform, der anvendes i produktionsprocessen. Det bør også tages i betragtning, at større brug af energi fra kombineret el- og varmeproduktion udgør et af Fællesskabets prioriterede miljømål ([26]). Disse investeringer kan således få investeringsstøtte i form af basissatsen på 40 % af de støtteberettigede omkostninger.

32. Investeringer til fremme af vedvarende energi sidestilles med investeringer i miljøbeskyttelse på områder, hvor der ikke er fastsat obligatoriske standarder. Det skal også tages i betragtning, at foranstaltninger til fremme af disse energikilder udgør prioriterede områder inden for EF's miljøpolitik ([27]). Det drejer sig om et af de langsigtede aktionsområder, hvortil der bør tilskyndes mest. Ved investeringer til fremme af disse energikilder vil basissatsen være 40 % af de støtteberettigede omkostninger.

Kommissionen mener, at også anlæg til vedvarende energi, som gør det muligt at gøre et helt samfund selvforsynende, f.eks. en ø eller en bymæssig bebyggelse, bør begunstiges. Sådanne investeringer vil derfor kunne tildeles en bonus på 10 procentpoint i forhold til basissatsen på 40 % af de støtteberettigede omkostninger.

Kommissionen mener, at når der kan påvises en absolut nødvendighed, kan medlemsstaterne yde investeringsstøtte til fremme af vedvarende energi med op til samtlige de støtteberettigede omkostninger. Disse anlæg kan ikke nyde godt af nogen anden form for støtte.

E.1.4. *Bonusordning for virksomheder i regioner berettiget til regionalstøtte*

33. I regioner, der er støtteberettigede i henhold til nationale regionalstøtteordninger, kan der ydes støtte til virksomhederne for at sikre den regionale udvikling. For at tilskynde sådanne virksomheder til at foretage yderligere miljøinvesteringer bør de i givet fald kunne opnå et forhøjet tilskud, der tager højde for den foretagne miljøinvestering i overensstemmelse med punkt 29 ([28]).

34. I regioner, der er berettigede til regionalstøtte, fastsættes den maksimale miljøstøttesats for de støtteberettigede omkostninger som fastlagt i punkt 37, som følger:

I støtteberettigede regioner vil den maksimale støttesats være den højeste af følgende to muligheder:

a) enten basisstøttesatsen for støtte til miljøinvesteringer, dvs. 30 % brutto (almindelig ordning), eller 40 % brutto (ved investeringer til fremme af energibesparelser, investeringer til fremme af vedvarende energi eller investeringer til fremme af kombineret el- og varmeproduktion), eller 50% brutto (ved investeringer til fremme af vedvarende energi, som gør det muligt at forsyne et helt samfund), forhøjet med 5 procentpoint brutto i regioner henhørende under artikel 87, stk. 3, litra c), og med 10 procentpoint brutto i regioner henhørende under artikel 87, stk. 3, litra a) ([29]) eller

([24]) Handlingsplan for større energieffektivitet i Det Europæiske Fællesskab, KOM(2000) 247 endelig.

([25]) Ved omdannelsesgrad forstås forholdet mellem den mængde primærenergi, der medgår til fremstillingen af sekundærenergi, og mængden af faktisk produceret sekundærenergi. Den kan beregnes som følger: produceret elenergi + produceret varmeenergi/forbrugt energi.

([26]) Rådets resolution af 18. december 1997 om en fællesskabsstrategi til fremme af kombineret kraftvarmeproduktion, EFT C 4 af 8.1.1998, s. 1.

([27]) Rådets resolution af 8. juni 1998 om vedvarende energikilder (EFT C 198 af 24.6.1998, s. 1).

([28]) Sådan bonusstøtte finder ikke anvendelse, når medlemsstaten yder investeringsstøtte i henhold til tredje afsnit i punkt 32 (støtte på indtil 100 % af de støtteberettigede omkostninger).

([29]) Investeringer i støttede regioner kan tildeles investeringsstøtte, hvis betingelserne i Retningslinjerne for statsstøtte med regionalt sigte (C 74 af 10.3.1998, s. 9) er opfyldt.

b) regionalstøttesatsen forhøjet med 10 procentpoint.

E.1.5. ***Bonusordning for SMV***

35. For små og mellemstore virksomheder, der foretager investeringer som omhandlet under punkt 29-32, kan der godkendes en forhøjelse af støtten på yderligere 10 procentpoint brutto ([30]). Den definition på SMV, der gælder for nærværende rammebestemmelser, er den definition, der er indeholdt i gældende fællesskabsforskrifter ([31]).

Ovennævnte bonussatser for støtteberettigede regioner og for SMV kan kumuleres, men den maksimale miljøstøttesats kan under ingen omstændigheder overstige 100 % brutto af de støtteberettigede omkostninger. SMV kan ikke nyde godt af en dobbelt bonus, både på grundlag af regionalstøttebestemmelserne og på grundlag af miljøbeskyttelsesbestemmelserne ([32]).

E.1.6. ***Investeringer, der kan komme i betragtning***

36. De pågældende investeringer er investeringer i grundarealer, der er strengt nødvendige for at opfylde miljømål, eller i bygninger, anlæg og udstyr, der har til formål at reducere eller helt fjerne forurening og gener eller at tilpasse produktionsmetoder for at beskytte miljøet.

Udgifter til teknologioverførsel i form af erhvervelse af licenser eller patenteret eller ikke-patenteret teknisk viden kan ligeledes komme i betragtning. Sådanne immaterielle aktiver skal dog opfylde følgende betingelser:

a) der skal være tale om afskrivningsberettigede aktiver

b) de skal være erhvervet på markedsbetingelser fra virksomheder, hvorover erhververen ikke har nogen direkte eller indirekte kontrol

c) de skal indgå i virksomhedens aktiver, forblive og udnyttes i det støttemodtagende foretagende i mindst fem år regnet fra støttens ydelse, medmindre disse immaterielle aktiver udgør klart forældede teknikker. I tilfælde af videresalg i løbet af disse fem år skal salgsprovenuet fratrækkes de støtteberettigede omkostninger, og der kan i givet fald blive tale om en delvis eller fuldstændig tilbagebetaling af støttebeløbet.

([30]) Sådan bonusstøtte finder ikke anvendelse, når medlemsstaten yder investeringsstøtte i henhold til tredje afsnit i punkt 32 (støtte på indtil 100 % af de støtteberettigede omkostninger).

([31]) Kommissionens henstilling af 3. april 1996 vedrørende definitionen af små og mellemstore virksomheder (EFT L 107 af 30.4.1996, s. 4).

([32]) Investeringer foretaget af SMV kan få tildelt investeringsstøtte i henhold til bestemmelserne i Kommissionens forordning (EF) nr. 70/2001 af 12. januar 2001 om anvendelse af EF-traktatens artikel 87 og 88 på statsstøtte til små og mellemstore virksomheder (EFT L 10 af 13.1.2001, s. 33).

E.1.7. ***Støtteberettigede omkostninger***

37. Det er kun de ekstra omkostninger til de yderligere investeringer, der er nødvendige for at nå de opstillede miljømål, som er støtteberettigede.

Det indebærer følgende:

Når det er vanskeligt at udskille investeringsomkostningerne til miljøbeskyttelse fra de samlede omkostninger, vil Kommissionen tage objektive og gennemsigtige beregningsmetoder i betragtning, f.eks. omkostningerne ved en investering, som er teknisk sammenlignelig, men ikke giver samme miljøbeskyttelse.

I alle tilfælde bør de støtteberettigede omkostninger beregnes netto i forhold til de fordele, der følger af en eventuel kapacitetsforhøjelse, omkostningsbesparelser i løbet af de første fem år af investeringens levetid og supplerende biprodukter i løbet af de samme fem år ([33]).

For så vidt angår vedvarende energi svarer de støtteberettigede investeringsomkostninger generelt til de meromkostninger, som virksomheden må bære i forhold til et anlæg til fremstilling af traditionel energi med samme kapacitet i henseende til effektiv enegiproduktion.

I forbindelse med SMV's tilpasning til nye EF-standarder omfatter de støtteberettigede omkostninger de yderligere investeringsomkostninger, som er nødvendige for at nå til det niveau af miljøbeskyttelse, der kræves efter de nye EF-standarder.

I forbindelse med tilpasning til nationale standarder, der vedtages i fravær af EF-standarder, omfatter de støtteberettigede omkostninger de yderligere investeringsomkostninger, som er nødvendige for at nå til det niveau af miljøbeskyttelse, der kræves efter de nationale standarder.

I forbindelse med tilpasning til strengere nationale standarder end EF-standarderne, eller i forbindelse med frivillig anvendelse af strengere standarder end EF-standarderne, omfatter de støtteberettigede omkostninger de yderligere investeringsomkostninger, som er nødvendige for at nå til et højere niveau af miljøbeskyttelse end det, der kræves efter EF-standarderne. Omkostninger i tilknytning til investeringer for at nå det ved EF-standarderne fastsatte niveau er ikke støtteberettigede.

Når der ikke er fastsat standarder, kan der ydes støtte til de investeringsomkostninger, der er nødvendige for at nå et miljøbeskyttelsesniveau, der ligger over det niveau, den eller de pågældende virksomheder ville kunne opfylde uden nogen form for miljøstøtte.

([33]) Hvis investeringer udelukkende vedrører miljøbeskyttelse og ikke medfører andre økonomiske fordele, vil der ikke blive anvendt nogen yderligere reduktion i beregningen af de støtteberettigede omkostninger.

E.1.8. ***Rensning af forurenede industrigrunde***

38. Arbejde, som virksomheder lader udføre for at udbedre miljøskader ved at rense forurenede industrigrunde, kan være omfattet af disse rammebestemmelser ([34]). Dette gælder skader på jordkvalitet samt på overflade- og grundvandskvalitet ([35]).

Kendes den ansvarlige for forureningen, skal denne finansiere rensningen i overensstemmelse med ansvarsprincippet og uden statsstøtte. Begrebet ansvarlig person defineres efter gældende ret i den enkelte medlemsstat, uden at dette foregriber vedtagelse af EF-regler på området.

Er det ikke muligt at udpege den ansvarlige for forureningen eller at drage vedkommende til ansvar, vil den person, der er ansvarlig for arbejdets udførelse, kunne modtage støtte til arbejdet ([36]).

Støttebeløbet til rensning af den forurenede grund kan nå op på 100 % af de støtteberettigede omkostninger forhøjet med 15 % af arbejdsbeløbet. De støtteberettigede omkostninger er lig med omkostningerne ved arbejdet fratrukket grundens værdistigning.

Det samlede støttebeløb kan under ingen omstændigheder overstige virksomhedens faktiske omkostninger.

E.1.9. ***Flytning af virksomheder***

39. Kommissionen mener, at flytning af virksomheder generelt ikke kan anses som miljøbeskyttelse, hvorfor det ikke berettiger til støtte på grundlag af disse rammebestemmelser.

Støtte kan imidlertid være berettiget, når en virksomhed, der er etableret i byområde eller i et område, der er udpeget som Natura 2000, på lovlig vis udøver en stærkt forurenende aktivitet, og på grund af beliggenheden flytter sit anlæg til et mere hensigtsmæssigt område.

Følgende kriterier skal i så fald alle være opfyldt:

a) flytningen skal være begrundet i miljøhensyn og foranlediget af en administrativ eller retslig afgørelse om flyttepåbud

b) virksomheden skal overholde de strengeste miljøkrav, der gælder i det nye etableringsområde.

En virksomhed, der opfylder ovennævnte betingelser, kan modtage investeringsstøtte i henhold til bestemmelserne i punkt 29. Bestemmelserne i punkt 35 om tildeling af bonus til SMV finder ligeledes anvendelse.

Ved fastsættelsen af de støtteberettigede omkostninger i forbindelse med flytning af virksomheder tager Kommissionen hensyn til dels indtægten fra salg eller udlejning af de fraflyttede anlæg og grunde samt erstatning i tilfælde af ekspropriation, dels de omkostninger, der er forbundet med køb af grund og opførelse eller køb af nye anlæg med en kapacitet svarende til den fraflyttede kapacitet. Andre gevinster i tilknytning til anlæggenes overflytning, navnlig opnåede gevinster gennem anvendelse af en bedre teknologi som følge af flytningen samt regnskabsmæssige gevinster som følge af anlæggets værdistigning, kan i givet fald også tages i betragtning. Investeringerne i forbindelse med en eventuel kapacitetsforhøjelse kan ikke medtages i beregningen af de støtteberettigede omkostninger, der kan give anledning til miljøstøtte.

Hvis den administrative eller retslige afgørelse om flyttepåbud indebærer utidig opsigelse af en lejekontrakt for en grund eller bygninger, kan eventuelle erstatningsbeløb, som virksomheden skal betale for opsigelsen, medtages i beregningen af de støtteberettigede omkostninger.

E.1.10. ***Fælles bestemmelser***

40. Der kan ikke ydes støtte til investeringer, der sigter på at anvende strengere standarder end EF-standarderne, eller hvis der ikke findes EF-standarderne, hvis anvendelsen af disse strengere standarder blot bringer virksomheden i overensstemmelse med EF-standarder, der allerede er vedtaget, men endnu ikke er trådt i kraft. En virksomhed kan kun modtage støtte til at bringe sig i overensstemmelse med nationale standarder, der er strengere end EF-standarderne, eller i fravær af EF-standarder, hvis virksomheden rettidigt har bragt sig i overensstemmelse med de pågældende nationale standarder. Investeringer foretaget efter den i standarderne fastsatte frist kan ikke komme i betragtning ([37]).

E.2. **Støtte til SMV til konsulentbistand i miljøspørgsmål**

41. Sådan konsulentbistand er vigtig for små og mellemstore virksomheder i deres indsats for at forbedre miljøbeskyttelsen. Kommissionen mener derfor, at der kan ydes støtte hertil efter bestemmelserne i forordning (EF) nr. 70/2001 ([38]).

([34]) Kommissionen erindrer om, at rensningsarbejder forestået af de offentlige myndigheder i sig selv ikke er omfattet af traktatens artikel 87. Der kan dog opstå problemer i forhold til statsstøttereglerne, hvis grundene efter rensning sælges til virksomheder til en pris under deres markedsværdi.

([35]) I forbindelse med rensning af en forurenet grund, tages samtlige virksomhedens udgifter til rensning af grunden i betragtning som berettigede investeringer, uanset om disse udgifter regnskabsmæssigt kan indgå i status.

([36]) Fastlæggelsen af begrebet ansvarlig person for udførelsen af arbejdet foregriber ikke fastlæggelsen af begrebet ansvarlig for forureningen.

([37]) Bestemmelserne i dette punkt berører ikke bestemmelserne i punkt 28 vedrørende støtte til SMV.

([38]) Citeret i fodnote 32.

E.3. **Driftsstøtte**

E.3.1. ***Regler for driftsstøtte til håndtering af affald og til fremme af energibesparelser***

42. Følgende bestemmelser finder anvendelse på to former for driftsstøtte:

a) støtte til håndtering af affald, når forvaltningen sker i overensstemmelse med den ordnede prioritering af principperne for håndtering af affald ([39])

b) støtte på energibesparelsesområdet.

43. Når sådan støtte viser sig absolut nødvendig, skal den være begrænset til lige netop at kompensere for meromkostningerne i forhold til markedspriserne for de pågældende produkter og tjenesteydelser ([40]). Støtten skal endvidere være midlertidig og i princippet degressiv, så den tilskynder til, at princippet om sande priser gennemføres inden for en rimelig frist.

44. Kommissionen mener, at virksomhederne normalt selv må bære omkostningerne til behandling af industriaffald i overensstemmelse med »forureneren betaler-princippet«. Driftsstøtte kan dog vise sig nødvendig, når der vedtages nationale standarder, der er strengere end gældende EF-standarder, eller når der vedtages nationale standarder i fravær af EF-standarder, og disse nationale standarder medfører midlertidigt tab af international konkurrenceevne for virksomhederne.

Virksomheder, der modtager driftsstøtte til behandling af affald, industrielt eller andet, bør finansiere den pågældende ydelse i forhold til den mængde affald, de skaber og/eller deres behandlingsomkostninger.

45. For samtlige disse former for driftsstøtte gælder det, at degressiv støtte højst kan ydes i fem år. Støtteintensiteten kan være indtil 100 % af meromkostningerne det første år, men skal derefter lineært nedsættes til en nulsats ved udgangen af det femte år.

46. For ikke-degressiv støtte er varigheden begrænset til fem år, og intensiteten kan højst udgøre 50 % af meromkostningerne.

([39]) Prioritering opstillet i Fællesskabets strategi for affaldshåndtering, KOM(96) 399 endelig. Kommissionen erindrer i denne meddelelse om, at affaldshåndtering er en prioritet for Fællesskabet, navnlig for at mindske miljørisici. Genanvendelse af affald skal forstås i en tredobbelt betydning, nemlig genbrug, genvinding og energiudnyttelse. Affaldsproduktion, der ikke kan undgås, bør genanvendes og bortskaffes forsvarligt.

([40]) Begrebet produktionsomkostninger skal forstås netto, uden støtte, men med en normal fortjeneste.

E.3.2. ***Bestemmelser for al driftsstøtte i form af afgiftslempelser eller -fritagelser***

47. Når medlemsstaterne indfører afgifter på visse aktiviteter af miljøbeskyttelseshensyn, kan de finde det nødvendigt at indrømme visse virksomheder midlertidige undtagelser, navnlig når der ikke er sket en harmonisering på europæisk plan, eller når visse virksomheder risikerer midlertidigt at miste international konkurrenceevne. Den slags undtagelser udgør generelt driftsstøtte efter EF-traktatens artikel 87. Ved vurderingen af sådanne foranstaltninger skal det undersøges, om afgiften er indført ved en EF-beslutning eller ved en selvstændig beslutning truffet af medlemsstaten.

48. Hvis afgiften er indført ved medlemsstatens egen beslutning, kan de pågældende virksomheder finde det meget vanskeligt hurtigt at tilpasse sig de nye afgiftsbyrder. Under disse omstændigheder kan det være berettiget at indrømme visse virksomheder en midlertidig undtagelse, så de får mulighed for at tilpasse sig til den nye afgiftssituation.

49. Hvis afgiften er indført i henhold til et EF-direktiv, kan der tænkes følgende to tilfælde:

a) medlemsstaten anvender for visse produkter en højere afgiftssats end den ved EF-direktivet foreskrevne mindstesats og indrømmer visse virksomheder en undtagelse, så de betaler efter en lavere afgiftssats, der dog stadig er lig med eller højere end direktivets mindstesats. Kommissionen mener, at det under disse omstændigheder kan være berettiget at indrømme en midlertidig undtagelse, så virksomhederne kan tilpasse sig et højere afgiftsniveau og anspores til mere miljøvenlige foranstaltninger

b) medlemsstaten anvender for visse produkter en afgiftssats svarende til den i direktivet foreskrevne mindstesats, og indrømmer visse virksomheder en undtagelse, så de betaler efter en lavere sats end mindstesatsen. Hvis en sådan undtagelse ikke er tilladt ifølge det pågældende EF-direktiv, udgør den en støtte, der ikke er forenelig med EF-traktatens artikel 87. Hvis en sådan undtagelse derimod er tilladt ifølge direktivet, kan Kommissionen betragte den som forenelig med artikel 87, hvis den er nødvendig og af et rimeligt omfang i forhold til de tilsigtede EF-mål. Kommissionen vil være særligt opmærksom på, at en sådan undtagelse i tid begrænses til det strengt nødvendige.

50. Generelt skal de pågældende afgiftsforanstaltninger yde et væsentligt bidrag til miljøbeskyttelsen. Det skal sikres, at undtagelserne eller fritagelserne ikke er af en sådan art, at de skader opfyldelsen af de generelle mål.

51. Sådanne undtagelser kan sandsynligvis udgøre former for driftsstøtte, som kan godkendes på følgende vilkår:

1. Når en medlemsstat af miljøhensyn indfører en ny afgift i en erhvervssektor eller for produkter, hvor der ikke er sket en afgiftsharmonisering på fællesskabsplan, eller når den afgift, som medlemsstaten påtænker at indføre, er højere end den afgift, der er fastsat ved EF-standarden, er det Kommissionens opfattelse, at beslutninger om fritagelse med en varighed på ti år uden degressivitet kan være berettigede i to tilfælde:

a) Når sådanne fritagelser er betinget af, at der mellem den pågældende medlemsstat og modtagervirksomhederne indgås aftaler, hvorefter virksomhederne eller sammenslutningerne af virksomheder forpligter sig til at nå miljøbeskyttelsesmål i løbet af fritagelsesperioden, eller når virksomhederne forpligter sig til at indgå frivillige aftaler med samme målsætning. Aftalerne eller forpligtelserne kan især gælde nedbringelse af energiforbrug, nedbringelse af emissionsniveau eller andre miljøvenlige foranstaltninger. Den enkelte medlemsstat forhandler om aftalernes indhold, som vil blive vurderet af Kommissionen i forbindelse med anmeldelsen af påtænkte støtteforanstaltninger. Medlemsstaten skal tilrettelægge en grundig opfølgning på virksomhedernes eller virksomhedssammenslutningernes efterlevelse af deres forpligtelser. Aftaler, der indgås mellem medlemsstaten og de pågældende virksomheder eller virksomhedssammenslutninger, skal indeholde en sanktionsklausul i tilfælde af manglende opfyldelse af forpligtelserne.

Disse bestemmelser gælder også, når en medlemsstat lader en afgiftslempelse være betinget af et krav med samme virkning som ovennævnte aftaler eller forpligtelser.

b) Sådanne fritagelser kan ikke være betinget af indgåelse af en aftale mellem medlemsstaten og modtagervirksomhederne, hvis følgende alternative betingelser er opfyldt:

— når lempelsen vedrører en EF-afgift, skal det af virksomhederne faktisk betalte beløb efter fradrag stadig være højere end EF-minimumsbeløbet, så niveauet tilskynder virksomhederne til at arbejde for en forbedring af miljøbeskyttelsen

— når lempelsen vedrører en national afgift, og der ikke findes en EF-afgift på området, skal modtagervirksomhederne ikke desto mindre betale en betydelig del af den nationale afgift.

2. Bestemmelserne under punkt 51.1 kan finde anvendelse på eksisterende afgifter, hvis følgende to betingelser begge er opfyldt:

a) den pågældende afgift skal have en mærkbar positiv virkning på miljøbeskyttelsen

b) undtagelserne til fordel for modtagervirksomhederne skal være fastlagt ved vedtagelsen af afgiften, eller skal være blevet nødvendige på grund af en betydelig ændring af de økonomiske vilkår, som stiller virksomhederne i en særlig vanskelig situation i konkurrencemæssig henseende. I sidstnævnte tilfælde kan afgiftsbeløbet ikke nedsættes mere end, hvad der svarer til den omkostningsforhøjelse, som er forårsaget af de ændrede økonomiske vilkår. Når denne omkostningsforhøjelse forsvinder, skal afgiftslempelsen ligeledes ophøre.

3. Medlemsstaterne kan ligeledes fremme udviklingen af metoder til fremstilling af elektricitet, der er baseret på traditionel energi som f.eks. gas, og som gør det muligt at nå til en energiudnyttelse, som er langt højere end den energiudnyttelse, der opnås med traditionelle fremstillingsprocesser. I så tilfælde og i betragtning af sådanne teknikkers interesse for miljøbeskyttelsen, og for så vidt som den anvendte primærenergi betydeligt reducerer de negative miljøvirkninger, mener Kommissionen, at fuldstændig fritagelse for afgifterne kan være berettiget for en periode på fem år, når der ikke er tale om degressiv støtte. Dispensationer for ti år kan godkendes på de betingelser, der er anført under punkt 51.1 og 51.2.

52. Når en eksisterende afgift forhøjes meget, og medlemsstaten mener, at undtagelser er nødvendige for visse virksomheder, finder de betingelser, der er anført under punkt 51.1 for nye afgifter tilsvarende anvendelse.

53. Når afgiftslempelserne vedrører en afgift, som er omfattet af en afgiftsharmonisering på fællesskabsplan, og hvis den nationale afgift er lavere end eller lig med EF-mindstesatsen, er det Kommissionens opfattelse, at langvarige fritagelser ikke er berettigede. I så tilfælde bør eventuelle fritagelser opfylde de betingelser, der er fastlagt i punkt 45 og 46, og en undtagelse fra EF-mindstesatserne kræver under alle omstændigheder en udtrykkelig godkendelse.

For samtlige afgiftslempelser gælder det, at medlemsstaten bibeholder muligheden for at yde driftsstøtte på de vilkår, der er omhandlet i punkt 45 og 46.

E.3.3. *Betingelser for driftsstøtte til vedvarende energi*

54. Driftsstøtte til fremstilling af vedvarende energi udgør normalt miljøstøtte, der er omfattet af disse rammebestemmelser.

55. Med hensyn til disse former for støtte mener Kommissionen, at der kan indføres særbestemmelser i betragtning af, hvor svært det i nogle tilfælde er for disse energikilder at konkurrere effektivt med traditionelle energikilder. Det bør ligeledes tages i betragtning, at det, navnlig af miljøhensyn, er EF's politik at sikre udviklingen af disse energikilder. Der kan især være behov for støtte, når den pågældende energi ikke kan fremstilles ved hjælp af kendt teknik til en rimelig enhedspris i forhold til enhedsprisen for traditionelle energiformer.

56. I så tilfælde kan det være berettiget at yde driftsstøtte til dækning af forskellen mellem omkostningerne til fremstilling af energi fra vedvarende energikilder og markedsprisen for denne energi. Støtten kan antage forskellige former alt efter, hvilken energi det drejer sig om, og hvilke støttekriterier, medlemsstaterne har fastlagt. Kommissionen vil endvidere i sin vurdering tage de pågældende energiformers konkurrencemæssige stilling i betragtning.

57. Medlemsstaterne kan yde støtte til vedvarende energi på følgende måder:

E.3.3.1. *Valgmulighed 1*

58. På området vedvarende energi er investeringsomkostningerne pr. produceret enhed særligt høje; de udgør sædvanligvis en afgørende andel af virksomhedernes omkostninger og bevirker, at virksomhederne bliver ude af stand til at tilbyde konkurrencedygtige priser på de markeder, hvor de sælger deres energi.

59. For i højere grad at tage hensyn til denne hindring for markedsadgangen, der gør sig gældende for vedvarende energi, kan medlemsstaterne yde støtte, som kompenserer for forskellen mellem produktionsomkostningerne i forbindelse med vedvarende energi og markedsprisen på den pågældende energi. Eventuel driftsstøtte kan kun ydes til afskrivning af anlæggene. Der vil ikke kunne ydes støtte til den yderligere energi, der måtte blive fremstillet i det pågældende anlæg. Støtten kan imidlertid ligeledes omfatte en rimelig kapitalforrentning, når medlemsstaterne kan påvise, at dette er nødvendigt, navnlig på grund af visse vedvarende energiers beskedne konkurrenceevne.

Driftsstøttebeløbet bør ligeledes fastsættes under hensyntagen til eventuel investeringsstøtte udbetalt til den pågældende virksomhed i forbindelse med opførelsen af anlægget.

De støtteordninger, der anmeldes til Kommissionen, skal indeholde en detaljeret redegørelse for medlemsstatens nærmere kriterier for tildeling af støtte, navnlig beregningsmetoden for støttebeløbet. Når sådanne ordninger godkendes af Kommissionen, skal den pågældende medlemsstat derefter anvende disse kriterier og beregningsmetoder ved tildelingen af støtte til virksomhederne.

60. I modsætning til de fleste andre vedvarende energikilder kræver biomasse forholdsvis mindre investeringer, men indebærer høje driftsomkostninger. Kommissionen vil derfor kunne godtage driftsstøtte, der kan overstige investeringerne, når medlemsstaterne kan påvise, at virksomhedernes samlede omkostninger efter afskrivning af anlæg fortsat overstiger markedsprisen for energien.

E.3.3.2. *Valgmulighed 2*

61. Medlemsstaterne kan tildele støtte til vedvarende energi ved at bruge markedsmekanismer, såsom grønne certifikater eller udbudssystemer. Disse systemer sætter samtlige producenter af vedvarende energi i stand til indirekte at få en efterspørgselsgaranti for den energi, de producerer, til en højere pris end markedsprisen for konventionel energi. Prisen for grønne certifikater fastsættes ikke på forhånd, men afhænger af forholdet mellem udbud og efterspørgsel.

62. Når disse systemer udgør statsstøtte, kan de godkendes af Kommissionen, når medlemsstaterne kan påvise, at støtten er afgørende for at sikre de pågældende vedvarende energiformers levedygtighed, at støtten ikke globalt medfører en overkompensering til fordel for vedvarende energi, og at den ikke afholder producenterne af den pågældende energiform fra at øge deres konkurrenceevne. For at efterprøve om disse kriterier er opfyldt, agter Kommissionen at tillade sådanne støttesystemer for en periode på ti år. Ved udgangen af denne periode på ti år skal der gøres status for at vurdere, om det er nødvendigt at videreføre støtteforanstaltningen.

E.3.3.3. *Valgmulighed 3*

63. Medlemsstaterne kan yde driftsstøtte til nye anlæg til fremstilling af vedvarende energi beregnet på grundlag af de eksterne omkostninger, der undgås. De eksterne omkostninger, der undgås, er de miljøomkostninger, som samfundet ville skulle bære, hvis den samme mængde energi blev produceret på et produktionsanlæg, der fungerer med konventionel energi. Omkostningerne beregnes på grundlag af forskellen mellem dels de eksterne omkostninger, som forårsages, men ikke betales af producenterne af vedvarende energi, dels de eksterne omkostninger, som forårsages, men ikke betales af producenterne af ikke-vedvarende energi. Medlemsstaten skal ved beregningen anvende en internationalt anerkendt beregningsmetode, og denne skal meddeles Kommissionen. Medlemsstaten skal navnlig forelægge en begrundet og kvantificeret komparativ omkostningsanalyse med en evaluering af de eksterne omkostninger, der forårsages af konkurrerende energiproducenter, så det kan påvises, at støtte faktisk udgør en kompensering af de ikke dækkede eksterne omkostninger.

Under alle omstændigheder kan det støttebeløb, der således tildeles en producent af vedvarende energi, ikke overstige 0,05 EUR pr. kWh.

I øvrigt skal det til producenterne ydede støttebeløb, der overstiger det støttebeløb, som valgmulighed 1 ville føre til, geninvesteres af virksomhederne inden for sektoren for vedvarende energi. Kommissionen vil tage dette støttebeløb i betragtning, hvis den pågældende aktivitet i øvrigt modtager statsstøtte.

64. For at skabe sammenhæng mellem valgmulighed 3 og de generelle konkurrenceregler skal Kommissionen være sikker på, at støtten ikke fører til konkurrencefordrejninger, der strider mod den fælles interesse. Med andre ord skal Kommissionen være sikker på, at støtten medfører en faktisk global udvikling af vedvarende energi på bekostning af konventionel energi, og ikke blot en simpel overførsel af markedsandele mellem vedvarende energiformer. Følgende betingelser skal derfor være opfyldt:

a) støtte, der tildeles under denne valgmulighed, skal indgå i et system, som behandler samtlige virksomheder inden for sektoren for vedvarende energi på lige fod

b) støttetildelingen under systemet skal ske uden forskelsbehandling af de virksomheder, der producerer samme vedvarende energi

c) systemet skal underkastes Kommissionens gennemgang hvert femte år.

E.3.3.4. *Valgmulighed 4*

65. Medlemsstaterne opretholder muligheden for at tildele driftsstøtte i overensstemmelse med de generelle bestemmelser for driftsstøtte, jf. punkt 45 og 46.

E.3.4. ***Betingelser for driftsstøtte til kombineret el- og varmeproduktion***

66. Det er Kommissionens opfattelse, at driftsstøtte kan til kombineret el- og varmeproduktion kan være berettiget, når betingelserne i punkt 31 er opfyldt. Sådan støtte kan tildeles virksomheder, som forestår offentlig varme- og elforsyning, når produktionsomkostningerne for denne elektricitet eller varme er højere end markedsprisen. Under sådanne omstændigheder kan der tildeles driftsstøtte på de betingelser, der er fastlagt i punkt 58 til 65. Støttens nødvendighed vurderes under hensyntagen til de omkostninger og indtægter, der fremkommer ved produktionen og salget af varmen og elektriciteten.

67. Der kan tildeles driftsstøtte på de samme vilkår til fremme af den industrielle anvendelse af kombineret el- og varmeproduktion, når det faktisk påvises, at produktionsomkostningerne for en energienhed ved brug af denne teknik er højere en markedsprisen for en traditionel energienhed. Produktionsomkostningerne kan omfatte normal forrentning af anlægget, men eventuelle gevinster for virksomheden i form af varmeproduktion skal fradrages produktionsomkostningerne.

F. POLITIKKER, FORANSTALTNINGER OG INSTRUMENTER FOR NEDBRINGELSEN AF DRIVHUSGASSER

68. I henhold til Kyoto-protokollen, som medlemsstaterne og EF har undertegnet, forpligter de undertegnende parter sig til i tidsrummet 2008 til 2012 at begrænse eller nedbringe deres drivhusgasser. Målet er for hele EF's vedkommende at nedbringe emissionerne af disse gasser med 8 % i forhold til niveauet i 1990.

69. Henholdsvis medlemsstaterne og EF kan som parter i protokollen nå disse mål for nedbringelse af drivhusgasserne dels gennem fælles, samordnede politikker og foranstaltninger på EF-plan ([41]), herunder økonomiske instrumenter, dels gennem de instrumenter, der indførtes ved selve Kyoto-protokollen, nemlig international emissionshandel, fælles gennemførelse og mekanismen for bæredygtig udvikling.

70. I fravær af EF-forskrifter på området, og uden at dette i øvrigt berører Kommissionens beføjelser til at foreslå sådanne forskrifter, er det op til den enkelte medlemsstat at fastlægge den politik, de foranstaltninger og de instrumenter, som den ønsker at anvende for at bringe sig i overensstemmelse med de mål, som Kyoto-protokollen foreskriver.

71. Det er Kommissionens opfattelse, at de nærmere bestemmelser, som medlemsstaterne vedtager for at opfylde protokollens målsætninger, vil kunne udgøre statsstøtte, men at det endnu er for tidligt at fastlægge betingelserne for godkendelse af sådan eventuel støtte.

G. GRUNDLAGET FOR EN UNDTAGELSE FOR SAMTLIGE FORANSTALTNINGER, DER UNDERSØGES AF KOMMISSIONEN

72. Inden for de grænser og på de betingelser, der er fastsat i disse rammebestemmelser, vil Kommissionen godkende miljøstøtte i overensstemmelse med bestemmelsen i EF-traktatens artikel 87, stk. 3, litra c), der giver mulighed for »støtte til fremme af udviklingen af visse erhvervsgrene eller økonomiske regioner, når den ikke ændrer samhandelsvilkårene på en måde, der strider mod den fælles interesse«.

73. Støtte til fremme af virkeliggørelsen af vigtige projekter af fælleseuropæisk interesse, der først og fremmest er rettet mod miljøet og ofte vil have gunstige virkninger ud over den eller de berørte medlemsstaters grænser, kan godkendes i henhold til undtagelsen i EF-traktatens artikel 87, stk. 3, litra b). Støtten skal imidlertid være nødvendig for projektets gennemførelse, projektet skal være specifikt og veldefineret, kvalitativt vigtigt, et eksempel til efterfølgelse og et klart identificerbart bidrag til fremme af fælleseuropæiske interesser. Når denne undtagelse anvendes, kan Kommissionen godkende støtte til højere satser end de lofter, der gælder for støtte godkendt i henhold til artikel 87, stk. 3, litra c).

H. KUMULERING AF STØTTE FRA FORSKELLIGE KILDER

74. De støttelofter, der er fastsat i nærværende rammebestemmelser, finder anvendelse, hvad enten den pågældende støtte er fuldstændigt finansieret ved hjælp af statslige midler eller helt eller delvis ved hjælp af EF-midler. Støtte, der godkendes i henhold til nærværende rammebestemmelser, kan ikke kumuleres med anden statsstøtte som omhandlet i traktatens artikel 87, stk. 1, og heller ikke med andre former for EF-finansiering, hvis en sådan kumulering fører til en støtteintensitet, der overstiger den i nærværende rammebestemmelser fastsatte støtteintensitet.

([41]) For en mere detaljeret redegørelse for de fælles, samordnede politikker og foranstaltninger henvises til »Forberedelser til gennemførelse af Kyoto-protokollen«, KOM(1999) 230 endelig.

I tilfælde af statsstøtte, der har forskelligt formål, men vedrører de samme støtteberettigede omkostninger, finder det mest gunstige støtteloft anvendelse.

I. FORANSTALTNINGER EFTER EF-TRAKTATENS ARTIKEL 88, STK. 1

75. Kommissionen vil på grundlag af traktatens artikel 88, stk. 1, foreslå medlemsstaterne følgende foranstaltninger med hensyn til deres eksisterende støtteordninger.

76. For at give Kommissionen mulighed for at undersøge tildeling af betydelige støttebeløb inden for rammerne af allerede godkendte ordninger og støttens forenelighed med fællesmarkedet, vil Kommissionen som en foranstaltning efter traktatens artikel 88, stk. 1, foreslå medlemsstaterne, at enhver enkeltforanstaltning vedrørende investeringsstøtte, der tænkes tildelt efter en godkendt ordning, skal forhåndsanmeldes, når de støtteberettigede omkostninger overstiger 25 mio. EUR, og støtten overstiger en bruttosubventionsækvivalent på 5 mio. EUR. Anmeldelsen bør indeholde de i bilaget nævnte oplysninger.

77. Ligeledes som en foranstaltning efter artikel 88, stk. 1, vil Kommissionen foreslå medlemsstaterne, at deres eksisterende støtteordninger på miljøområdet bringes i overensstemmelse med nærværende rammebestemmelser inden den 1. januar 2002.

78. Kommissionen opfordrer medlemsstaterne til senest en måned efter modtagelsen af forslaget til de i punkt 76 og 75 omhandlede foranstaltninger at meddele deres samtykke til overholdelse af disse bestemmelser. Modtager Kommissionen intet svar, vil den gå ud fra, at den pågældende medlemsstat modsætter sig forslaget.

79. Kommissionen erindrer om, at med undtagelse af støtteordninger, der falder ind under »bagatelreglen« ifølge bestemmelserne i forordning (EF) nr. 69/2001 ([42]), berører disse rammebestemmelser ikke medlemsstaternes forpligtelse i henhold til EF-traktatens artikel 88, stk. 3, til at anmelde alle støtteordninger, alle ændringer af støtteordninger og alle enkeltforanstaltninger til fordel for virksomheder uden for de godkendte støtteordninger.

80. Kommissionen agter at gøre godkendelse af enhver fremtidig ordning betinget af overholdelse af disse rammebestemmelser.

J. RAMMEBESTEMMELSERNES ANVENDELSESPERIODE

81. Disse rammebestemmelser finder anvendelse fra dagen for offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*. Anvendelsesperioden udløber den 31. december 2007. Kommissionen kan efter høring af medlemsstaterne ændre rammebestemmelserne inden den 31. december 2007, hvis der foreligger vigtige konkurrence- eller miljøpolitiske grunde hertil, eller under hensyntagen til andre fællesskabspolitikker eller internationale forpligtelser.

82. Fra tidspunktet for offentliggørelsen i EFT anvender Kommissionen disse rammebestemmelser på alle anmeldte påtænkte støtteforanstaltninger, hvorom den skal træffe afgørelse, uanset om de påtænkte foranstaltninger måtte være anmeldt inden offentliggørelsen.

For ikke-anmeldt støtte anvender Kommissionen:

a) disse rammebestemmelser, hvis støtten er tildelt efter deres offentliggørelse i EFT

b) de gældende rammebestemmelser på tidspunktet for tildelingen af støtte i alle andre tilfælde.

K. INTEGRATION AF MILJØPOLITIKKEN I DE ØVRIGE RAMMEBESTEMMELSER FOR STATSSTØTTE

83. Det er ved traktatens artikel 6 fastsat, at »miljøbeskyttelseskrav skal integreres i udformningen og gennemførelsen af Fællesskabets politikker og aktioner som nævnt i artikel 3, især med henblik på at fremme en bæredygtig udvikling«. Når Kommissionen vedtager eller ændrer andre EF-rammebestemmelser for statsstøtte, vil den undersøge, hvorledes der i højere grad kan tages højde for disse krav. Kommissionen vil i denne henseende undersøge, om det er hensigtsmæssigt at anmode medlemsstaterne om ved anmeldelse af alle større påtænkte støtteforanstaltninger, uanset sektor, at forelægge en konsekvensanalyse af miljøpåvirkningerne.

([42]) EFT L 10 af 13.1.2001, s. 30.

BILAG

YDERLIGERE OPLYSNINGER, DER SÆDVANLIGVIS SKAL TILVEJEBRINGES, NÅR STATSSTØTTE TIL MILJØBESKYTTELSE ANMELDES I OVERENSSTEMMELSE MED TRAKTATENS ARTIKEL 88, STK. 3

(Støtteordninger, støttetildelinger under en godkendt ordning og *ad hoc*-støtte)

Følgende oplysninger vedlægges det generelle spørgeskema indeholdt i del A, bilag II, til Kommissionens skrivelse til medlemsstaterne af 2. august 1995 vedrørende anmeldelser og standardiserede årsrapporter.

1. Formål

   Detaljeret beskrivelse af foranstaltningens formål og den form for miljøbeskyttelse, den skal fremme.

2. Beskrivelse af foranstaltningen

   Detaljeret beskrivelse af foranstaltningen og modtagerne

   Beskrivelse af de samlede investeringsomkostninger og de støtteberettigede omkostninger.

   Hvis den pågældende foranstaltning allerede før har været anvendt, beskrives de miljømæssige resultater, der blev opnået.

   Hvis foranstaltningen er ny, beskrives de forventede miljømæssige resultater og tidsrummet for opnåelsen.

   For støtte, der tildeles med henblik på anvendelse af strengere standarder end de gældende, angives den gældende standard, og det beskrives, hvordan den pågældende foranstaltning muliggør et væsentligt højere niveau af miljøbeskyttelse.

   For støtte, der tildeles, når der ikke findes nogen obligatoriske standarder, gives en detaljeret beskrivelse af, hvordan de støtteberettigede omkostninger er fastsat.

STATSSTØTTE

Opfordring til at fremsætte bemærkninger efter EF-traktatens artikel 88, stk. 2, til støtte C 65/2000 (ex N 679/2000) — Frankrig — etableringsstøtte til short-sea-shipping

(2001/C 37/04)

(EØS-relevant tekst)

Ved brev af 22. december 2000, der er gengivet på det autentiske sprog efter dette resumé, meddelte Kommissionen Frankrig, at den havde besluttet at indlede proceduren efter EF-traktatens artikel 88, stk. 2, over for en del af ovennævnte støtteforanstaltning.

Kommissionen besluttede ved samme lejlighed, at den ikke ville gøre indsigelse mod andre dele af støtteforanstaltningen, som er beskrevet i brevet, der følger efter dette resumé.

Interesserede parter kan senest en måned efter offentliggørelsen af dette resumé og det efterfølgende brev sende deres bemærkninger til de støtteforanstaltninger, over for hvilke Kommissionen indleder proceduren, til:

Europa-Kommissionen
Generaldirektoratet for Transport og Energi
Direktorat G — Søtransport
Rue de la Loi/Wetstraat 200
B-1049 Bruxelles/Brussel
Fax (32-2) 295 30 76

Bemærkningerne vil blive videregivet til den franske regering. Interesserede parter, der fremsætter bemærkninger til sagen, kan skriftligt anmode om at få deres navne hemmeligholdt. Anmodningen skal være begrundet.

SAMMENFATNING

1. Sagsforløb

De franske myndigheder anmeldte den planlagte støtteforanstaltning til Kommissionen ved note nr. 2769 af 13. oktober 2000. Anmeldelsen blev registreret den 27. oktober 2000 og fik nummeret N 679/2000.

De franske myndigheder havde forinden forelagt de vigtigste aspekter ved projektet under et uformelt bilateralt møde den 27. september 2000.

2. Beskrivelse af den del af støtteforanstaltningen, som Kommissionen indleder proceduren over for

Støtten til oprettelse af short-sea-shippingruter skal fremskynde indførelsen af nye tjenester på området. Der er tale om en degressiv støtte over maksimalt tre år for at finansiere de operationelle aktiviteter. Støtteloftet er sat til 30 % af de driftsomkostninger, der kan komme i betragtning. Der er også indført et loft i absolutte tal, nemlig 1 mio. EUR det første år, to tredjedele af det tildelte beløb i det andet regnskabsår og en tredjedel af dette beløb i det tredje år.

Støtten kan kun ydes til projekter, som indebærer et driftspartnerskab med flere forskellige partnere i transportkæden og befragtere. Projekterne skal fremlægges af offentlige eller private juridiske personer i Frankrig eller i EU. Der sikres økonomisk gennemskuelighed gennem oprettelse af en særlig juridisk enhed som modtager af støtten.

De støttede projekter skal have til formål at oprette short-sea-shippingruter mellem to eller flere franske havne eller mellem havne i Frankrig og i EU, og de kan også indebære andre transportformer (kombineret transport).

De støtteberettigede omkostninger fastsættes i artikel 5, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 2196/98 [1].

Den planlagte støtte kan tildeles sammen med fællesskabsstøtte til innovative tiltag, der fremmer kombineret transport, jf. forordning (EF) nr. 2196/98.

De franske myndigheder anslår, at der vil være under ti støtteberettigede projekter om året.

Kommissionen vil ved udgangen af hvert år få tilsendt en oversigt over de projekter, der har modtaget støtte under ordningen, og støttebeløbene.

---

[1] Forordning (EF) nr. 2196/98 af 1. oktober 1998 om EF-tilskud til innovative projekter til fremme af kombineret transport (EFT L 277 af 14.10.1998, s. 1).

Årsbudgettet til støtteordningen andrager 4 mio. EUR for perioden 2001-2003.

Kommissionen bemærker, at den anmeldte støtteordning falder ind under EF-traktatens artikel 87, stk. 1.

Da de planlagte foranstaltninger skal fremme udviklingen af visse søtransportformer, må deres overensstemmelse med bestemmelserne undersøges på basis af undtagelsen i denne artikels stk. 3, litra c).

I retningslinjerne for statsstøtte til søtransportsektoren ([2]) fremlægger Kommissionen sin strategi og kriterierne for ydelse af statsstøtte til sektoren. Generelt må støtteordninger ikke have en ugunstig effekt på andre medlemsstaters økonomier, og det må kunne påvises, at de ikke forvrider konkurrencen mellem medlemsstaterne på en måde, der strider mod den fælles interesse. Statsstøtte skal altid være begrænset til det strengt nødvendige for at opfylde dens formål og skal ydes på en gennemskuelig måde. Der skal altid tages højde for den samlede virkning af al den støtte, de offentlige myndigheder yder.

Retningslinjerne skal fastslå, hvilke statsstøtteordninger der kan indføres for at støtte Fællesskabets søfartsinteresser. I retningslinjernes punkt 2.2 anføres det, at ud over målsætningerne om fastholdelse af beskæftigelsen, bevarelse af EU-søfartsviden og sikkerhedsforbedringer må andre af målsætningerne i den fælles transportpolitik også tages i betragtning, f.eks. skabelsen af fællesskabsrammer for bæredygtig mobilitet og som led heri fremme af short-sea-shipping og dens potentiale.

Kommissionen understreger i sin meddelelse om udviklingen af short-sea-shipping ([3]) den rolle, som transportformen spiller med hensyn til fremme af sikker, bæredygtig mobilitet, styrkelse af EU's samhørighed og øget transporteffektivitet gennem en multimodal strategi. Den anerkender også, at der kræves en indsats på alle niveauer, EU, nationalt og regionalt, for at fremme short-sea-shipping.

Kommissionen har støttet mange projekter om short-sea-shipping, f.eks. som led i det fjerde rammeprogram for forskning og udvikling, pilotaktioner for kombineret transport (Pact), samt Meda og ERDF-forordningerne. De betragtelige etableringsomkostninger for nye projekter er imidlertid en væsentlig hindring for denne transportforms udvikling.

Den planlagte støtteordning skal ses i denne kontekst. Støtteordningens formål er gennem et nationalt program at supplere fællesskabsindsatsen under Pact-programmet ved at finansiere flere projekter, hvoraf visse ikke ville kunne komme i betragtning til EU-støtte, fordi de kun omfatter nationale operatører.

Kommissionen skal imidlertid sikre sig, at ordningerne ikke medfører konkurrenceforvridning, der strider imod den fælles interesse.

Kommissionen bemærker, at støtten, som skal finansiere operationelle aktiviteter som led i oprettelsen af nye short-sea-shippingruter, udgør driftsstøtte, som i princippet er uforenelig med EF-traktaten ([4]). Denne form for støtte kan kun tillades i undtagelsestilfælde ([5]).

I dette tilfælde noterer Kommissionen, at støtten skal ydes over maksimalt tre år, og at støtteintensiteten er faldende. Kommissionen mener, at en maksimal periode på tre år forekommer rimelig for at sikre projekternes levedygtighed.

Det svarer også til maksimumperioden for fællesskabsstøtte under Pact-programmet. Hvad angår støtteintensiteten mener Kommissionen, at den kombinerede virkning af det dobbelte støtteloft i absolutte tal og som en procentdel af driftsomkostningerne samt støttens degressive karakter betyder, at foranstaltningernes påvirkning af konkurrencen inden for sektoren kan begrænses. Den bemærker også, at den maksimale dækning på 30 % af de støtteberettigede omkostninger svarer til den maksimale støtteintensitet for Pact-foranstaltninger.

For at kunne komme i betragtning til undtagelsen i artikel 87, stk. 3, litra c), skal foranstaltningerne være nøje afpasset til formålet og må ikke ændre samhandelsvilkårene på en måde, der strider mod den fælles interesse.

Hvad dette angår mener Kommissionen, at formålet med den planlagte støtteordning stemmer overens med Kommissionens politik om short-sea-shipping. I øjeblikket nærer Kommissionen dog betænkeligheder med hensyn til, om gennemførelsesordningen garanterer, at foranstaltningerne både er nødvendige og nøje afstemt med formålet. Kommissionen nærer især betænkeligheder med hensyn til følgende aspekter:

([2]) EFT C 205 af 5.7.1997.

([3]) Meddelelse fra Kommissionen til Europa-Parlamentet, Rådet, Det Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget: »Udviklingen af short-sea-shipping i Europa: et dynamisk alternativ i en bæredygtig transportkæde«, Anden toårige situationsrapport (KOM(1999) 317 endelig udg.).

([4]) Jf. bl.a. beslutningen om at indlede proceduren 93.2 i sag C 2/97 den 20.1.1997 (EFT C 93 af 22.3.1997) og C 21/98 den 4.5.1999 (EFT C 227 af 28.8.1999).

([5]) Jf. Fællesskabsrammebestemmelser for statsstøtte til miljøbeskyttelse (EFT C 72 af 10.3.1994), Retningslinjer for statsstøtte med regionalt sigte (EFT C 74 af 10.3.1998) og EF-rammebestemmelser for statsstøtte i landbrugssektoren (EFT C 28 af 1.2.2000).

a) Støtteforanstaltningerne skal medvirke til at nedbringe vejtrafikken ved at integrere short-sea-shipping i den multimodale kæde af dør til dør-transporttjenester. Derimod må støtten ikke medføre, at trafikstrømme flyttes mellem nabohavne eller mellem transportformer, som også kan spille en positiv rolle i politikken om bæredygtig mobilitet, nemlig jernbaner eller indre vandveje. På nuværende tidspunkt indeholder støtteordningen ikke passende garantier herom.

b) For at sikre, at støtteordningen er finansielt gennemskuelig, og for at lette de nationale myndigheders og Kommissionens kontrol samt for at undgå risikoen for krydssubsidiering skal den juridiske person, der modtager støtten, have et særskilt regnskabssystem, så man klart kan identificere de finansstrømme, der vedrører projektfinansieringen. Den planlagte støtteordning er ikke tilstrækkelig klar på dette punkt.

c) Projektudvælgelsesproceduren skal sikre, at kun projekter, der er rentable på længere sigt, og som reelt bidrager til short-sea-shippingsektorens udvikling, udvælges til at modtage driftsstøtte. I støtteordningen angives de franske myndigheders udvælgelseskriterier ikke tilstrækkelig tydeligt. Hvor der er tale om planlagte forbindelser mellem en fransk havn og en havn i en anden medlemsstat, mener Kommissionen, at de franske myndigheder må sikre sig, at de har støtte fra myndighederne i den pågældende medlemsstat, for at projektet kan være rentabelt på længere sigt. I forbindelse med støtteordningens gennemførelse må det også sikres, at der ikke diskrimineres mellem operatører i transportkæden og befragtere ud fra deres nationalitet. Et udbud på EU-plan ville efter Kommissionens mening garantere gennemskuelig og ligelig behandling af operatørerne. Det må også præciseres, hvad der menes med »nye« short-sea-shippingruter.

d) Da driftsstøtten kun har til formål at lette oprettelsen af short-sea-shippingruter, der er rentable på lang sigt, mener Kommissionen, at støtten i princippet ikke bør kunne ydes i forbindelse med anden økonomisk kompensation for forsyningspligtydelser på de samme ruter. Denne mulighed udelukkes ikke i den nuværende støtteordning.

På basis heraf tvivler Kommissionen på, om støtten til oprettelse af short-sea-shippingruter er forenelig med traktatens artikel 87, stk. 3, litra c).

Konklusion

På baggrund af ovenstående opfordrer Kommissionen i henhold til proceduren i EF-traktatens artikel 88, stk. 2, Frankrig til at fremsætte sine bemærkninger til og fremsende alle andre oplysninger, der måtte være nyttige for vurderingen af støtten, senest en måned efter modtagelsen af dette brev. Kommissionen opfordrer de franske myndigheder til straks at fremsende kopi af dette brev til de potentielle støttemodtagere.

BREVETS TEKST

»Par la présente, la Commission a l'honneur d'informer la République française que, après avoir examiné les informations fournies par les autorités françaises sur le régime d'aides en objet, elle a décidé de ne pas soulever d'objections à l'égard des aides destinées à financer des études de faisabilité et d'ouvrir la procédure prévue à l'article 88, paragraphe 2, du traité CE à l'encontre des aides destinées à financer les mesures opérationnelles liées au démarrage de lignes de transport maritime à courte distance.

Procédure

1) Par note n° 2769 du 13 octobre 2000, les autorités françaises ont notifié à la Commission le projet de régime d'aides en objet. Cette notification a été enregistrée le 27 octobre 2000 sous le numéro N 679/2000.

Préalablement, les autorités françaises avaient présenté les grandes lignes de ce projet au cours d'une réunion bilatérale informelle du 27 septembre 2000.

Description détaillée de l'aide

2) Le régime d'aides au démarrage de lignes de transport maritime à courte distance vise à accélérer le lancement de nouvelles lignes maritime à courte distance. Il envisage à cet effet deux types de mesures:

a) une aide destinée à financer des études de faisabilité préalable au lancement des lignes en question, à concurrence de 50 % au maximum du montant de l'étude;

b) une aide dégressive d'une durée maximale de trois ans, destinée à financer les mesures opérationnelles elles-mêmes. Cette aide est plafonnée à 30 % des dépenses opérationnelles éligibles. Elle est également soumise à un plafond en valeur absolue: 1 million d'euros la première année, les deux tiers du montant octroyé la première année au cours du second exercice budgétaire et un tiers de ce même montant la troisième année.

3) L'aide ne pourra bénéficier qu'à des projets associant, dans le cadre d'un partenariat opérationnel, plusieurs acteurs de la chaîne de transports ainsi que les chargeurs. Les projets seront présentés par des personnes morales françaises ou communautaires, publiques ou privées. La transparence financière sera assurée par la constitution d'une entité juridique séparée, récipiendaire de l'aide.

4) Les projets bénéficiaires doivent viser la création d'une ligne maritime à courte distance entre deux ou plusieurs ports français ou entre des ports français et communautaires. Ces projets peuvent intégrer également d'autres modes de transport que le transport maritime.

5) Concernant les mesures opérationnelles, les dépenses éligibles sont celles visées à l'article 5, paragraphe 1, du règlement (CE) nº 2196/98 du Conseil [6], à savoir:

a) les coûts de location, de *leasing* ou d'amortissement des unités de transport — camions, remorques, semi-remorques, avec ou sans tracteur, caisses mobiles, conteneurs de 20 pieds et plus;

b) les coûts de location, de *leasing* ou d'amortissement et de l'adaptation nécessaire pour mener à bien l'action envisagée, en ce qui concerne le matériel roulant (y compris les locomotives) ainsi que les navires de navigation intérieure et maritime, sous réserve, en ce qui concerne les navires de navigation intérieure, du respect des règles spécifiques en matière d'assainissement structurel de la navigation intérieure;

c) les dépenses d'investissement ou les coûts de location, de *leasing* ou d'amortissement dans les matériels qui permettent le transbordement entre les voies ferrées, les voies navigables, la voie maritime et les routes;

d) les coûts d'utilisation des infrastructures ferroviaires, de navigation intérieure et maritime, à l'exception des redevances portuaires et des coûts de transbordement;

e) les dépenses relatives à l'exploitation commerciale de techniques, de technologies ou de matériels préalablement testés et validés, notamment la technologie d'information de transport;

f) les coûts concernant les mesures relatives à la formation du personnel et à la diffusion des résultats du projet ainsi que les coûts des mesures d'information et de communication prises pour faire connaître à l'industrie des transports concernée les nouveaux services de transport combiné qui ont été mis en place.

Les dépenses et/ou les coûts visés aux points a), b), c) et e) sont éligibles à condition que le ou les bénéficiaires du soutien s'engagent à garder les matériels faisant l'objet du soutien sur l'axe concerné pendant la durée du contrat.

6) L'aide n'est remboursable qu'en cas d'utilisation frauduleuse.

7) L'aide envisagée peut être cumulée avec une aide communautaire au titre des actions à caractère innovateur en faveur du transport combiné, au sens du règlement (CE) nº 2196/98 susmentionné.

8) Les autorités françaises estiment que le nombre de projets bénéficiaires devrait être inférieur à dix par an.

9) La Commission sera informée à la fin de chaque année de la liste des projets ayant bénéficié d'une aide au titre du présent régime et du montant de celle-ci.

10) Le régime d'aides envisagé, applicable de 2001 à 2003, est doté d'une enveloppe budgétaire annuelle évaluée à 4 millions d'euros.

Appréciation de l'aide

11) Aux termes de l'article 87, paragraphe 1, du traité, sauf dérogations prévues par le présent traité, sont incompatibles avec le marché commun, dans la mesure où elles affectent les échanges entre États membres, les aides accordées par les États ou au moyen de ressources d'État sous quelque forme que ce soit qui faussent ou menacent de fausser la concurrence en favorisant certaines entreprises ou certaines productions.

12) La Commission note que le régime d'aides notifié est financé au moyen de ressources d'État et bénéficie à des entreprises individuelles en réduisant les coûts que celles-ci auraient normalement dû supporter pour réaliser les mesures envisagées. Ces entreprises étant des opérateurs sur le marché du transport maritime à courte distance, qui constitue une activité économique de caractère international ouverte à la concurrence des autres opérateurs communautaires, le critère de l'affectation des échanges entre États membres peut être présumé rempli dans le cas d'espèce. Par conséquent, le régime d'aides en question relève du champ d'application de l'article 87, paragraphe 1, du traité.

13) Les paragraphes 2 et 3 de l'article 87 prévoient certaines dérogations à l'interdiction visée au paragraphe 1.

La Commission considère qu'aucune des dérogations prévues au paragraphe 2 ne s'applique au régime d'aides en question.

Concernant le paragraphe 3, la Commission considère que ce régime visant à faciliter le développement de certains services de transport maritime, c'est au regard de la dérogation prévue au point c) qu'il convient d'en apprécier la compatibilité.

14) Dans ces orientations communautaires sur les aides d'État au transport maritime [7], la Commission a précisé son approche et les critères selon lesquels les aides d'État peuvent être autorisées dans ce secteur. D'une façon générale, les systèmes d'aide ne doivent pas jouer au détriment des économies d'autres États membres et il doit être établi qu'ils ne risquent pas de fausser la concurrence entre les États membres dans une mesure contraire à l'intérêt commun. Les aides d'État doivent toujours être limitées à ce qui est strictement nécessaire pour atteindre leur objectif, et elles doivent être octroyées d'une manière transparente. L'effet cumulatif de toutes les aides octroyées par les pouvoirs publics doit toujours être pris en considération.

[6] Règlement (CE) nº 2196/98 du 1er octobre 1998 relatif à l'octroi de soutiens financiers communautaires à des actions à caractère innovateur en faveur du transport combiné (JO L 277 du 14.10.1998, p. 1).

[7] JO C 205 du 5.7.1997.

15) Lesdites orientations visent à déterminer quels programmes d'aides d'État peuvent être mis en place pour soutenir les intérêts maritimes communautaires. Il y est précisé, au point 2.2, que, à côté des objectifs relatifs à la sauvegarde de l'emploi communautaire, à la préservation du savoir-faire maritime de la Communauté et à l'amélioration de la sécurité, d'autres objectifs de la politique commune en matière de transports, tels la mise en place d'un cadre communautaire pour la mobilité durable et, à l'intérieur de ce cadre, la promotion des transports maritimes à courte distance et le développement maximal de ce type de transport, peuvent également être pris en considération.

16) Dans sa communication sur le développement du transport maritime à courte distance ([8]), la Commission souligne le rôle de ce mode de transport pour favoriser une mobilité durable et sûre, renforcer la cohésion au sein de l'Union européenne et améliorer l'efficacité du transport dans une approche intermodale. Elle reconnaît également que la promotion du transport maritime à courte distance doit être faite à tous les niveaux, tant communautaire que national ou régional.

17) La Commission a apporté son soutien à un grand nombre de projets relatifs au transport maritime à courte distance, soit au titre du quatrième programme-cadre de recherche et de développement, soit au titre des actions pilotes en faveur du transport combiné (PACT), soit encore au titre du règlement MEDA ou du FEDER. Toutefois, le développement de ce mode de transport se heurte notamment à l'obstacle majeur que représente l'importance des coûts de lancement de nouveaux projets.

18) Le régime d'aides en objet s'inscrit dans ce contexte. Son objectif est de compléter, par un programme national, les interventions communautaires au titre du PACT, en finançant des projets additionnels, dont certains ne seraient pas éligibles aux interventions communautaires parce qu'ils ne font intervenir que des opérateurs nationaux.

Toutefois, la Commission doit s'assurer que ses modalités ne conduisent pas à des distorsions de concurrence contraire à l'intérêt commun. Il convient à cet égard de distinguer les deux types de mesures envisagées:

19) Concernant les aides destinées à financer des études de faisabilité préalables, la Commission constate qu'elles se situent à un stade préalable au lancement des projets et considère qu'elles ne peuvent, dès lors, entraîner des distorsions de concurrence excessives sur le marché du transport maritime à courte distance.

Les études envisagées facilitent l'identification des projets viables à terme, susceptibles de contribuer réellement au développement du transport maritime à courte distance, que la Commission entend promouvoir. C'est pourquoi elle finance des études de faisabilité, tantôt spécifiques au transport maritime à courte distance, tantôt comportant un volet relatif à ce mode de transport, au titre des différents programmes et fonds mentionnés ci-dessus.

Le nombre d'études susceptibles de bénéficier des financements communautaires est cependant limité par les contraintes budgétaires, de sorte qu'un financement national peut s'avérer nécessaire pour compléter les financements communautaires.

Par ailleurs, la Commission a déjà autorisé des aides d'État destinées à financer différentes études dans le secteur des transports ([9]). Le financement d'études de faisabilité, comparables à celles envisagées dans le cas d'espèce, a été autorisé dans le domaine du transport combiné lorsque l'intensité des mesures d'aides n'excédait pas le plafond prévu par le règlement (CE) nº 2196/98 précité ([10]). À cet égard, la Commission relève que les aides envisagées, qui incluent notamment le financement d'études relatives à des projets ayant une dimension de transport combiné, sont plafonnées à 50 % du montant de l'étude et n'excèdent donc pas le plafond prévu par le règlement (CE) nº 2196/98. La Commission considère que ce plafond de 50 % du montant de l'étude doit également s'appliquer lorsque l'étude en question bénéficie d'un financement communautaire au titre des différents programmes et fonds susvisés.

Au vu des considérations qui précèdent, la Commission considère que les aides destinées à financer des études de faisabilité préalables à la création de nouvelles lignes de transport maritime à courte distance facilitent le développement du secteur en cause, sans altérer les conditions des échanges dans une mesure contraire à l'intérêt commun et peuvent, par conséquent, bénéficier de la dérogation prévue à l'article 87, paragraphe 3, point c), du traité.

20) Concernant les aides destinées à financer les mesures opérationnelles liées au démarrage de nouvelles lignes maritimes à courte distance, la Commission constate que les mesures constituent des aides au fonctionnement qui sont, en principe, incompatibles avec le traité ([11]). Ce n'est qu'à titre exceptionnel que de telles aides peuvent être autorisées ([12]).

([8]) Communication de la Commission au Parlement européen, au Conseil, au Comité économique et social et au Comité des régions «Le développement du transport maritime à courte distance en Europe: une alternative dynamique dans une chaîne de transport durable», deuxième rapport d'avancement bisannuel, COM(1999) 317 final.

([9]) Notamment cas N 389/99, décision du 19 janvier 2000, et cas N 694/99, décision du 13 juin 2000, non encore publiées au Journal officiel.

([10]) Cas N 121/99, décision du 8 juillet 1999 (JO C 245 du 28.8.1999); cas N 755/99, décision du 15 novembre 2000, non encore publiée Journal officiel; cas NN 13/98, décision du 22 décembre 1999 (JO C 55 du 26.2.2000).

([11]) Voir notamment décisions d'ouvrir la procédure en application de l'ex-article 93, paragraphe 2, dans les cas C 2/97 le 20 janvier 1997 (JO C 93 du 22.3.1997) et C 21/98 le 4 mai 1999 (JO C 227 du 28.8.1999).

([12]) Voir encadrement communautaire des aides d'État pour la protection de l'environnement (JO C 72 du 10.3.1994), encadrement des aides à finalité régionale (JO 74 du 10.3.1998), lignes directrices de la Communauté concernant les aides d'État dans le secteur agricole (JO C 28 du 1.2.2000).

21) Dans le cas d'espèce, la Commission relève que les aides destinées à financer les mesures opérationnelles projetées ont une durée maximale de trois ans et que leur intensité est dégressive. La Commission considère à cet égard qu'une durée maximale de trois ans peut apparaître raisonnable pour assurer la viabilité des projets. Elle correspond également à la durée maximale des financements communautaires au titre du PACT. Concernant l'intensité de l'aide, la Commission considère que la combinaison du double plafond d'intensité, en valeur absolue et en pourcentage des dépenses opérationnelles, d'une part, et du caractère dégressif de l'aide, d'autre part, permet de limiter l'impact des mesures sur la concurrence dans le secteur. Elle constate également que la couverture à hauteur maximale de 30 % des dépenses éligibles correspond au plafond d'intensité retenu par le PACT.

22) Toutefois, pour pouvoir bénéficier de la dérogation prévue à l'article 87, paragraphe 3, point c), les mesures en cause doivent être strictement proportionnées à l'objectif poursuivi et ne pas altérer les conditions des échanges dans une mesure contraire à l'intérêt commun.

23) À cet égard, la Commission considère que l'objectif des aides opérationnelles envisagées cadre avec la politique de la Commission en faveur du transport maritime à courte distance. Cependant, à ce stade, la Commission a des doutes quant au fait que leurs modalités d'application garantissent que ces mesures sont à la fois nécessaires et strictement proportionnées à l'objectif poursuivi. Les doutes de la Commission portent notamment sur les points suivants:

a) les mesures d'aides envisagées doivent contribuer à réduire la part du trafic routier au profit de l'intégration du transport maritime à courte distance dans la chaîne intermodale des services de transport porte à porte. Elles ne doivent pas conduire, en revanche, à des détournements de trafic entre ports voisins ou entre modes de transport jouant également un rôle positif dans le cadre d'une politique de mobilité durable, comme le chemin de fer ou la navigation intérieure. Au stade actuel, le projet de régime d'aides n'offre pas de garanties suffisantes à cet égard;

b) afin d'assurer la transparence financière du régime d'aides, en faciliter le contrôle tant par les autorités nationales que par la Commission et éviter les risques de subventions croisées, l'entité juridique récipiendaire de l'aide doit disposer d'une compatibilité séparée permettant de clairement identifier les flux financiers relatifs au financement des projets retenus. Le régime d'aides projeté n'apparaît pas suffisamment clair à cet égard;

c) la procédure de sélection des projets doit garantir que seuls les projets viables à terme et susceptibles de contribuer réellement au développement du secteur du transport maritime à courte distance seront retenus pour bénéficier des aides opérationnelles. Le régime d'aides envisagé ne précise pas suffisamment les modalités de sélection que les autorités françaises entendent appliquer à cet égard. Dans le cas d'un projet de liaison entre un port français et un port d'un autre État membre, la Commission estime que la viabilité à terme du projet requiert que les autorités françaises s'assurent de l'accueil favorable des autorités de l'État membre en question.

Les modalités d'application du régime d'aides doivent également garantir l'absence de discrimination pour des raisons de nationalité entre tous les opérateurs de la chaîne de transport ainsi que les chargeurs. La Commission considère qu'un appel d'offres au niveau communautaire permettrait de garantir la transparence et l'égalité de traitement des opérateurs en cause. Il conviendrait, par ailleurs, de préciser ce qu'il faut entendre par «nouvelles ligens» de transport maritime à courte distance;

d) la finalité des aides opérationnelles étant uniquement de faciliter le démarrage de services de transport maritime à courte distance commercialement viables à terme, la Commission considère que de telles aides ne devraient pas, en principe, pouvoir être cumulées avec des compensations financières versées en contrepartie d'obligations de service public imposées sur les mêmes lignes. Le présent régime d'aides n'exclut pas cette possibilité.

24) Au vu de ce qui précède, la Commission émet des doutes quant à la compatibilité des aides opérationnelles au démarrage de lignes de transport maritime à courte distance avec l'article 87, paragraphe 3, point c), du traité.

Conclusion

25) La Commission ne soulève pas d'objections quant à la compatibilité avec l'article 87, paragraphe 3, point c), du traité de l'aide destinée à financer des études de faisabilité préalables au lancement de lignes de transport maritime à courte distance.

26) La Commission a décidé d'ouvrir la procédure prévue à l'article 88, paragraphe 2, du traité en ce qui concerne les aides opérationnelles destinées à financer les coûts de démarrage desdites lignes.

Pour les raisons exposées ci-dessus, la Commission a des doutes, à ce stade, sur la compatibilité de ces mesures avec l'article 87, paragraphe 3, point c) du traité.

27) Comte tenu des considérations qui précèdent, la Commission invite la France dans le cadre de la procédure de l'article 88, paragraphe 2, du traité CE, à présenter ses observations et à fournir toute information utile pour l'évaluation de ces mesures dans le délai d'un mois à compter de la date de réception de la présente. Elle invite les autorités françaises à transmettre immédiatement une copie de cette lettre aux bénéficiaires potentiels de l'aide.

28) La Commission rappelle à la France l'effet suspensif de la disposition précitée du traité et attire son attention sur l'article 14 du règlement (CE) nº 659/1999 du Conseil, selon lequel toute aide octroyée illégalement pourra faire l'objet d'une récupération auprès de son bénéficiaire.«

STATSSTØTTE

Opfordring til at fremsætte bemærkninger efter EF-traktatens artikel 88, stk. 2, til støtte C 53/2000 (ex NN 38/2000) — Mines et Potasses d'Alsace (MDPA)

(2001/C 37/05)

(EØS-relevant tekst)

Ved brev af 10. oktober 2000, der er gengivet på det autentiske sprog efter dette resumé, meddelte Kommissionen Frankrig, at den havde besluttet at indlede proceduren efter EF-traktatens artikel 88, stk. 2, over for ovennævnte støtteforanstaltning.

Interesserede parter kan senest en måned efter offentliggørelsen af nærværende resumé og det efterfølgende brev sende deres bemærkninger til de støtteforanstaltninger, over for hvilke Kommissionen indleder proceduren, til:

Europa-Kommissionen
Generaldirektoratet for Konkurrence
Direktorat H — Statsstøtte II
Rue de la Loi/Wetstraat 200
B-1049 Bruxelles/Brussel
Fax (32-2) 296 95 80.

Disse bemærkninger vil blive videresendt til Frankrig. Interesserede parter, der fremsætter bemærkninger til sagen, kan skriftligt anmode om at få deres navne hemmeligholdt. Anmodningen skal være begrundet.

RESUMÉ

Sagsforløb

I 1994 godkendte Kommissionen en statsstøtte på 500 mio. FRF, som skulle ydes til MDPA gennem det 100 % statsejede EMC, som forenelig med fællesmarkedet i henhold til artikel 87, stk. 3, litra c). Kommissionen var af den mening, at støtten dækkede de ekstra sociale omkostninger, som MDPA havde pådraget sig i forbindelse med »Statut du Mineur« (særlige socialbidrag for minedriftsektoren).

I april 1996 godkendte Kommissionen tre nye kapitalforøgelser til EMC på hver 250 mio. FRF i løbet af perioden 1995-1997, som af EMC skulle overføres til MDPA, da den anså dem for at være forenelige med fællesmarkedet i henhold til artikel 87, stk. 3, litra c), af de samme årsager, som blev lagt til grund i 1994.

Den 7. december 1998 anmeldte de franske myndigheder tre nye kapitalforøgelser på hver 275 mio. FRF (42 mio. EUR), som staten skulle yde EMC hvert år fra 1998 til 2000, og som EMC skulle overføre til MDPA til dækning af de ekstra sociale omkostninger, som MDPA havde pådraget sig i forbindelse med »Statut du Mineur«.

Kommissionen anmodede ved breve af henholdsvis 16. december 1998, 8. februar, 29. marts, 5. juli og 18. november 1999 om yderligere oplysninger, der blev givet af de franske myndigheder henholdsvis den 22. januar, 19. marts, 29. juni og 28. oktober 1999.

Ved brev af 29. marts 1999 meddelte Kommissionen de franske myndigheder, at den på grundlag af en foreløbige vurdering anslog, at det støttebeløb, der var tildelt MDPA i løbet af perioden 1995-1997, oversteg, hvad den havde godkendt i sin beslutning af april 1996. Faktisk modtog MDPA, ud over det beløb Kommissionen havde godkendt, cirka 1 280 mio. FRF fra EMC's egne midler.

De franske myndigheder protesterede ved brev af 29. juni mod Kommissionens synspunkt og erklærede, at de midler, EMC havde bevilget MDPA, ikke udgjorde statsstøtte. I henhold til dem var disse midler overskud af EMC's drift og ikke statslige midler.

Efter et møde den 16. december 1999 fremlagde de franske myndigheder, ved brev af 14. marts 2000, de ønskede oplysninger og oplyste Kommissionen om, at en del af de anmeldte støtteforanstaltninger allerede var stillet til rådighed for virksomheden. Ved brev af 10. april 2000 oplyste Kommissionen de franske myndigheder om, at den anmeldte støtte, eftersom den allerede var bevilget inden Kommissionens endelige beslutning, skulle betragtes som uanmeldt og ulovlig.

Beskrivelse af støtteforanstaltningerne

MDPA er et mineselskab, der procedurer potaske i Alsace. Den er 100 % kontrolleret af EMC, et 100 % statsejet selskab, der er specialiseret i fire hovedaktiviteter: kemikalier, dyrefoder, miljø og affaldsbearbejdning samt potaske (SCPA og MDPA).

MDPA har haft en faldende omsætning og lidt stigende tab siden slutningen af sidste tiår som følge af aftagende efterspørgsel på potaskemarkedet. I denne forbindelse er MDPA's produktion faldet med 35 % mellem 1984 og 1994, og virksomhedens tab er øget trods nedskæringer i antallet af ansatte.

I 1994 besluttede MDPA at lukke alle sine produktionssteder. I 1997 forhandlede det med minearbejdernes fagforeninger en plan for lukning af alle anlæggene inden 2004, med en gradvis reducering af produktionsniveauet. På det tidspunkt havde MDPA 2 675 ansatte og en markedsandel på det europæiske marked på cirka 13 %.

Kommissionen havde allerede godkendt to tidligere støtteforanstaltninger — i 1994 og 1996 — på grundlag af, at støtten tog sigte på at dække ekstra sociale omkostninger, som MDPA skulle betale i henhold til »statut du mineur«.

Med hensyn til de nye foranstaltninger, som blev anmeldt i 1998, meddelte de franske myndigheder, at de midler, der skulle overføres til MDPA i løbet af den periode, som anmeldelsen gjaldt, beløb sig til mere end det anmeldte beløb, og at MDPA i løbet af perioden 1995-1997 modtog et beløb, der var højere end det, Kommissionen havde godkendt i sin beslutning af 1996. Den samlede ulovlige støtte, som Frankrig har ydet MDPA i perioden 1995-2000, beløber sig til følgende:

(mio. FRF)

	1995	1996	1997	1998	1999	2000
Støtte godkendt af Kommissionen i beslutning af 1996	250	250	250			
Anmeldt støtte 1998-2000				275	275	275
Samlet beløb overført til MDPA	550	640	840	770	550	500
Ulovlig støtte	300	390	590	495	275	225

Samlet kan de ekstra midler, som MDPA uden Kommissionens forudgående godkendelse modtog i perioden 1995-1997, som beslutningen af 1996 gjaldt, anslås til 1 280 mio. FRF (195 mio. EUR). Med hensyn til de anmeldte støtteforanstaltninger for perioden 1998-2000 ses det tydeligt, at disse foranstaltninger kun udgør en mindre del af de faktiske finansielle midler, der er ovenført til MDPA. Som bekræftet af de franske myndigheder bevilgede EMC allerede i 1998 og 1999 MDPA 1 320 mio. FRF uden at afvente Kommissionens godkendelse. Endvidere anslår de franske myndigheder, at de midler, der reelt overføres til MDPA i 2000, vil beløbe sig til mere, end der faktisk var anmeldt.

Vurdering

Både de anmeldte støtteforanstaltninger og de støtteforanstaltninger, som EMC har bevilget MDPA af sine egne midler, og som ikke blev anmeldt, udgør statsstøtte. Faktisk var det statens midler, eftersom EMC kontrolleres 100 % af staten; de blev bevilget under betingelser, som ikke er i overensstemmelse med markedsøkonomiens investorprincip, og de kan have en konkurrenceforvridende indvirkning på handelen mellem medlemsstaterne.

I betragtning af støtteforanstaltningernes art kan deres forenelighed kun vurderes i henhold til artikel 87, stk. 3, litra c).

På nuværende tidspunkt er Kommissionen i tvivl om, hvorvidt de kan komme i betragtning med hensyn til en sådan undtagelse, eftersom det drejer sig om omstruktureringsstøtte, da de ikke tager sigte på at genoprette MDPA's rentabilitet. Virksomheden vil rent faktisk blive lukket inden 2004, og indtil da er der ingen udsigt til, at den giver overskud.

I sin beslutning af 1996 om ikke at gøre indsigelser bemærkede Kommissionen, at støtten gives til MDPA for allerede afholdte sociale udgifter på en måde, hvorved der tages højde for såvel sociale som miljømæssige hensyn. Da støtten således fremmer den endelige lukning af minerne, kan den siges at *fremme den økonomiske udvikling af sektoren*.

Kommissionen bemærkede navnlig, at MDPA blev pålagt ekstra sociale udgifter i forbindelse med »statut du mineur«, der beløb sig til nogenlunde samme beløb som den støtte, staten havde bevilget. Derfor konkluderede Kommissionen, at den anmeldte støtte var beregnet på godtgørelse af disse ekstra sociale udgifter, og at den ikke på nogen måde kunne favorisere MDPA i virksomhedens økonomiske aktiviteter.

De franske myndigheder har imidlertid, på Kommissionens anmodning, forklaret, at størstedelen af de sociale bidrag siden 1998 ikke længere betales af MDPA, men at de i stedet betales direkte af EMC. MDPA skulle kun dække 51 mio. FRF i 1997, 36 mio. FRF i 1998, 16 mio. FRF i 1999 og 13 mio. FRF i 2000, idet resten betales af EMC.

Derfor har Kommissionen på nuværende tidspunkt sine tvivl om, at det ræsonnement, man fulgte i den foregående beslutning, kan anvendes, da de anmeldte støtteforanstaltninger såvel som det ekstra beløb, der af staten er bevilget MDPA via EMC i perioden 1995-1997, tilsyneladende ikke er beregnet på kompensation for sådanne sociale bidrag.

De franske myndigheder har fremlagt et skøn over de miljøudgifter, der skal dækkes af MDPA for omlægning og sikring af de miner, der lukkes; de anslås til 66 mio. FRF i 1996, 135 mio. FRF i 1997, 57 mio. FRF i 1998, 77 mio. FRF i 1999 og 84 mio. FRF i 2000. Kommissionen mener på nuværende tidspunkt at støtten, der skal dække disse omkostninger, i princippet kunne betragtes som værende forenelig med fællesmarkedet. Imidlertid er de oplysninger, som de franske myndigheder har fremlagt, ikke tilstrækkelige til at vurdere denne forenelighed. Endvidere repræsenterer disse miljøudgifter kun en mindre del af den støtte, der er til vurdering.

Kommissionen har af ovennævnte grunde besluttet at indlede proceduren efter artikel 88, stk. 2, med hensyn til de støtteforanstaltninger til fordel for MDPA, der undersøges i denne beslutning.

BREVETS ORDLYD

»La Commission souhaite informer la France qu'après avoir examiné les informations transmises par les autorités françaises à propos des mesures d'aide mentionnées ci-dessus, elle a décidé d'engager la procédure prévue à l'article 88, paragraphe 2, du traité CE.

PROCÉDURE

1. Le 31 janvier 1994, les autorités françaises ont notifié une augmentation de capital de 500 millions de francs français qui devait être accordée par l'État à la société Entreprises minières et chimiques SA (ci-après dénommée «EMC») et transférée ensuite de celle-ci à la société Mines de potasse d'Alsace (ci-après dénommée «MDPA»).

2. Le 11 avril 1994, la Commission a décidé de ne pas soulever d'objections («décision de 1994») à l'encontre de cette mesure d'aide en faveur de MDPA, dans la mesure où elle la considérait comme compatible le marché commun en vertu de l'article 87, paragraphe 3, point c). La Commission estimait que cette aide était destinée à couvrir les coûts sociaux supplémentaires liés au «statut du mineur» (décret 46/1438 du 14 juin 1946 et arrêté du 1er juin 1963), y compris des coûts de «chauffage, logement, indemnités de raccordement et indemnités de départ». Ces obligations viennent s'ajouter aux charges sociales normales imposées par la législation générale sur les entreprises en ce qui concerne leurs salariés, et elles sont particulières au secteur minier.

3. Une communication relative à cette décision a été publiée au *Journal officiel des Communautés européennes* [1]. Le 8 septembre 1994, les autorités françaises ont confirmé que le transfert de l'aide d'EMC à MDPA avait bien eu lieu.

4. Le 29 décembre 1995, les autorités françaises ont notifié un deuxième train de mesures similaires, comportant trois augmentations de capital d'un montant de 250 millions de francs français chacune, qui devaient être accordées par l'État à EMC au cours de la période 1995-1997 et transmises ensuite selon les mêmes modalités à MDPA. Elles avaient pour l'objectif de couvrir les coûts sociaux supplémentaires relatifs aux mineurs pour la période 1995-1997.

5. En réponse à une demande de la Commission, les autorités françaises ont transmis, par lettre du 19 février 1996, des informations supplémentaires, comprenant notamment la description des modalités techniques du transfert des fonds d'EMC vers MDPA. Elles précisaient notamment que MDPA devait enregistrer des pertes de l'ordre de 600 millions de francs français. Afin de rétablir la santé financière de MDPA, EMC devrait souscrire une augmentation de capital en faveur de celle-ci d'environ 550 millions de francs français. Les autorités françaises précisaient que des pertes d'une envergure similaire étaient prévues pour 1996 et 1997, et qu'EMC était censée souscrire de nouvelles augmentations de capital pour ces années, en ayant recours à la fois aux ressources publiques notifiées et à ses propres ressources.

6. Le 30 avril 1996, la Commission a décidé de ne pas soulever d'objections à l'encontre des augmentations de capital notifiées en faveur d'EMC, soit 750 millions de francs français au cours de la période 1995-1997, dans la mesure où elle les jugeait compatibles avec le marché commun en vertu de l'article 87, paragraphe 3, point c) («décision de 1996»). Une communication relative à cette décision a été publiée au *Journal officiel des Communautés européennes* [2]. Dans sa décision, la Commission ne prenait pas position sur les augmentations de capital censées être accordées par EMC à MDPA.

7. Le 7 décembre 1998, les autorités françaises ont notifié trois nouvelles augmentations de capital, de 275 millions de francs français (42 millions d'euros) chacune, qui devaient être accordées par l'État à EMC en 1998, 1999 et 2000, puis être transférées d'EMC vers MDPA, afin de couvrir les coûts sociaux liés aux départs en retraite de mineurs ainsi que le redéploiement économique et les problèmes environnementaux de la région concernée (ci-après dénommées «les mesures notifiées»).

8. La Commission a demandé un complément d'information par lettre du 16 décembre 1998, à laquelle les autorités françaises ont répondu le 22 janvier 1999. La Commission a demandé des informations complémentaires les 8 février, 29 mars et 5 juillet 1999. Les autorités françaises lui ont répondu les 19 mars, 29 juin et 28 octobre 1999. La Commission a posé quelques questions complémentaires le 18 novembre 1999.

9. Dans sa lettre du 29 mars 1999, la Commission a fait savoir aux autorités françaises que, sur la base de son appréciation préliminaire, elle estimait que le montant des aides accordées à MDPA en 1995-1997 excédait celui qu'elle avait autorisé dans sa décision. En effet, MDPA a reçu, outre le montant approuvé par la Commission, environ 1 280 millions de francs français provenant des ressources internes de EMC.

10. Dans une lettre du 29 juin, les autorités françaises ont contesté l'opinion de la Commission, estimant que les ressources accordées par EMC à MDPA ne constituaient pas des aides d'État. D'après elles, ces ressources devaient être considérées comme des recettes provenant des activités d'EMC, ne comportant aucune ressource d'État.

11. Au cours d'une réunion avec les autorités françaises, le 16 décembre 1999, la Commission a demandé des informations complémentaires concernant le montant total des aides accordées à MDPA et le montant des coûts sociaux et environnementaux que devait supporter l'entreprise.

12. Par lettre du 14 mars 2000, les autorités françaises ont fourni les informations demandées et informé la Commission qu'une partie des mesures notifiées avaient déjà été accordées à l'entreprise.

[1] JO C 196 du 19.7.1994, p. 5.

[2] JO C 168 du 12.6.1996, p. 11.

13. Par lettre du 10 avril 2000, la Commission a informé les autorités françaises qu'une partie des aides notifiées ayant été accordées avant qu'elle ne rende une décision finale, celles-ci devaient être considérées comme non notifiées et illégales.

DESCRIPTION DES MESURES

14. MDPA est une société minière qui produit de la potasse en Alsace. Elle est contrôlée à 100 % par EMC.

15. EMC, quant à elle, est une société détenue à 100 % par l'État, spécialisée dans quatre activités principales: les produits chimiques, les aliments pour animaux, l'environnement et le retraitement des déchets ainsi que la potasse (SCPA et MDPA). En 1997, le chiffre d'affaires d'EMC s'était élevé à 19 841 millions de francs, avec un bénéfice net de 569 millions de francs français (2,9 %). En 1998, elle a réalisé un chiffre d'affaires de 19 503 millions de francs français et enregistré une perte nette de 541 millions de francs français.

16. Depuis la fin de la dernière décennie, MDPA est confrontée à un chiffre d'affaires en baisse et à des pertes en augmentation.

Tableau 1: Données économiques de MDPA, 1991-1997 (en millions de francs français)

	1991	1992	1993	1994	1995	1996	1997
Recettes	1 319	1 196	1 202	1 142	n.d.	n.d.	808
Profits (pertes)	(321)	(411)	(343)	(287)			(708)

Source: Bilans de MDPA.

17. La chute des ventes est due au déclin du marché de la potasse. Dans ce contexte, la production de MDPA a diminué de 35 % entre 1984 et 1994, et les pertes de la société ont augmenté en dépit de réductions d'effectifs et d'un accroissement de la productivité.

18. En 1994, MDPA a décidé de fermer tous ses sites de production. Après de longues négociations avec les syndicats de mineurs, la société a accepté de fermer les usines d'ici à 2004, tout en réduisant progressivement la production de 1997 à 2004. Le plan de fermeture a été signé par MDPA et les syndicats en 1997. À cette époque, MDPA comptait 2 675 salariés et détenait une part du marché européen d'environ 13 %.

19. Ainsi qu'il a été dit ci-dessus, la Commission avait approuvé deux mesures d'aides antérieures, notifiées par les autorités françaises, parce que ces aides étaient destinées à couvrir les coûts sociaux supplémentaires supportés par MDPA du fait du «statut du mineur». En ce qui concerne sa décision de 1994, la Commission avait noté que les coûts sociaux supplémentaires supportés par MDPA s'étaient élevés à 144 millions de francs français en 1990, 145 millions en 1991, 150 millions en 1992 et 141 millions en 1993, ce qui faisait au total 580 millions de francs français sur l'ensemble de la période considérée.

20. La Commission avait donc estimé que les mesures d'aide notifiées à cette époque par les autorités françaises compensaient les coûts sociaux supplémentaires imposés à MDPA et n'étaient pas de nature à favoriser celle-ci dans son activité économique.

21. La Commission était parvenue aux mêmes conclusions à propos des mesures d'aide notifiées par les autorités françaises fin 1995, qui couvraient la période 1995-1997, et elle les avaient approuvées en 1996.

22. En ce qui concerne les mesures notifiées en 1998, les autorités françaises ont fait savoir par lettre du 27 octobre 1999, en réponse à une demande de la Commission, que le montant total des ressources qui devaient être transférées à MDPA au cours de la période citée dans la notification, était supérieur au montant notifié. Elles ont également confirmé que, au cours de la période 1995-1997, MDPA avait reçu des ressources plus importantes que le montant autorisé par la Commission dans sa décision de 1996.

23. Dans cette même lettre, les autorités françaises précisaient que les capitaux — dont la mesure notifiée faisait partie — qui devaient être apportés par EMC en 1998, avaient déjà été transférés à MDPA.

24. Globalement, l'État a accordé à MDPA, soit par transfert direct à celle-ci ou en utilisant des ressources d'EMC, un montant plus élevé que celui qui avait été approuvé par la Commission pour la période 1995-1997 et que celui qui avait été initialement notifié pour la période 1998-2000. Le tableau 2 reproduit ci-dessous indique le montant des ressources transférées ainsi que celui des ressources approuvées ou notifiées.

Tableau 2: Ressources accordées à MDPA, 1995-2000 (en millions de francs français)

	1995	1996	1997	1998	1999	2000
Approuvées par la Commission dans sa décision de 1996	250	250	250			
Mesures notifiées 1998-2000				275	275	275
Montant total transféré à MDPA	550	640	840	770 (1)	550 (1)	500 (2)
Différence	300	390	590	495	275	225

Notes:

(1) Aides déjà accordées à MDPA, sans attendre la décision de la Commission.

(2) Estimation.

25. Ainsi qu'il ressort du tableau ci-dessus, la France a transféré à MDPA un montant de ressources sensiblement supérieur à celui qui avait été approuvé par la Commission dans sa décision de 1996. Globalement, le montant des ressources supplémentaires accordées par MDPA au cours de la période 1995-1997, qui est celle couverte par la décision de 1996, et ce sans l'accord préalable de la Commission, peut être estimé à 1 280 millions de francs français (195 millions d'euros).

26. En ce qui concerne les mesures notifiées pour la période 1998-2000, on constate que celles-ci ne constituent qu'une part infirme du montant réel des ressources financières transférées à MDPA. Ainsi que les autorités françaises l'ont confirmé, EMC avait déjà accordé à MDPA 1 320 millions de francs français en 1998 et 1999, sans attendre d'avoir reçu l'accord de la Commission. Pour 2000 également, les autorités françaises estiment que le montant des ressources qui seront effectivement transférées à MDPA sera plus élevé que celui qui a été notifié.

27. En ce qui concerne ces mesures «supplémentaires» — c'est-à-dire les mesures octroyées en plus de celles qui avaient été approuvées par la Commission pour la période 1995-1997 et en plus de celles qui avaient été notifiées pour la période 1998-2000 —, les autorités françaises affirment qu'elles ne constituent pas des aides d'État, dans la mesure où elles n'ont pas été octroyées par l'État, mais par EMC, à partir de ses propres ressources internes.

APPRÉCIATION DES MESURES D'AIDE D'ÉTAT

28. Afin de déterminer si les relations financières entre l'État et les entreprises publiques peuvent être considérées comme des aides au sens de l'article 87, la Commission détermine si les aides sont accordées par l'État ou au moyen de ressources d'État, si elles faussent on menacent de fausser la concurrence en favorisant certaines entreprises et si elles affectent les échanges entre États membres.

29. Dans le cas en cause, il s'agissait d'établir si les fonds octroyés à MDPA, soit par l'État, soit par EMC au moyen de ses ressources propres:

— étaient de l'argent public,

— faussaient ou menaçaient de fausser la concurrence en favorisant le bénéficiaire,

— étaient susceptibles d'affecter les échanges intracommunautaires.

Présence de ressources d'État

30. Les fonds notifiés pour la période 1998-2000, comme ceux approuvés par la Commission dans sa décision de 1996, sont directement versés par l'État à EMC et transférés par cette dernière à MDPA. Il est donc évident qu'il s'agit de ressources d'État. Cela est d'ailleurs confirmé par le fait que les autorités françaises ont notifié ces mesures dans le cadre de la procédure mentionnée à l'article 8, paragraphe 3.

31. En ce qui concerne les fonds accordés par EMC à partir de ses propres ressources internes, les autorités françaises, ainsi qu'il a déjà été dit, affirment qu'ils ne peuvent être considérés comme des aides d'État, puisqu'ils ne proviennent pas du budget de l'État. Or, la Commission considère que cet argument n'est pas recevable.

32. Tout d'abord, la Commission note que MDPA est détenue à 100 % par EMC, qui est elle-même une société détenue à 100 % par l'État. Dans des cas de ce type, conformément à un arrêt de la Cour de justice, «pour déterminer si une aide peut être qualifiée d'aide étatique au sens de l'article 92, paragraphe 1, (désormais article 87) du traité, il n'y pas lieu de distinguer entre les cas où l'aide est accordée directement par l'État et ceux où l'aide est accordée par des organismes publics ou privés que l'État institue ou désigne en vue de gérer l'aide» ([3]).

33. Or, dans le cas présent, ainsi qu'il a été dit, le capital d'EMC est détenu entièrement par l'État. Son organe de gestion est nommé par l'assemblée générale des actionnaires, dont le seul membre est en fait l'État. Conformément à la jurisprudence de la Cour de justice, toutes les ressources accordées par EMC à ses filiales doivent être considérées, aux fins de l'appréciation des aides d'État, comme des ressources d'État.

34. En outre, tout rendement plus faible des investissements d'EMC se traduira en définitive par un rendement plus faible pour l'actionnaire d'EMC, c'est-à-dire l'État. Dans la pratique, en permettant à EMC d'octroyer des fonds à une entreprise non rentable, l'État renonce à un rendement plus élevé et, par conséquent, à des ressources potentielles.

35. C'est pourquoi, bien que les fonds octroyés à MDPA par EMC ne proviennent pas directement du budget de l'État, il s'agit néanmoins de ressources publiques.

Octroi d'un avantage économique

36. La Commission estime que toute mesure financière accordée par l'État à une entreprise et qui, sous l'une ou l'autre forme, réduit les charges grevant normalement les comptes de cette entreprise, doit être considérée comme une aide d'État au sens de l'article 87.

37. En ce qui concerne les augmentations de capital, si elles sont accordées à des conditions autres que celles répondant au principe de l'investisseur dans une économie de marché, elles sont de nature à procurer un avantage économique au bénéficiaire. En effet, celui-ci peut utiliser ces ressources pour financer ses dépenses et ses investissements sans avoir à demander de prêts à des institutions financières ni à rémunérer de façon appropriée les ressources reçues.

38. Afin de déterminer si des augmentations de capital ont été octroyées dans des conditions normales de marché, il est nécessaire d'analyser les résultats économiques réalisés par le bénéficiaire au cours de la période précédant l'octroi de la mesure, ainsi que ses perspectives financières estimées sur la base d'une prévision de marché. Dans le cas en cause, le tableau 1 montre les résultats économiques de MDPA au cours de la période qui a précédé et suivi l'octroi des aides.

39. Ainsi qu'il ressort des données figurant au tableau 1, MDPA n'était plus rentable depuis longtemps. Compte tenu des résultats économiques passés de l'entreprise, le gouvernement français ne pouvait espérer un taux de rendement raisonnable de ses investissements. Il ne pouvait pas non plus l'espérer sur la base de l'estimation des futures performances de la société ni des prévisions de marché. De fait, MDPA elle-même a négocié avec les syndicats un plan de fermeture de son activité minière, qu'elle ne pouvait faire revenir à la rentabilité.

([3]) Affaire C-305-89, publiée en 1991, Rec. I-1603.

40. Il est clair que, dans une telle situation, aucun investisseur privé n'aurait apporté de fonds à MDPA, dont les perspectives étaient telles que même le plus petit rendement ne pouvait être escompté. En ce sens, les fonds octroyés par l'État à MDPA ne l'ont pas été conformément au principe de l'investisseur privé opérant dans une économie de marché.

41. La Commission considère donc que les augmentations de capital accordées par l'État à MDPA, soit directement, soit par l'intermédiaire d'EMC, au cours de la période 1995-2000, ont procuré au bénéficiaire un avantage économique susceptible de constituer une aide d'État au sens de l'article 87 du traité.

Distorsion de la concurrence et des échanges entre États membres

42. La troisième condition qui doit être remplie pour que des mesures d'aides d'État tombent sous le coup des dispositions de l'article 87 est qu'elles doivent avoir un effet réel ou potentiel sur la concurrence et les échanges entre États membres.

43. Dans le cas en cause, MDPA a produit près de 3 millions de tonnes de potasse en 1999, à partir desquelles environ 336 000 tonnes de matières commercialisables ont pu être produites. Bien que cela représente une réduction sensible par rapport aux 5,7 millions de tonnes de potasse (751 000 tonnes de matières commercialisables) produites par MDPA en 1996, ces quantités constituent toujours une part non négligeable du marché européen.

44. En 1998, conformément aux chiffres fournis par les autorités françaises, MDPA représentait environ 7 % de la production européenne de potasse et couvrait environ 25 % de la consommation française.

45. Il est évident que toute mesure procurant un avantage économique à MDPA et lui permettant de continuer à produire dans des conditions non rentables a un effet direct sur les autres producteurs de potasse de l'Union européenne, qui opèrent essentiellement en Allemagne, en Espagne et au Royaume-Uni. Bien que MDPA ait réduit sa production au cours des années passées, la poursuite de ses activités, en dépit de sa mauvaise situation économique, a réduit le marché dont peuvent disposer les autres producteurs qui n'ont pas bénéficié des mêmes mesures d'aide.

46. Étant donné que ces mesures comprennent des ressources d'État et ont procuré un avantage économique à MDPA, susceptible de fausser la concurrence et d'affecter les échanges entre États membres, la Commission considère, au stade actuel de l'analyse de l'affaire, qu'elles constituent des aides d'État au sens de l'article 87, paragraphe 1.

47. De même, une partie de ces aides ayant été accordées sans l'autorisation préalable de la Commission, elles doivent être considérées comme illégales.

Compatibilité avec le marché commun

48. Après avoir déterminé si les mesures en cause constituent des aides d'État au sens de l'article 87, paragraphe 1, la Commission doit apprécier si elles peuvent être déclarées compatibles avec le marché commun, conformément aux dispositions de l'article 87, paragraphes 2 et 3.

49. Les dispositions de l'article 87, paragraphe 2, peuvent être exclues, dans la mesure où les aides n'ont pas été accordées à des consommateurs individuels et qu'elles ne sont pas non plus destinées à remédier à des dommages causés par des calamités naturelles.

50. En ce qui concerne les dispositions de l'article 87, paragraphe 3, points a) et b), les aides ne semblent pas destinées à favoriser le développement économique de régions spécifiques, dans la mesure où elles ne sont pas destinées à des investissements particuliers, mais simplement au maintien en activité de MDPA pendant quelques années, malgré ses pertes. L'aide n'est pas non plus destinée à remédier à une perturbation grave de l'économie d'un État membres. Compte tenu de la nature des activités de MDPA, une dérogation au titre de l'article 87, paragraphe 3, point d), peut être exclue.

51. En conclusion, les mesures d'aide en cause ne peuvent bénéficier que de la dérogation prévue à l'article 87, paragraphe 3, point c).

52. Toutefois, en l'état actuel des choses, la Commission doute que les mesures en cause dans la présente décision puissent bénéficier de cette dérogation, dans la mesure où elles ne sont pas destinées à rétablir la rentabilité de MDPA. En effet, la société sera fermée d'ici à 2004 et, jusqu'à cette date, elle n'a aucune perspective de rentabilité. De ce fait, la Commission doute que l'article 87, paragraphe 3, point c), dans la mesure où il concerne les aides à la restructuration, soit applicable.

53. Dans sa décision de 1996 de ne pas soulever d'objections, la Commission avait estimé que les «aides remboursaient à MDPA des coûts sociaux qu'elle avait déjà supportés et lui permettaient ainsi de consacrer ses propres ressources à la poursuite de la réduction méthodique de la production dans ses mines de potasse, en tenant compte de considérations tout autant sociales qu'environnementales. Les aides favorisant ainsi la fermeture définitive des mines, elles pouvaient être considérées comme facilitant le développement économique du secteur».

54. La Commission notait en particulier que MDPA devait supporter des coûts supplémentaires liés au «statut du mineur», qui représentaient à peu près le même montant que l'aide accordée par l'État. La Commission en avait donc conclu que l'aide notifiée était destinée à rembourser ces coûts sociaux supplémentaires et à remettre MDPA dans la situation économique où elle se serait trouvée si elle n'avait pas eu à supporter les coûts en question. Le montant de l'aide étant égal aux coûts sociaux, la Commission en avait conclu que l'aide n'était pas de nature à favoriser MDPA dans ses activités économiques.

55. Toutefois, les autorités françaises ont précisé, à la demande de la Commission, que depuis 1998, ces coûts sociaux supplémentaires ne sont plus supportés par MDPA, mais sont payés directement par EMC. Seule une infime partie est encore directement facturée à MDPA, ainsi qu'il ressort du tableau 3.

Tableau 3: Charges sociales supplémentaires de MDPA (en millions de francs)

	1996	1997	1998	1999	2000
Charges sociales supplémentaires totales, dont:	123	171	153	139	131
payées par MDPA	123	51	36	16	13
payées directement par EMC	—	120	117	123	118

Source: Autorités françaises, lettre du 22 janvier 1999.

56. La Commission doute que le raisonnement suivi dans ses décisions antérieures puisse être reproduit dans le cas présent, du fait que les mesures notifiées, ainsi que le montant supplémentaire accordé par l'État à MDPA, par l'intermédiaire d'EMC, au cours de la période 1995-1997, ne semblent pas destinés à compenser ces charges sociales.

57. C'est pourquoi, en l'état actuel des choses, la Commission doute que les mesures d'aide en cause puissent être considérées comme compatibles en vertu de l'article 87, paragraphe 3, point c), au motif qu'elles couvrent les charges sociales supplémentaires imposées à MDPA.

58. Alors que l'appréciation était en cours, les autorités françaises ont également fourni une estimation des coûts environnementaux que devra supporter MDPA pour le redéploiement et la sécurisation des mines fermées. Ces coûts figurent au tableau 4 ci-dessous.

Tableau 4: Coûts environnementaux supportés par MDPA (en millions de francs)

	1996	1997	1998	1999 (est.)	2000 (est.)
Coûts environnementaux	66	135	57	77	84

Source: Autorités françaises, lettre du 14 mars 2000.

59. En l'état actuel des choses, la Commission considère que les aides destinées à la couverture de ces coûts pourraient en principe être jugées compatibles avec le marché commun. Toutefois, les informations fournies par les autorités françaises ne sont pas suffisantes pour établir cette compatibilité. En outre, celle-ci ne pourra être appréciée que pour les aides directement destinées à couvrir les coûts environnementaux mentionnés ci-dessus, qui pourraient ne représenter qu'une partie infime des mesures d'aide en cours d'examen.

60. Pour les raisons évoquées ci-dessus, la Commission a décidé d'ouvrir la procédure prévue à l'article 88, paragraphe 2, à l'encontre des mesures en faveur de MDPA analysées dans la présente décision.

61. Compte tenu de ce qui précède, la Commission, agissant dans le cadre de la procédure définie à l'article 88, paragraphe 2, demande à la France de lui soumettre ses observations et de lui fournir toutes les informations susceptibles de l'aider à évaluer les mesures d'aide en cause dans la présente décision, dans un délai d'un mois à compter de la date de réception de la présente lettre.

62. Elle demande également aux autorités françaises de transmettre sans délai une copie de la présente à MDPA.

63. La Commission rappelle à la France que l'article 88, paragraphe 3, a un effet suspensif et attire son attention sur la lettre envoyée à l'ensemble des États membres, le 22 février 1995, rappelant que toute aide octroyée illégalement doit être restituée par son bénéficiaire, conformément aux procédures prévues par le droit national. Les montants ainsi restitués seront porteurs d'intérêts calculés sur la base du taux de référence utilisé pour le calcul de l'équivalent-subvention pour les aides à finalité régionale et courants à compter de la date d'octroi de l'aide jusqu'à la date de sa restitution effective.«

STATSSTØTTE

Opfordring til at fremsætte bemærkninger efter EF-traktatens artikel 88, stk. 2, til støtte C 55/2000 (ex NN 5/2000) — Tyskland, støtte til Mesacon Messelektronik GmbH Dresden

(2001/C 37/06)

(EØS-relevant tekst)

Ved brev af 27. oktober 2000, der er gengivet på det autentiske sprog efter dette resumé, meddelte Kommissionen Tyskland, at den havde besluttet at indlede proceduren efter EF-traktatens artikel 88, stk. 2, over for ovennævnte støtteforanstaltning.

Interesserede parter kan senest en måned efter offentliggørelsen af nærværende resumé og det efterfølgende brev sende deres bemærkninger til de støtteforanstaltninger, over for hvilke Kommissionen indleder proceduren, til:

Europa-Kommissionen
Generaldirektoratet for Konkurrence
Direktorat H
Rue de la Loi/Wetstraat 200
B-1049 Bruxelles/Brussel
Fax (32-2) 299 27 58.

Disse bemærkninger vil blive videresendt til Tyskland. Interesserede parter, der fremsætter bemærkninger til sagen, kan skriftligt anmode om at få deres navne hemmeligholdt. Anmodningen skal være begrundet.

RESUMÉ

Sagsforløb

Den 10. januar 2000 modtog Kommissionen en anmeldelse fra de tyske myndigheder af støtte til Mesacon Messelektronik GmbH i Dresden. Kommissionen afsendte spørgsmål den 26. januar 2000. Svarene blev modtaget den 9. marts 2000. Kommissionen afsendte supplerende spørgsmål den 19. april 2000. Svarene blev modtaget den 5. juni 2000.

Beskrivelse

Støttemodtageren får 2,669 mio. DEM, hvoraf 0,419 mio. DEM er omfattet af godkendte støtteordninger. De resterende 2,25 mio. DEM skal vurderes som ad hoc-støtte. Støtten blev udbetalt i 1998 og består af et underordnet lån på 1,5 mio. DEM og et supplerende lån på 0,1 mio. DEM, begge fra Stadtsparkasse Dresden, samt et lån på 0,65 mio. DEM fra BvS.

Støttemodtageren er Mesacon Messelektronik GmbH Dresden (herefter benævnt MMED), det andet afviklingsselskab (*Auffanggesellschaft*) efter det tidligere Messelektronik Dresden. Virksomheden fremstiller radiometriske og laseroptiske målesystemer hovedsagelig til stål- og aluminiumsindustrien.

Virksomheden har i øjeblikket 26 ansatte og en årlig omsætning på 4 mio. DEM, mens dens aktiver beløber sig til 2,8 mio. DEM. Hr. Riegel er eneaktionær. MMED synes at opfylde kriterierne for en SMV, selv om virksomhedens forhold til Mesacon Gesellschaft für Messtechnik mbH Dortmund, LDV-Systeme og TSI Inc. rejser nogen tvivl om, hvorvidt uafhængighedskravet er opfyldt.

Vurdering

Da MMED blev oprettet i december 1997, hvade virksomheden begrænsede økonomiske ressourcer, led tab og havde mistet sine traditionelle kunders tillid efter konkursproceduren. Virksomheden var således kriseramt.

De finansielle foranstaltninger til fordel for MMED udgør statsstøtte i henhold til EF-traktatens artikel 87, stk. 1, da der er tale om statsmidler, som har givet den kriseramte virksomhed fordele, den ikke ville have fået gennem en privat investor. Da der findes europæiske konkurrenter på MMED's produktmarked, og der er tale om samhandel mellem medlemsstaterne, truer støtten med at fordreje konkurrencen på fællesmarkedet og påvirke denne samhandel.

Støtten skal vurderes efter EF-traktatens artikel 87, stk. 3, og Fællesskabets rammebestemmelser for statsstøtte til redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder. Kommissionen tvivler på nuværende tidspunkt på, at de betingelser, der er opstillet i disse rammebestemmelser, er opfyldt i den foreliggende sag.

Efter Kommissionen opfattelse er de omstruktureringsbestræbelser, de tyske myndigheder beskriver, ikke tilstrækkelige til at blive betragtet som et bæredygtigt omstruktureringsprogram, som defineret i rammebestemmelserne. På grundlag af de forelagte oplysninger kan Kommissionen ikke vurdere, om MMED's forventninger til sine økonomiske resultater er realistiske, eller om virksomheden vil være i stand til at klare sig på markedet ved egen kraft.

Desuden er oplysningerne fra de tyske myndigheder om såvel markedet som virksomhedens produktion utilstrækkelige. Kommissionen kan derfor ikke udelukke, at støtten har ført til unødig fordrejning af konkurrencen.

Endelig kan Kommissionen ikke på nuværende tidspunkt afgøre, om støtten er begrænset til det minimum, der er nødvendigt for at foretage en omstrukturering, eller om den står i forhold til de samlede omstruktureringsomkostninger.

På baggrund af ovenstående har Kommissionen besluttet at indlede proceduren efter EF-traktattens artikel 88, stk. 2, og opfordrer de tyske myndigheder til at fremlægge tilstrækkelige oplysninger til at afgøre, om støtten er forenelig med fællesmarkedet.

I henhold til artikel 14 i Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 kan ulovligt udbetalt støtte kræves tilbagebetalt af støttemodtageren.

BREVETS ORDLYD

»Die Kommission teilt Deutschland mit, dass sie nach Prüfung der Angaben der deutschen Behörden über die vorerwähnte Beihilfe beschlossen hat, das Verfahren nach Artikel 88 Absatz 2 EG-Vertrag zu eröffnen.

I. **DAS VERFAHREN**

1. Die Kommission ist am 10. Januar 2000 mit Schreiben der deutschen Behörden vom 22. Dezember 1999 über die Beihilfe zugunsten der Mesacon Messelektronik GmbH Dresden unterrichtet worden.

2. Die diesbezüglichen Fragen der Kommission in einem Schreiben vom 26. Januar 2000 wurden mit Schreiben vom 8. März 2000, dessen Eingang am 9. März 2000 registriert wurde, beantwortet. Die Kommission stellte weitere Fragen mit Schreiben vom 19. April 2000, die ihr am 5. Juni 2000 beantwortet wurden.

II. **BESCHREIBUNG**

A. **Das Unternehmen**

3. Die Mesacon Messelektronik GmbH Dresden (nachstehend MMED) ist die zweite Auffanggesellschaft der früheren Messelektronik Dresden. Das Unternehmen stellt radiometrische und laseroptische Messsysteme vor allem für die Stahl- und die Aluminiumindustrie her.

4. Das Unternehmen wird seine gegenwärtige Belegschaft von 26 Mitarbeitern bis 2001 auf 30 Mitarbeiter erhöhen. Es erwirtschaftet einen Jahresumsatz von 4 Mio. DEM und verfügt über Aktiva von 2,8 Mio. DEM. Alleiniger Gesellschafter ist Herr Riegel. Die Mitarbeiter sind stille Gesellschafter, die mit 10 % am Gewinn beteiligt sind. MMED ist offensichtlich ein KMU im Sinne des Gemeinschaftsrahmens für staatliche Beihilfen an kleine und mittlere Unternehmen ([1]), obwohl ihre Beziehungen zu anderen Unternehmen, die in der Randnummer 18 der vorliegenden Entscheidung beschrieben werden, hinsichtlich der Erfüllung des Unabhängigkeitskriteriums Anlass zu gewissen Zweifeln gibt.

5. Die MMED hat ihren Sitz in Dresden, Sachsen, einem Fördergebiet nach Artikel 87 Absatz 3 Buchstabe a) EG-Vertrag mit einer Beschäftigungslosigkeit von 15 %.

B. **Die Privatisierung**

6. Nach einer Ausschreibung im Jahre 1993 wurde die frühere Messelektronik Dresden (nachstehend MED) von der Treuhandanstalt (nachstehend THA durch Verkauf an die INTECH Feinmechanik GmbH, der einzigen Bieterin, für 1,8 Mio. DEM privatisiert.

7. Im Rahmen der Privatisierung gewährte THA einen Zuschuss von 2 Mio. DEM aufgrund des THA-Beihilferegimes E 15/92 ([2]). Diese Regelung sieht Zuschüsse an Unternehmen mit weniger als 1 000 Beschäftigten vor, wenn diese zu einem negativen Verkaufspreis privatisiert werden. Durch die Privatisierung der MED erhielt der Staat 1,8 Mio. DEM, gewährte aber gleichzeitig den vorerwähnten Zuschuss von 2 Mio. DEM, verlor somit bei dieser Transaktion 0,2 Mio. DEM. Deswegen muss der Preis, der für das Unternehmen gezahlt wurde, als ein negativer Preis angesehen werden. Der Zuschuss fiel demnach in den Anwendungsbereich des einschlägigen THA-Beihilferegimes.

8. Nach Aussage Deutschlands geriet das Unternehmen im Anschluss wegen Managementfehlern, zu hoher Kosten und fehlerhafter Produkte in Schwierigkeiten. Am 16. August 1995 reichte die Mittelständische Beteiligungsgesellschaft Sachsen (MBG Sachsen) eine stille Beteiligung aus, für die die BvS in Höhe von 80 %, das Land Sachsen in Höhe von 10 % und die MBG Sachsen ebenfalls in Höhe von 10 % hafteten. Zur Absicherung der Rückzahlung zeichneten die beiden Investoren, die Eigentümer der INTECH Feinmechanik GmbH sind, Bürgschaften in Höhe von jeweils 1 Mio. DEM. Diese Bürgschaften sind jedoch niemals in Anspruch genommen worden.

9. Die vorerwähnte Beteiligung wurde angeblich aufgrund einer genehmigten Beihilferegelung für die Rettung und Umstrukturierung von Unternehmen in Schwierigkeiten ([3]) ausgereicht. Dieser Regelung zufolge muss die Beihilfegewährung von der vollständigen Durchführung eines realistischen Umstrukturierungsplans abhängig gemacht werden, durch den die langfristige Rentabilität des Unternehmens

([1]) ABl. C 213 vom 27.7.1996, S. 4.

([2]) THA-Beihilferegime E 15/92, SG(92) D/17613 vom 8.12.1992.

([3]) Konsolidierungsfonds des Landes Sachsen, N 117/95, SG(95) D/5782 vom 5.5.1995.

wiederhergestellt wird. Deutschland hat jedoch ausdrücklich erklärt, dass kein Umstrukturierungsplan für das Unternehmen vorlag. Die Beteiligung scheint demnach nicht in den Anwendungsbereich der Beihilferegelung zu fallen.

10. Nach erheblichen Verlusten im Jahre 1996 wurde zur Vermeidung der Insolvenz ein privates Unternehmen, die CMS-Data-Concept GmbH Berlin, als Treuhänder eingesetzt. Zu dieser Zeit gewährte die Bundesanstalt für vereinigungsbedingte Sonderaufgaben (BvS) ein Darlehen von 2,2 Mio. DEM unter der Voraussetzung, dass sämtliche Geschäftsanteile und künftigen Forderungen auf den Treuhänder übertragen würden. Diese Voraussetzung wurde am 15. Juli 1996 erfüllt. Doch lag noch immer kein annehmbarer Umstrukturierungsplan vor, durch den die Probleme des Unternehmens hätten gelöst werden können. Daher wurde am 11. September 1996 das Gesamtvollstreckungsverfahren eröffnet.

11. Die BvS meldete ihr Darlehen von 2,2 Mio. DEM zuzüglich Zinsen von 0,2 DEM zur Konkursmasse an. Die MBG stellte Anspruch auf die Bürgschaften für die Rückzahlung ihrer Beteiligung von 2 Mio. DEM, doch wurde dieser Betrag, da die Investoren die Inanspruchnahme ihrer Bürgschaften ablehnten, zur Konkursmasse angemeldet, und es wurden gerichtliche Schritte eingeleitet. Das Gesamtvollstreckungsverfahren ist noch nicht abgeschlossen. Deutschland erklärt, dass auf die Forderung nicht verzichtet, sondern eine Regelung mit den Schuldnern angestrebt wird. Die Kommission stellt fest, dass die Finanzmaßnahmen zugunsten der früheren MED für das Verständnis des vorliegenden Falls zwar wichtig, nicht aber Gegenstand dieses Verfahrens sind. Allerdings behält sie sich das Recht vor, gegebenenfalls diese staatlichen Maßnahmen getrennt zu untersuchen.

C. **Die erste Auffanggesellschaft: Neue Messelektronik Dresden GmbH (nachstehend NMED)**

12. Am 1. Oktober 1996 wurde vom Gesamtvollstreckungsverwalter die Neue Messelektronik Dresden als erste Auffanggesellschaft gegründet. Sie erhielt von der BvS einen Zuschuss von 1,5 Mio. DEM und vom Land Sachsen ein Darlehen von 1 Mio. DEM.

13. Die NMED wurde vom Gesamtvollstreckungsverwalter für 50 000 DEM an die SIBAG Sächsische Industrie- und Beteiligungs AG verkauft. Nach Angaben Deutschlands konnte das Unternehmen nicht umstrukturiert werden, weil keine ausreichenden Finanzmittel vorhanden waren, so dass am 5. Juni 1995 schließlich das Gesamtvollstreckungsverfahren eingeleitet wurde.

14. Alle finanziellen Mittel, die die NMED bis zu diesem Zeitpunkt von der öffentlichen Hand erhalten hatte, wurden zur Konkursmasse angemeldet. Das Gesamtvollstreckungsverfahren ist noch nicht abgeschlossen. Deutschland erklärt, dass auf die Forderung nicht verzichtet, sondern eine Regelung mit den Schuldnern angestrebt wird. Die Kommission stellt wiederum fest, dass die Finanzmaßnahmen zugunsten der früheren NMED für das Verständnis des vorliegenden Falls zwar wichtig, jedoch nicht Gegenstand dieses Verfahrens sind. Auch hier behält sich die Kommission das Recht vor, die betreffenden staatlichen Maßnahmen gegebenenfalls getrennt zu untersuchen.

D. **Die zweite Auffanggesellschaft: Mesacon Messelektronik GmbH Dresden (nachstehend MMED)**

15. Die Informationen über die Gründung der zweiten Auffanggesellschaft sind unklar. Nach Angaben Deutschlands verkaufte der Gesamtvollstreckungsverwalter im September 1997 einen Teil der Vermögenswerte des in der Gesamtvollstreckung befindlichen Unternehmens (NMED) an die Mesacon Gesellschaft für Messtechnik mbH Dortmund für 0,5 Mio. DEM. Die nichtrentablen Geschäftsbereiche (Bestückung von Platinen, radiometrische Messgeräte für Medizin und Labore sowie automatische Testeinrichtungen) wurden angeblich nicht übernommen. Der Kommission ist nicht erklärt worden; was aus diesen Bereichen geworden ist.

16. Der Vertrag sah die Möglichkeit vor, dass die Vermögenswerte auf einen Dritten übertragen und der Preis später gezahlt werden könnten. Herr Riegel, ein früherer Mitarbeiter der Mesacon Gesellschaft für Messtechnik mbH Dortmund, gründete am 3. Dezember 1997 als zweite Auffanggesellschaft die Mesacon Messelektronik GmbH Dresden (MMED), zahlte den Kaufpreis und übernahm die zuvor an die Mesacon Gesellschaft für Messtechnik mbH Dortmund veräußerten Geschäftsanteile einschließlich der Mitarbeiter.

17. Deutschland erklärt, dass seit dem 18. März 1999, nachdem die meisten öffentlichen Finanzmaßnahmen, die im weiteren Verlauf beschrieben werden, zugunsten der MMED durchgeführt waren, keine firmenähnlichen oder wirtschaftlichen Beziehungen mehr zur Mesacon Gesellschaft für Messtechnik mbH Dortmund bestehen. Diese Erklärung besagt aber gleichzeitig, dass ein Verhältnis zu diesem Unternehmen bestand. Trotz mehrerer Anfragen ist die Kommission bisher weder über Art noch Umfang der früheren Beziehungen zwischen den beiden Unternehmen unterrichtet worden. Deswegen kann sie auch nicht mit Bestimmtheit sagen, ob die MMED zum Zeitpunkt der Finanzmaßnahmen ein KMU war.

18. Nach Angaben Deutschlands wurde die Mesacon Gesellschaft für Messtechnik mbH Dortmund liquidiert und wurde ein Teil ihrer Belegschaft in die LDV-Systeme GmbH integriert, die laseroptische Messsysteme entwickelt und vertreibt. Ein Teil der Vermögenswerte der Mesacon Gesellschaft für Messtechnik mbH Dortmund wurde von dem amerikanischen Wettbewerber TSI Inc. erworben, der einen Teil seiner Belegschaft ebenfalls in die LDV-Systeme GmbH integrierte. Inzwischen hat die MMED eine Kooperationsvereinbarung mit der LDV-Systeme GmbH geschlossen.

19. Da diese Unternehmen alle auf demselben Markt tätig sind und sowohl Umfang als auch Art ihrer Beziehungen untereinander unklar bleiben, kann nicht ausgeschlossen werden, dass sie gemeinsam tätig sind und eine Gruppe bilden. Die Kommission fordert daher Deutschland auf, ihr genügend Informationen zu übermitteln, um diesen Punkt zu klären. Welche Auskünfte sie dazu benötigt, ist der Randnummer 75 der vorliegenden Entscheidung zu entnehmen. Obwohl die MMED für diese vorläufige Würdigung als ein KMU angesehen wird, was den Angaben Deutschlands entspricht, könnte sich diese Einstufung anhand der Informationen Deutschlands ändern.

E. **Die Umstrukturierung**

20. Aufgrund ihrer Situation in einem planwirtschaftlichen System verfügte die frühere MED über wenig Kapital, unzureichendes Management und unzulängliche Wirtschaftsstrukturen. Diese Probleme wurden an die NMED weitergegeben. Da weder die MED noch die NMED wesentlich umstrukturiert wurden, spricht einiges dafür, dass ein Teil dieser strukturellen Mängel, zwangsläufig auf die MMED übergegangen sind.

21. Im Dezember 1997, nach dem der MMED gegründet wurde, wurden die ersten Umstrukturierungsmaßnahmen durchgeführt. Die Kommission entnimmt den ihr vorliegenden Informationen die Beschreibung einiger Umstrukturierungsschritte, die aber ihrer Ansicht nach für einen umfassenden Umstrukturierungsplan offensichtlich nicht ausreichen. Nach Angaben Deutschlands sind folgende Umstrukturierungsmaßnahmen geplant, durch die die Rentabilität der MMED bis 2001 wieder hergestellt werden soll:

— Die Zusammenlegung sämtlicher Tätigkeiten, die sich auf zwei verschiedene Standorte verteilen, an einem einzigen Ort. Diese Zusammenlegung wurde zum 1. Februar 1998 durchgeführt.

— Die Entwicklung eines neuen laseroptischen Messsystems für die Oberflächenrauhigkeit. Mit diesem neuen Produkt will die MMED einen Marktanteil von 30 % erzielen.

— Die Organisation des Vertriebs in Zusammenarbeit mit der LDV-Systeme. Letztere wird MMED-Erzeugnisse in Westeuropa, Südafrika und Nordamerika verkaufen und vertreiben. Die MMED dürfte mit der Erfahrung der früheren Mitarbeiter der NMED in der Lage sein, ihre Tätigkeiten in Osteuropa fortzuführen und auf diesem Markt Erzeugnisse der LDV-Systeme zu vertreiben. Durch diese Zusammenarbeit dürften sich die Vertriebskosten reduzieren und die Produktmärkte für die MMED vergrößern. Die MMED wird in Osteuropa außerdem laseroptische Messgeräte eines schwedischen Konkurrenten, nämlich der EPACT Ltd., vertreiben.

22. Die Gesamtkosten des Umstrukturierungsplans belaufen sich auf 4,436 Mrd. DEM. 74 % dieses Gesamtbetrags werden Investitionen finanziert.

23. Übersicht:

Umstrukturierungsmaßnahmen	Kosten (in Mio. DEM)
Maschinen und Anlagen	1 898
Projektentwicklung	1 388
Betriebskapital	1 150
Insgesamt	**4 436**

F. **Finanzielle Zusagen**

24. Die Gesamtkosten der Umstrukturierung werden vom Land Sachsen, der Kreditanstalt für Wiederaufbau, der Stadtsparkasse Dresden, der BvS und dem Investor finanziert.

25. Maßnahme A: Investitionszuschüsse in Höhe von 0,331 Mio. DEM und Investitionszulagen in Höhe von 0,088 Mio. DEM des Landes Sachsen zur Deckung eines Teils der Investitionen in Maschinen und Anlagen. Diese Maßnahmen wurden im Laufe des Jahres 1999 teilfinanziert, wobei das genaue Datum nicht bekannt gegeben wurde.

26. Maßnahme B: Ein von der Stadtsparkasse Dresden am 27. August 1998 gewährtes nachrangiges Darlehen von 1,5 Mio. DEM mit einem Zinssatz von 8,5 %. Ein Teil dieses Darlehens soll für die Investitionen in Maschinen und Anlagen, ein anderer Teil für die Projektentwicklung verwendet werden. Die Kreditanstalt für Wiederaufbau (KfW) garantiert 85 % des Ausfallrisikos, das sind 1,125 Mio. DEM, durch ein Refinanzierungsdarlehen zugunsten der Stadtsparkasse Dresden. Die Bundesregierung trägt ihrerseits 75 % des Ausfallrisikos für das Refinanzierungsdarlehen der KfW.

27. Maßnahme C: Ein von der BvS am 20. November 1998 zur Finanzierung eines Teils der Investitionen gewährtes Darlehen von 0,65 Mio. DEM. Das Darlehen wird im Falle einer positiven Kommissionsentscheidung in einen Zuschuss verwandelt.

28. Maßnahme D: Ein weiteres von der Stadtsparkasse Dresden 1998 gewährtes Darlehen in Höhe von 1,1 Mio. DEM. Dieses Darlehen bestand aus einer Kreditlinie von 0,5 Mio. DEM, die am 9. September 1999 bereitgestellt wurde, und 0,6 Mio. DEM, die am 1. Dezember 1998 ausgezahlt wurden.

29. Der Investor haftet persönlich für 1 Mio. DEM des Darlehens, was die Maßnahme D betrifft, und wird aus eigenen Mitteln einen weiteren Liquiditätsbeitrag von 0,1 Mio. DEM leisten. Schließlich sollen nach Angaben Deutschlands 0,667 Mio. DEM als Cashflow vom Unternehmen selbst beigetragen werden.

30. Übersicht:

Herkunft	Beträge in Mio. DEM
Land	
Investitionszuschüsse	0 331
Investitionszulagen	0 088
Stadtsparkasse Dresden	
15 % eines nachrangigen Darlehens in Höhe von 1,5 Mio. DEM	0 225
Unverbürgter Teil eines Darlehens von 1,1 Mio. DEM	0 100
KfW	
85 % eines nachrangigen Darlehens von 1,5 Mio. DEM (*)	1 275
BvS	
Darlehen/Zuschuss	0 650
Investor	
Verbürgter Teil eines Darlehens von 1,1 Mio. DEM	1 000
Liquiditätsbeitrag	0 100
Cashflow	0 667
Insgesamt	**4 436**

(*) Das Ausfallrisiko für 75 % dieses Betrages, d. h. 0,956 Mio. DEM, wird von der Bundesregierung übernommen.

G. **Marktanalyse**

31. Die MMED entwickelt, fertigt, testet und vertreibt radiometrische und laseroptische Messsysteme. Zu ihren Geschäftsfeldern gehören die Rauhigkeitsmesstechnik, die Dicken- und Schichtdickenmesstechnik sowie die Füllstands-, Feuchte- und Dichtemesstechnik. Außerdem möchte die MMED eine laseroptische Oberflächenrauhigkeitsmesstechnik entwickeln. Diese Systeme sind vor allem für die Stahl- und die Aluminiumindustrie bestimmt.

32. 1998 wurden in der EU Messgeräte (NACE 33.2) für einen Wert von fast 40 Mrd. EUR produziert. Dies war im Vergleich zu 1993, als der betreffende Industriezweig eine starke Rezession durchlief, eine erhebliche Zunahme. Nach einer raschen Expansion in den späten 80er Jahren wurden Feinmechanik und Optik in den frühen 90er Jahren in die Rezession gerissen, und die Produktion stagnierte. Ab 1994 ist die Produktion wieder gestiegen. Der größte EU-Hersteller ist Deutschland mit einem Anteil an der gesamten EU-Produktion von 27,7 % ([4]). Um aber von den verbesserten Marktbedingungen profitieren zu können, müssen sich die EU-Hersteller weiterhin um niedrige Produktionskosten bemühen und gleichzeitig ausreichende Ressourcen in neue Technologien und die Produktentwicklung investieren, damit sie mit den Herstellern in Japan und in den USA konkurrieren können.

33. Während der sichtbare Verbrauch in den Jahren 1995—1998 ständig gestiegen ist, reicht er immer noch nicht an die Produktion heran. Die nachstehende Tabelle ([5]) enthält klare Hinweise dafür, dass der Markt gesättigt ist und Produktionsüberkapazitäten bestehen ([6]).

Beträge in Mio. EUR	1995	1996	1997	1998
Sichtbarer Verbrauch	9,863	10,270	10,680	11,130
Produktion	10,327	10,780	11,240	11,750

34. Andere Wettbewerber an diesem Markt haben ebenfalls Mühe. Endress & Hauser spricht beispielsweise von einem „schwierigen Umfeld“ auf dem Markt für industrielle Mess- und Kontrollgeräte. In seinem Geschäftsbericht nennt das Unternehmen 1999 ein Jahr mit einer „geringen weltweiten Wirtschaftstätigkeit im Bereich der Messinstrumente“. Auch der Wettbewerber Honeywell-Measuretex verzeichnete eine rückläufige Entwicklung. Obwohl der Absatz 1999 etwas stieg, ging die Kapitalrendite erheblich zurück.

35. Der Markt für Messgeräte ist allerdings sehr segmentiert und erstreckt sich auf sehr unterschiedliche Technologien und Kunden. Die Referenzmärkte von MMED sind die Produktion von Messsystemen für die Stahl- und Aluminiumindustrien und der Markt für laseroptische Messsysteme, in den MMED eintreten will.

36. Die Nachfrage am Markt, auf dem die MMED tätig ist, hängt unmittelbar von der Leistung der Stahl- und der Aluminiumindustrie ab, die die Hauptabnehmer sind. Die metallerzeugende Industrie ist insgesamt mit einem weitreichenden Wettbewerb aufgrund bestehender Ersatzstoffe konfrontiert. Die Stahlindustrie arbeitet äußerst kapitalintensiv und leidet unter chronischen Überkapazitäten und wachsender Konzentration ([7]). Der OECD-Stahlausschuss sagte 1999 einen Rückgang der weltweiten Stahlnachfrage von 2,8 % voraus ([8]). Die Aluminiumproduktion ist im Bereich der Nicht-Eisenmetalle der größte Sektor; er verzeichnete infolge der zunehmenden Wiederverwendung von Metallen, insbesondere im Verkehrs- und im Verpackungssektor, nur ein geringes Wachstum.

37. Obwohl der Verkaufs- und Produktionsrückgang in dem relevanten Sektor nicht einschneidend ist, herrscht nach wie vor ein scharfer Wettbewerb, der die Unternehmen zu großen Investitionen zwingt, wenn sie dem künftigen Wettbewerb und einem Nachfragerückgang gewachsen sein wollen.

III. **WÜRDIGUNG**

38. Die MMED ist eine neugegründete Auffanggesellschaft, die die Tätigkeiten der früheren in der Gesamtvollstreckung befindlichen Gesellschaft, bei der sämtliche Verbindlichkeiten bleiben, fortführt und deren Vermögenswerte übernimmt. Nach Angaben Deutschlands sind weder die MMED noch die NMED, die beiden Auffanggesellschaften der früheren MED, als Tochtergesellschaften für die in die Gesamtvollstreckung gehenden Unternehmen gegründet worden. Sie wurden beide von ihren Gesamtvollstreckungsverwaltern an verschiedene Investoren verkauft. Aus diesem Grunde beschränkt sich die vorliegende Würdigung auf die öffentlichen Maßnahmen zugunsten der MMED.

A. **Beihilfen im Sinne des Artikels 87 Absatz 1 EG-Vertrag**

39. Zum Zeitpunkt ihrer Gründung verfügte die MMED über wenig Kapital, befand sich in einer Verlustsituation und hatte im Anschluss an das Gesamtvollstreckungsverfahren das Vertrauen ihrer herkömmlichen Abnehmer verloren. Das Unternehmen befand sich demnach in Schwierigkeiten.

40. In ihrer vorläufigen Einschätzung der Angelegenheit ist die Kommission der Meinung, dass die finanziellen Maßnahmen zugunsten der MMED Beihilfen im Sinne des Artikels 87 Absatz 1 EG-Vertrag darstellen, da sie aus staatlichen Mitteln stammen und dem Unternehmen in Schwierigkeiten Vorteile verschafft haben, die es von einem Privatinvestor nicht erhalten hätte. Da auf dem Produktmarkt der MMED in Europa Wettbewerber vorhanden sind und Handel besteht, drohen die Beihilfen den Wettbewerb im Gemeinsamen Markt zu verfälschen und den Handel zwischen Mitgliedstaaten zu beeinträchtigen.

41. Zunächst muss untersucht werden, ob die Beihilfen in den Anwendungsbereich von Beihilferegelungen fallen, die die Kommission genehmigt hat.

([4]) Panorama der EU-Industrie 1999, Kapitel 12, S. 325.

([5]) Der Finanzbericht der Veeco lnstruments Inc., ein Marktführer für die Entwicklung, Herstellung, Vermarktung und Wartung von Messgeräten, bestätigt diese Einschätzung. Darin heißt es unmissverständlich, dass am Markt Überkapazitäten bestehen und gegenwärtig der gesamte Industriezweig eine Rezession durchläuft.

([6]) Panorama der EU-Industrie 1997, Band II, 16-11.

([7]) Entscheidung der Kommission vom 26. November 1997 in der Sache IV/36.069 Wirtschaftsvereinigung Stahl (ABI. L 1 vom 3.1.1998).

([8]) Panorama der EU-Industrie 1999, Kapitel 8, S. 238.

1. Bestehende Beihilferegelungen

42. Die Zuschüsse im Rahmen der Maßnahme A beruhen auf von der Kommission genehmigten Regelungen. Die Investitionszuschüsse in Höhe von 0,331 Mio. DEM wurden vom Land Sachsen aufgrund der Gemeinschaftsaufgabe zur Verbesserung der regionalen Wirtschaftsstruktur gewährt ([9]). Die Investitionszulagen in Höhe von 0,088 Mio. DEM wurden nach Maßgabe des Investitionszulagengesetzes gewährt ([10]).

43. Für diese regionalen Investitionsbeihilfen gelten die Höchstgrenzen und Bedingungen, die die Kommission in ihrer Genehmigungsentscheidung der betreffenden Regelungen, auf deren Grundlage die Beihilfen gewährt wurden, festgelegt hat. Der betreffende Beihilfebetrag muss allerdings berücksichtigt werden, wenn es um die Feststellung geht, ob die Beihilfemaßnahmen in ihrer Gesamtheit in einem Verhältnis zu dem Ziel stehen, das mit ihnen angeblich verfolgt wurde.

2. Angeblich aufgrund genehmigter Beihilferegelungen gewährte Beihilfen

44. Das nachrangige Darlehen von 1,5 Mio. DEM der Stadtsparkasse Dresden im Rahmen der Maßnahme B wurde angeblich aufgrund einer genehmigten Beihilferegelung zur Förderung der Forschung und Entwicklung von KMU gewährt ([11]). Nachrangige Darlehen sind Darlehen, die im Falle der Zahlungsunfähigkeit des Schuldners zurückgezahlt werden, nachdem alle anderen Gläubiger befriedigt wurden und bevor die Gesellschafter etwas erhalten. Derartige Darlehen werden häufig vom Staat zur Verfügung gestellt. Der Kontaktausschuss für die Rechnungslegungsrichtlinien vertrat die Auffassung, dass nachrangige Darlehen in der Bilanz unter den „Verbindlichkeiten" und nicht unter dem „Eigenkapital" ausgewiesen werden sollten ([12]). Diese Auffassung wurde in der Mitteilung der Kommission über Auslegungsfragen im Hinblick auf bestimmte Artikel der Vierten und Siebenten Richtlinie auf dem Gebiet der Rechnungslegung bestätigt ([13]).

45. Nach der Regelung, aufgrund deren das Darlehen angeblich gewährt wurde, beteiligt sich jeder Risikokapitalgeber im Falle der Refinanzierung, um die es hier geht, am Risikokapital einer KMU mit höchstens 4 Mio. DEM. Die Bundesregierung übernimmt bis zu 75 % des Ausfallrisikos für längstens 10 Jahre ab dem Zeitpunkt der Beteiligung.

46. Das aufgrund der Regelung zulässige Beihilfeelement betrifft die Absicherung des Ausfallrisikos. Es wird also davon ausgegangen, dass die Risikokapitalbeteiligung keine Beihilfe enthält. Im vorliegenden Fall kann die Kommission nicht ausschließen, dass ein Darlehen der Stadtsparkasse Dresden als eine bis zu 100%ige Beihilfe angesehen werden könnte, da es einem Unternehmen in Schwierigkeiten gewährt wurde. Obwohl Ähnlichkeiten zwischen einem nachrangigen Darlehen und einer Kapitalbeteiligung bestehen, sieht die Beihilferegelung nicht ausdrücklich die Gewährung nachrangiger Darlehen aus staatlichen Mitteln vor. Demnach fällt das Darlehen als solches offensichtlich nicht in den Anwendungsbereich der Regelung, auf deren Grundlage es angeblich gewährt wurde, und muss demnach als neue Beihilfe gewürdigt werden.

47. Was das Refinanzierungsdarlehen der KfW betrifft, so ist zu beobachten, dass die Regelung seit 1998 einen Haftungsanteil im Falle des Ausfalls von höchstens 75 % vorsieht. Im vorliegenden Fall übernimmt die KfW 85 % des Ausfallrisikos und überschreitet damit die zulässige Höchstgrenze um 10 %. Da, wie weiter oben beschrieben wurde, die Hauptvoraussetzungen der Regelung nicht erfüllt werden, fällt dieses Refinanzierungsdarlehen nicht in ihren Anwendungsbereich.

48. Aus diesen Gründen vertritt die Kommission die Auffassung, dass ein Gesamtbetrag von 1,5 Mio. DEM als neue Beihilfe gewürdigt werden muss.

3. Ad-hoc-Beihilfe

49. Abgesehen von dem vorerwähnten nachrangigen Darlehen in Höhe von 1,5 Mio. DEM wird auch das Darlehen der BvS in Höhe von 0,65 Mio. DEM im Rahmen der Maßnahme C als Ad-hoc-Beihilfe angesehen, da keine genehmigte Rechtsgrundlage für dieses Darlehen besteht.

50. Das Darlehen der Stadtsparkasse Dresden von 1,1 Mio. DEM im Rahmen der Maßnahme D könnte von der Kommission als Beihilfe angesehen werden, da es einem Unternehmen in Schwierigkeiten gewährt wurde. Für 1 Mio. DEM dieses Betrages haftete jedoch der Investor persönlich. Diese selbstschuldnerische Bürgschaft des Investors hat zur Folge, dass dieser Teil als privater Beitrag angesehen werden kann.

51. Das Ausfallrisiko für das restliche Darlehen von 0,1 Mio. DEM wurde nach Angaben Deutschlands zu 16 % von der staatlich kontrollierten Bürgschaftsbank Sachsen, zu 20 % von der Stadtsparkasse Dresden und zu 64 vom „Staat" (ohne nähere Bezeichnung) übernommen. Da sich der Staat für den Gesamtbetrag verbürgt, ist der Darlehensbetrag von 0,1 Mio. DEM als Ad-hoc-Beihilfe anzusehen. Im Hinblick auf die geringe Höhe des Betrages muss allerdings untersucht werden, ob nicht die Bedingungen für die Anwendung der de minimis-Regelung im vorliegenden Fall erfüllt sind.

([9]) 26. Rahmenplan der Gemeinschaftsaufgabe zur Förderung der Investitionen. Maßnahmen aufgrund dieses Gesetzes werden als regionale Investitionsbeihilfen nach Artikel 87 Absatz 1 EG-Vertrag angesehen und wurden von der Kommission aufgrund der Ausnahmeregel des Artikels 87 Absatz 3 Buchstabe a) EG-Vertrag genehmigt (Beihilfe C 52/97 ex N 123/97).

([10]) Investitionszulagengesetz 1999. Maßnahmen aufgrund dieses Gesetzes werden als regionale lnvestitionsbeihilfen nach Artikel 87 Absatz 1 EG-Vertrag angesehen und wurden von der Kommission aufgrund der Ausnahmeregel des Artikels 87 Absatz 3 Buchstabe a) EG-Vertrag genehmigt (N 702/97, SG(98) D/12438).

([11]) Beteiligungskapital für kleine Technologieunternehmen, N 582/97, SG(97) D/9490 vom 14. November 1997.

([12]) Die Angleichung der Rechnungslegung in der Europäischen Gemeinschaften, Probleme bei der Anwendung der Vierten Gesellschaftsrechtsrichtlinie, Luxemburg, 1990, S. 14. Siehe auch die Definition der nachrangigen Verbindlichkeiten in Artikel 21 der Ratsrichtlinie 86/635/EWG vom 8. Dezember 1986 über den Jahresabschluss und den konsolidierten Abschluss von Banken und anderen Finanzinstituten (ABl. L 372 vom 31.12.1986).

([13]) Siehe Dokument XV/7009/97 DE, Ziffer 2.3.3, Punkt 5.

B. **Artikel 87 Absatz 3 Buchstabe c) EG-Vertrag**

52. In ihrer vorläufigen Einschätzung der Angelegenheit ist die Kommission der Meinung, dass die Beihilfe zugunsten der MMED in Höhe von insgesamt 2,25 Mio. DEM von der Kommission als Ad-hoc-Beihilfe gewürdigt werden muss. Nach Artikel 87 Absatz 1 EG-Vertrag sind staatliche Beihilfen an einzelne Unternehmen mit dem Gemeinsamen Markt unvereinbar, wenn sie den Handel zwischen Mitgliedstaaten beeinträchtigen und den Wettbewerb im Gemeinsamen Markt verfälschen oder zu verfälschen drohen. Derartige Beihilfen sind grundsätzlich mit dem Gemeinsamen Markt unvereinbar, es sei denn, dass sie in den Anwendungsbereich der Ausnahmeregelungen des Artikels 87 Absatz 2 oder des Artikels 87 Absatz 3 EG-Vertrag fallen.

53. Die Ausnahmen des Artikels 87 Absatz 2 EG-Vertrag sind im vorliegenden Falle nicht anwendbar; da die Beihilfemaßnahmen weder einen sozialen Charakter haben noch an einzelne Verbraucher gewährt werden und mit ihnen auch keine Schäden, die durch Naturkatastrophen oder sonstige außergewöhnliche Ereignisse entstanden sind, beseitigt werden. Ebenso wenig handelt es sich um Beihilfen für die Wirtschaft bestimmter durch die Teilung Deutschlands betroffener Gebiete der Bundesrepublik.

54. Artikel 87 Absatz 3 Buchstaben a) und c) EG-Vertrag enthalten weitere Ausnahmen vom Beihilfeverbot: Im vorliegenden Fall ist Artikel 87 Absatz 3 Buchstabe c) EG-Vertrag von Bedeutung, da das Hauptziel der Beihilfe nicht die Regionalentwicklung, sondern die Herstellung der langfristigen Rentabilität eines Unternehmens in Schwierigkeiten ist. Demnach kann die Kommission staatliche Beihilfen zulassen, die für die Förderung der wirtschaftlichen Entwicklung bestimmter Wirtschaftszweige gewährt werden, soweit sie die Handelsbedingungen nicht in einer Weise verändern, die dem gemeinsamen Interesse zuwiderläuft.

55. In ihren Leitlinien für staatliche Beihilfen zur Rettung und Umstrukturierung von Unternehmen in Schwierigkeiten [14] („die Leitlinien") hat die Kommission die Voraussetzungen für eine positive Würdigung festgelegt. Sie vertritt die Auffassung, dass kein anderer Gemeinschaftsrahmen, wie der für staatliche Forschungs- und Entwicklungsbeihilfen, für staatliche Umweltschutzbeihilfen, für Beihilfen an kleine und mittlere Unternehmen oder für Ausbildungs- und Beschäftigungsbeihilfen, im vorliegenden Falle zur Anwendung gelangen könnte.

56. Generell kann ein neugegründetes Unternehmen nicht als ein Unternehmen in Schwierigkeiten im Sinne der vorerwähnten Leitlinien angesehen werden. Wegen der außergewöhnlichen Transformation in den neuen Ländern fährt die Kommission aber vorübergehend fort, diese Leitlinien bei Auffanglösungen (also bei der Gründung eines neuen Unternehmens im Anschluss an ein Gesamtvollstreckungsverfahren) anzuwenden, wenn die Tätigkeit des früheren Unternehmens fortgeführt wird und einzelne Vermögenswerte nicht einfach verkauft werden. Dies trifft für die MMED zu [15].

57. Nach Angaben Deutschlands ist ein Teil der Beihilfen 1999 ausgezahlt worden. Trotz der ausdrücklichen Aufforderung der Kommission sind die genauen Zeitpunkte der Gewährung nicht angegeben worden. Für eine vorläufige Einschätzung stützt sich die Kommission auf die Leitlinien vom 23. Dezember 1994, obwohl, falls ein Teil des Umstrukturierungsbeihilfepakets nach In-Kraft-Treten der revidierten Fassung der Leitlinien gewährt worden sein sollte, diese Fassung anwendbar wäre [16].

1. Wiederherstellung der langfristigen Rentabilität

58. Für die Gewährung von Umstrukturierungsbeihilfen muss ein realistischer, zusammenhängender und weitreichender Plan zur Wiederherstellung der langfristigen Rentabilität innerhalb eines angemessenen Zeitraums vorliegen. Besonders wichtig ist der genaue Zeitplan der Umstrukturierung. Zur Umstrukturierung gehört der Verzicht auf Tätigkeitsbereiche, die sogar nach der Umstrukturierung strukturell bedingte Verluste verursachen würden. Nach Angaben Deutschlands sind nur die rentablen Geschäftsbereiche der NMED von der MMED übernommen worden.

59. Die ersten Umstrukturierungsmaßnahmen wurden zum Zeitpunkt der Gründung der Auffanggesellschaft MMED im Dezember 1997 durchgeführt. Diese gingen offensichtlich mit einer finanziellen Unterstützung einher, die darauf abzielte, den Betrieb fortzuführen und die Kosten für noch nicht ausgeführte Aufträge und die Overhead-Ausgaben zu decken. Die MMED hat ihre Tätigkeiten seit 1998 in einem neuen Standort in Dresden zusammengelegt und entwickelt ein neues laseroptisches Messsystem.

60. Übersicht über die von Deutschland gelieferten Prognosen:

[. . .] (*)

61. Nach Angaben Deutschlands wurde 1999 ein ausgewogenes Betriebsergebnis erzielt und werden ab 2000 mit positiven Ergebnissen gerechnet. Die Kommission hat die konsolidierten Zahlen von 1999 noch nicht erhalten und kann folglich nicht überprüfen, ob tatsächlich ein ausgewogenes Ergebnis erzielt wurde.

62. Nach Einschätzung der Kommission bestehen Zweifel, ob die von Deutschland beschriebenen Umstrukturierungsmaßnahmen ausreichen, um als ein tragfähiges Umstrukturierungsprogramm im Sinne der Leitlinien bezeichnet werden zu können oder um die in Aussicht gestellten Ergebnisse zu erreichen. Die Kommission kann anhand der wenigen Informationen nicht beurteilen, ob die vorerwähnten Zahlen realistisch sind und ob die MMED ihre anfänglichen finanziellen Schwierigkeiten bereits überwunden hat.

---

[14] ABl. C 368 vom 23.12.1984, S. 12, und ABl. C 288 vom 9.10.1999.

[15] Siehe auch Fußnote 10 der Leitlinien für staatliche Beihilfen zur Rettung und Umstrukturierung von Unternehmen in Schwierigkeiten vom 9. Juli 1999 (ABl. C 288 vom 9.10.1999).

[16] In Ziffer 7.5 der Leitlinien für staatliche Beihilfen zur Rettung und Umstrukturierung von Unternehmen in Schwierigkeiten vom 9.7.1999 heißt es: „Alle Rettungs- und Umstrukturierungsbeihilfen, die ohne Genehmigung der Kommission und somit in Widerspruch zu Artikel 88 Absatz 3 EG-Vertrag gewährt werden, wird die Kommission wie folgt auf ihre Vereinbarkeit mit dem Gemeinsamen Markt hin prüfen: Auf Grundlage der vorliegenden Leitlinien, wenn die Beihilfe oder ein Teil der Beihilfe nach Veröffentlichung der Leitlinien im *Amtsblatt der Europäischen Gemeinschaften* gewährt worden ist . . .", (ABl. C 288 vom 9.10.1999).

(*) Betriebsgeheimnis.

2. Keine unzumutbaren Wettbewerbsverfälschungen

63. Zur Umstrukturierung müssen Maßnahmen gehören, um nachteilige Auswirkungen auf Konkurrenten nach Möglichkeit auszugleichen. Die Beihilfen würden sonst dem gemeinsamen Interesse zuwiderlaufen und könnten nicht gemäß Artikel 87 Absatz 3 Buchstabe c) EG-Vertrag freigestellt werden. Zeigt eine objektive Beurteilung der Nachfrage- und Angebotsbedingungen, dass keine strukturellen Überkapazitäten auf dem relevanten Markt bestehen, auf dem der Beihilfeempfänger tätig ist, so ist eine Reduzierung der Kapazität überflüssig. Bei der Frage, wie sich der Fortbestand der MMED am Markt und auf die Wettbewerber auswirkt, sind das Produktionsvolumen des Unternehmens und die Tatsache zu berücksichtigen, dass die Beihilfe in einem Fördergebiet nach Artikel 87 Absatz 3 Buchstabe a) EG-Vertrag gewährt wird.

64. Obwohl über die Kapazitätsauslastung der letzten Jahre auf diesem Markt keine Daten vorliegen, vertritt Deutschland die Auffassung, dass die Märkte für Dicken- und Rauhigkeitsmesssysteme wegen der neuen Qualitätsanforderungen in der Stahl- und in der Aluminiumindustrie wachsen werden. Gleichzeitig wird aber angenommen, dass der Markt für die Füllstandsmessung in den kommenden Jahren schrumpfen wird.

65. Nach den der Kommission vorliegenden Informationen liegen gewisse Hinweise für Überkapazitäten auf dem Markt, auf dem die MMED tätig ist, vor. Einige Wettbewerber sind sich darin einig, dass sich die Wirtschaftstätigkeit im Bereich der Messgeräte weltweit verringert hat. Trotz eines beachtlichen Aufschwungs des Marktes für Messsysteme seit 1993 scheint zur Deckung der gegenwärtigen Nachfrage nicht die gesamte bestehende Produktionskapazität benötigt zu werden. Die Kommission trägt außerdem der Tatsache Rechnung, dass das MMED-Geschäft wesentlich durch die Tätigkeit der Stahlindustrie beeinflusst wird, die 70 % der MMED-Kunden ausmacht und unter chronischen Überkapazitäten leidet. Aus diesem Grunde sollte eine Kapazitätsheraufsetzung während der Dauer der Umstrukturierung vermieden werden.

66. Deutschland hat keine Angaben über die Produktionskapazität der MMED unterbreitet. Die Auffanggesellschaft hat nur drei der Geschäftsbereiche der früheren NMED übernommen und insbesondere die automatischen Testeinrichtungen, die radiometrische Medizin- und Labormesstechnik sowie die Bestückung von Platinen aufgegeben. Diese Bereiche haben allerdings nichts mit den relevanten Produktmärkten der MMED, d. h. mit Messsystemen für die Stahl- und die Aluminiumindustrie sowie laseroptischen Messsystemen, zu tun. In dem ersten Markt erweiterte die MMED ihre Marktanteile, so dass eine Kapazitätssteigerung nicht ausgeschlossen ist. In Hinsicht auf den zweiten Markt hat Deutschland weder Angaben betreffend MMED's Produktion übermittelt, noch der Kommission mitgeteilt, ob die Firma in diesem Markt bereits tätig ist.

67. Die Kommission ist der Meinung, dass die von Deutschland vorgelegten Angaben sowohl über den Markt als auch über die Produktion des Unternehmens nicht ausreichend sind und zur Folge haben, dass sie sich nicht zu diesem Punkt äußern kann.

3. Verhältnismäßigkeit der Beihilfe zu den Kosten und zum Nutzen der Umstrukturierung

68. Die Beihilfen müssen sich auf das für die Umstrukturierung notwendige Mindestmaß beschränken und in einem Verhältnis zu den gesamten Umstrukturierungskosten stehen. Außerdem muss der Beihilfeempfänger einen erheblichen Beitrag zu den Umstrukturierungskosten leisten. Im Übrigen müssen die Beihilfen in einer solchen Form gewährt werden, dass dem Unternehmen keine überschüssige Liquidität zufließt, die es zu einem aggressiven und marktverzerrenden Verhalten in Geschäftsbereichen verwenden könnte, die von dem Umstrukturierungsprozess nicht betroffen sind.

69. Im Falle der MMED wirken sich sämtliche Beihilfen auf die Liquidität des Unternehmens aus. Die der MMED gewährte Liquidität beläuft sich auf 2,669 Mio. DEM. Nur das Darlehen der Stadtsparkasse Dresden im Rahmen der Maßnahme D wurde in zwei Tranchen gewährt. Nach den vorliegenden Informationen ist keine der übrigen Beihilfemaßnahmen in Tranchen zerlegt worden, die ihre wettbewerbsverzerrende Wirkung hätte ausgleichen können.

70. Für die Umstrukturierung der MMED werden Kosten in Höhe von insgesamt 4,436 Mio. DEM veranschlagt. Nach Angaben der deutschen Behörden trägt der Investor zur gegenwärtigen Umstrukturierung wie folgt bei:

— Ein von der Stadtsparkasse Dresden gewährtes und von Herrn Riegel persönlich verbürgtes Darlehen von 1 Mio. DEM.

— Ein Cash-Betrag von 0,1 Mio. DEM.

— Cash flow in Höhe von 0,667 Mio. DEM als Beitrag des Unternehmens. Die Kommission hat allerdings keine Erklärungen zu der Art und Weise erhalten, wie und innerhalb welcher Zeit dieses Cash flow entstehen soll. Die Kommission bezweifelt, dass diese intern erzeugten Finanzmaßnahmen als Teil des Investorbeitrags angesehen werden können, da sie direkt oder indirekt weitgehend öffentlichen Interventionen zugunsten der MED, NMED und schließlich MMED zuzuschreiben sind: Sollte ein Unternehmen, das Beihilfen empfängt, in der Lage sein, während der Umstrukturierung überschüssiges Cash flow zu erzeugen, so stellt sich die Frage, ob der Beihilfebetrag nicht über das für die Umstrukturierung benötigte Maß hinausgeht.

71. Die Kommission kann also derzeit nicht mit Bestimmtheit sagen, ob sich die Beihilfen auf das für die Umstrukturierung notwendige Mindestmaß beschränken und ob sie in einem Verhältnis zu den gesamten Umstrukturierungskosten stehen.

4. Vollständige Durchführung des Umstrukturierungsplans

72. Ein Unternehmen, das Umstrukturierungsbeihilfen erhält, muss den der Kommission vorgelegten und von ihr genehmigten Umstrukturierungsplan vollständig durchführen. Da die Beschreibung der Umstrukturierungsmaßnahmen durch die deutschen Behörden als nicht hinreichend detailliert erscheinen, um einen Umstrukturierungsplan erkennen zu lassen, ist die Kommission nicht davon überzeugt, dass dieses Kriterium der Leitlinien erfüllt ist.

IV. **SCHLUSS**

73. Die Kommission hat beschlossen, wegen der Beihilfen zugunsten der MMED das Verfahren nach Artikel 88 Absatz 2 EG-Vertrag in Verbindung mit Artikel 6 und 16 der Verordnung (EG) Nr. 659/1999 des Rates zu eröffnen.

74. Wegen der vorstehenden Erwägungen fordert die Kommission Deutschland aufgrund von Artikel 10 Absatz 3 der Verordnung (EG) Nr. 659/1999 des Rates auf, innerhalb eines Monats nach Eingang dieses Schreibens alle für die Beurteilung der Beihilfen sachdienlichen Unterlagen, Angaben und Daten zu übermitteln, und zwar insbesondere:

a) zu den Umständen, die zur Gründung der MMED geführt haben, und zum anschließenden Erwerb durch Herrn Riegel;

b) zum Verbleib der Geschäftsbereiche, die die MMED nicht von der früheren NMED übernommen hat;

c) zu Art und Umfang der Beziehungen der MMED zur früheren Mesacon Gesellschaft für Messtechnik mbH Dortmund;

d) zu allen an MMED gewährten staatlichen Beihilfen unter Angabe von Zweck, Rechtsgrundlage, Datum deren Gewährung sowie gewährende Stelle;

e) dazu, dass die MMED zum Zeitpunkt der Beihilfegewährung bzw. anschließend trotz ihrer Beziehungen zur Mesacon Gesellschaft für Messtechnik mbH Dortmund, LDV-Systeme und TSI Inc. als ein KMU angesehen werden konnte;

f) zum Umstrukturierungsplan der MMED, insbesondere: genauer Zeitplan, Beschreibung der bereits durchgeführten Umstrukturierungsmaßnahmen und deren Kosten sowie derjenigen Umstrukturierungsmaßnahmen, die noch nicht durchgeführt worden sind, und ihre Kosten;

g) zur konsolidierten Bilanz sowie zur Gewinn- und Verlustrechnung für 1999;

h) zur Produktionskapazität der MMED und dazu, dass während der Umstrukturierung keine neuen Kapazitäten geschaffen werden;

i) dazu, dass sich die Beihilfe auf das für die Umstrukturierung notwendige Mindestmaß beschränkt und nicht für die Finanzierung neuer Investitionen, die durch die Umstrukturierung nicht erforderlich sind, bestimmt ist.

75. Anderenfalls wird die Kommission eine Entscheidung auf der Grundlage der ihr vorliegenden Elemente annehmen. Sie bittet ihre Behörden; dem etwaigen Empfänger der Beihilfe unmittelbar eine Kopie dieses Schreibens zuzuleiten.

76. Die Kommission erinnert Deutschland an die Sperrwirkung des Artikels 88 Absatz 3 EG-Vertrag und verweist auf Artikel 14 der Verordnung (EG) Nr. 659/1999 des Rates, wonach alle rechtswidrigen Beihilfen vom Empfänger zurückgefordert werden können.«

STATSSTØTTE

Opfordring til at fremsætte bemærkninger efter EF-traktatens artikel 88, stk. 2, til de tre uanmeldte statsstøtteordninger C 58/2000 (ex NN 81/2000): skattelettelser i form af fritagelse for selskabsskat for visse nyoprettede virksomheder i provinsen Álava (Spanien); C 59/2000 (ex NN 82/2000): skattelettelser i form af fritagelse for selskabsskat for visse nyoprettede virksomheder i provinsen Guipúzcoa (Spanien); C 60/2000 (ex NN 83/2000): skattelettelser i form af fritagelse for selskabsskat for visse nyoprettede virksomheder i provinsen Vizcaya (Spanien)

(2001/C 37/07)

(EØS-relevant tekst)

Ved brev af 28. november 2000, der er gengivet på det autentiske sprog efter dette resumé, meddelte Kommissionen de spanske myndigheder, at den havde besluttet at indlede proceduren efter EF-traktatens artikel 88, stk. 2.

Interesserede parter kan senest en måned efter offentliggørelsen af nærværende resumé sende deres bemærkninger til den pågældende støtte til:

Europa-Kommissionen
Generaldirektoratet for Konkurrence
Direktoratet for Statsstøtte I
Rue de la Loi/Wetstraat 200
B-1049 Bruxelles/Brussel
Fax (32-2) 296 98 15.

Bemærkningerne vil blive videresendt til de spanske myndigheder. Interesserede parter, der fremsætter bemærkninger til sagerne, kan skriftligt anmode om at få deres navne hemmelligholdt. Anmodningen skal være begrundet.

RESUMÉ

1. **STØTTESAG C 58/2000 (ex NN 81/2000)**

Medlemsstat: Spanien (Provinsen Álava)

Sag: C 58/2000 (ex NN 81/2000)

Støtteordning: Skattelettelser i form af fritagelse for selskabsskat for visse nyoprettede virksomheder i provinsen Álava

Formål: Tilskyndelse til oprettelse og start af visse nye virksomheder

Modtagere: Nye virksomheder, der har en indbetalt kapital på over 20 mio. ESP (120 202 EUR), som investerer over 80 mio. ESP (480 810 EUR), og som opretter over ti arbejdspladser

Retsgrundlag: Territorio Histórico de Álava: artículo 14 de la Norma Foral nº 18/1993 de 5 de julio, de medidas fiscales urgentes de apoyo a la inversión e impulso de la actividad económica

Rammebeløb: Ukendt

Støtteintensitet eller beløb: Fritagelse for selskabsskat i ti på hinanden følgende skatteår

Støttens form: Fritagelse for selskabsskat

Varighed: Indtil udgangen af 1994

Forslag: Iværksættelse af den formelle undersøgelsesprocedure efter EF-traktatens artikel 88, stk. 2

2. **STØTTESAG C 59/2000 (ex NN 82/2000)**

Medlemsstat: Spanien (Provinsen Guipúzcoa)

Sag: C 59/2000 (ex NN 82/2000)

Støtteordning: Skattelettelser i form af fritagelse for selskabsskat for visse nyoprettede virksomheder i provinsen Guipúzcoa

Formål: Tilskyndelse til oprettelse og start af visse nye virksomheder

Modtagere: Nye virksomheder, der har en indbetalt kapital på over 20 mio. ESP (120 202 EUR), som investerer over 80 mio. ESP (480 810 EUR), og som opretter over ti arbejdspladser

Retsgrundlag: Territorio Histórico de Guipúzcoa: artículo 14 de la Norma Foral nº 11/1993 de 26 de junio, de medidas fiscales urgentes de apoyo a la inversión e impulso de la actividad económica

Rammebeløb: Ukendt

Støtteintensitet eller beløb: Fritagelse for selskabsskat i ti på hinanden følgende skatteår

Støttens form: Fritagelse for selskabsskat

Varighed: Indtil udgangen af 1994

Forslag: Iværksættelse af den formelle undersøgelsesprocedure efter EF-traktatens artikel 88, stk. 2

3. **STØTTESAG C 60/2000 (ex NN 83/2000)**

Medlemsstat: Spanien (Provinsen Vizcaya)

Sag: C 60/2000 (ex NN 83/2000)

Støtteordning: Skattelettelser i form af fritagelse for selskabsskat for visse nyoprettede virksomheder i provinsen Vizcaya

Formål: Tilskyndelse til oprettelse og start af visse nye virksomheder

Modtagere: Nye virksomheder, der har en indbetalt kapital på over 20 mio. ESP (120 202 EUR), som investerer over 80 mio. ESP (480 810 EUR), og som opretter over ti arbejdspladser

Retsgrundlag: Territorio Histórico de Vizcaya: artículo 14 de la Norma Foral nº 5/1993 de 24 de junio, de medidas fiscales urgentes de apoyo a la inversión e impulso de la actividad económica

Rammebeløb: Ukendt

Støtteintensitet eller beløb: Fritagelse for selskabsskat i ti på hinanden følgende skatteår

Støttens form: Fritagelse for selskabsskat

Varighed: Indtil udgangen af 1994

Forslag: Iværksættelse af den formelle undersøgelsesprocedure efter EF-traktatens artikel 88, stk. 2

4. **VURDERING AF STØTTEFORANSTALTNINGEN**

4.1. **Vurdering af, om der foreligger støtte efter EF-traktatens artikel 87, stk. 1**

Foranstaltningen er næsten ens i de tre provinser. Den består af fritagelse for selskabsskat og opfylder alle fire kriterier i EF-traktatens artikel 87. Fritagelsen for selskabsskat er navnlig specifik eller selektiv, for så vidt som den begunstiger visse virksomheder. Betingelserne for tildeling af støtten udelukker nemlig, at virksomheder, der er oprettet inden udgangen af 1994, som foretager investeringer på under 80 mio. ESP (480 810 EUR), som skaber mindre end ti arbejdspladser, og som ikke er selskaber med en indbetalt kapital på over 20 mio. ESP (120 202 EUR), kan modtage støtte. Desuden er skattelettelsen ikke begrundet i systemets art eller økonomi, men i formålet, der går ud på at tilskynde til oprettelse og start af visse nye virksomheder.

4.2. **Misligholdelse af anmeldelsespligten i EF-traktatens artikel 88, stk. 3**

Da der er tale om foranstaltninger, der ikke er omfattet af de minimisreglen, er de omfattet af den i EF-traktatens artikel 88, stk. 3, fastsatte forudanmeldelsespligt. De spanske myndigheder har imidlertid misligholdt denne forpligtelse. Støtteforanstaltningerne må derfor betragtes som ulovlige.

4.3. **Vurdering af, om fritagelsen for selskabsskat er forenelig med traktaten**

4.3.1. *Sektormæssige virkninger*

Den pågældende fritagelse for selskabsskat, der ikke er begrænset til bestemte sektorer, kan tildeles virksomheder, der er omfattet af EU's sektorregler, såsom dem, der finder anvendelse på virksomhedsformerne fremstilling, forarbejdning og afsætning af landbrugssvarer, der omhandles i traktatens bilag I, fiskeri, kulindustri, jern- og stålindustri, transport, skibsbygning, kunstfiberindustri og motorkøretøjsindustri. De provinslove, ifølge hvilke den pågældende fritagelse er indført, indeholder imidlertid ingen bestemmelse om overholdelse af nævnte særlige EU-regler. Det ser således ud til, at skattelettelserne i form af fritagelse for selskabsskat kan antages at give anledning til overtrædelse af nævnte sektorregler. Under disse omstændigheder kan det betvivles, at nævnte støtteforanstaltninger er forenelige med traktaten, når modtageren hører hjemme i en sektor, der er omfattet af særlige EU-regler.

4.3.2. *De regionale regler*

I punkt 4.15-4.17 i retningslinjerne for statsstøtte med regionalt sigte [1] står der, at driftsstøtte i princippet er forbudt. Den kan dog undtagelsesvis ydes dels i områder, der falder ind under undtagelsesbestemmelsen i EF-traktatens artikel 87, stk. 3, litra a), dersom den opfylder visse betingelser, dels i regioner i den yderste udkant og i områder med svag befolkningstæthed, når den skal dække en del af meromkostningerne til transport. Hverken støtten eller regionerne er imidlertid omfattet af disse to undtagelsesbestemmelser. Desuden er de tre provinser ikke støtteberettigede i henhold til undtagelsesbestemmelsen i EF-traktatens artikel 87, stk. 3, litra a). Det kan nemlig være nyttigt at erindre, at Kommissionen ved beslutning af 11. april 2000, hvori den godkender det spanske kort over støtte med regionalt sigte for tidsrummet 2000-2006, anlægger den betragtning, at disse tre provinser ikke er regioner, hvor statsstøtte kan betragtes som værende forenelig med fællesmarkedet i henhold til undtagelsesbestemmelsen i EF-traktatens artikel 87,

[1] EFT C 74 af 10.3.1998.

stk. 3, litra a), da deres levestandard ikke er usædvanlig lav, og der hersker ikke en alvorlig underbeskæftigelse. Til gengæld blev der anlagt den betragtning, at disse tre provinser udgør regioner, hvor statsstøtte kan anses for at være forenelig med fællesmarkedet i henhold til undtagelsesbestemmelsen i EF-traktatens artikel 87, stk. 3, litra c). Under disse omstændigheder er det i lyset af reglerne for statsstøtte med regionalt sigte tvivlsomt, om de pågældende skattelettelser er forenelige med traktaten.

4.3.3. *Konklusion*

Der hersker således tvivl med hensyn til, om de pågældende skattelettelser er forenelige med fællesmarkedet i henhold til undtagelsesbestemmelserne i EF-traktatens artikel 87, stk. 2, og artikel 87, stk. 3. Støtten kan nemlig ikke betragtes som værende af social karakter, som omhandlet i artikel 87, stk. 2, litra a), dens formål er ikke at råde bod på skader, der er forårsaget af naturkatastrofer eller af andre usædvanlige begivenheder, som omhandlet i artikel 87, stk. 2, litra b), og den er ikke omfattet af bestemmelserne i artikel 87, stk. 2, litra c), der vedrører visse af Forbundsrepublikken Tysklands områder. Med hensyn til undtagelsesbestemmelserne i stk. 3 i artikel 87 ud over de ovennævnte undtagelsesbestemmelser i artikel 87, stk. 3, litra a), og i artikel 87, stk. 3, litra c), har skattelettelserne ikke til formål at fremme virkeliggørelsen af vigtige projekter af fælleseuropæisk interesse eller afhjælpe en alvorlig forstyrrelse i en medlemsstats økonomi, som omhandlet i artikel 87, stk. 3, litra b). Den er ikke omfattet af de øvrige bestemmelser i artikel 87, stk. 3, litra c), om »støtte til fremme af udviklingen af visse erhvervsgrene . . .«, eftersom den ikke er specifik med hensyn til de modtagende virksomheders virke. Endelig skal den ikke fremme kulturen eller bevare kulturarven, som omhandlet i artikel 87, stk. 3, litra d).

På baggrund af ovenstående har Kommissionen besluttet at indlede proceduren efter EF-traktatens artikel 88, stk. 2, over for de tre skattelettelsesordninger i form af fritagelse for selskabsskat.

I henhold til artikel 14 i Rådets forordning nr. 659/1999 kan ulovligt udbetalt støtte kræves tilbagebetalt af støttemodtageren.

BREVETS ORDLYD

»Por la presente, la Comisión tiene el honor de comunicar a las autoridades españolas que, tras haber examinado la información de que dispone, ha decidido incoar el procedimiento previsto en el apartado 2 del artículo 88 del Tratado CE.

PROCEDIMIENTO

Gracias fundamentalmente a la información trasmitida por las autoridades españolas con motivo de la demanda interpuesta por una empresa competidora, así como a los datos comunicados en la propia demanda, la Comisión tuvo la confirmación de la existencia de ayudas fiscales en la provincia de Álava, en forma de una exención del impuesto sobre sociedades a empresas de nueva creación. Según el demandante, la empresa Depósitos Tubos Reunidos Lentz TR Lentz, SA (en lo sucesivo denominada «Detursa») implantada en Lantarón (provincia de Álava), se beneficia, entre otras ayudas, de la exención fiscal del impuesto sobre sociedades durante diez años. Mediante una certificación con fecha de 1 de marzo de 2000, las autoridades provinciales de Álava confirmaron que la citada empresa es beneficiaria de la exención fiscal prevista por el artículo 14 de la Norma Foral nº 18/1993 de 5 de julio. Además, certificaron que la empresa Detursa, al no tener beneficios, no ha podido disfrutar de la mencionada exención hasta el 1 de marzo de 2000.

Por otra parte, la Comisión pudo comprobar la existencia de medidas similares en la provincia de Guipúzcoa y en la provincia de Vizcaya, provincias que gozan de la misma autonomía fiscal que la provincia de Álava.

En los términos del punto 37 de su Comunicación relativa a la aplicación de las normas sobre ayudas estatales a las medidas relacionadas con la fiscalidad directa de las empresas [2] y tomando como base las orientaciones definidas en la misma, la Comisión procede a examinar las ayudas fiscales que se hayan concedido ilegalmente en los Estados miembros. Entre los regímenes de ayudas fiscales no notificadas a la Comisión con arreglo a las disposiciones del apartado 3 del artículo 88 del Tratado CE, se encuentran los tres regímenes de ayudas fiscales mencionados.

La Comisión constata que estos tres regímenes de ayudas fiscales fueron creados por el artículo 14 de cada una de las normas forales siguientes: la Norma Foral nº 18/1993 de 5 de julio de Álava [3], la Norma Foral nº 11/1993 de 26 de junio de Guipúzcoa [4] y la Norma Foral nº 5/1993 de 24 de junio de Vizcaya [5]. El texto de los citados artículos 14 es el siguiente [6]:

«1. Estarán exentas de impuesto sobre sociedades durante un período de 10 ejercicios fiscales computados desde el ejercicio en que se constituyan, éste inclusive, las sociedades que se creen entre la entrada en vigor de esta Norma Foral y el 31 de diciembre de 1994, siempre que se cumplan los requisitos establecidos en el apartado siguiente.

2. Serán requisitos para poder gozar de la exención prevista en este artículo:

a) Que se constituyan con un capital mínimo de 20 millones de pesetas españolas, totalmente desembolsado.

---

[2] DO C 384 de 10.12.1998.

[3] Territorio Histórico de Álava: Norma Foral nº 18/1993 de 5 de julio, de medidas fiscales urgentes de apoyo a la inversión e impulso de la actividad económica.

[4] Territorio Histórico de Guipúzcoa: Norma Foral nº 11/1993 de 26 de junio, de medidas fiscales urgentes de apoyo a la inversión e impulso de la actividad económica.

[5] Territorio Histórico de Vizcaya: Norma Foral nº 5/1993 de 24 de junio, de medidas urgentes de apoyo a la inversión e impulso de la actividad económica.

[6] En el presente texto sólo se recogen las partes necesarias para la valoración de la ayuda.

[. . .]

f) Que realicen inversiones entre la fecha de la constitución de la sociedad y el 31 de diciembre de 1995 por un importe mínimo de 80 millones de pesetas españolas, debiendo realizarse todas las inversiones en bienes afectos a la actividad que no sean objeto de arrendamiento o cesión a terceros para su uso.

g) Que impliquen la creación de un mínimo de 10 puestos de trabajo dentro de los seis meses siguientes a su constitución y mantengan en ese número el promedio anual de plantilla duante el período de la exención.

[. . .]

i) Que dispongan de un plan de actuación empresarial que abarque un período mínimo de cinco años. [. . .].

3. [. . .]

4. [. . .]

5. [. . .]

6. Lo dispuesto en este artículo es incompatible con cualquier otro beneficio tributario.

7. El régimen de exención transitorio será solicitado al Departamento de Hacienda y Finanzas de la Diputación Foral [. . .], el cual, tras la verificación del cumplimiento de los requisitos inicialmente exigidos, comunicará a la sociedad solicitante, en su caso, su autorización provisional, que deberá ser adoptada por Acuerdo del Consejo de Diputados [. . .]».

DESCRIPCION DETALLADA DE LAS AYUDAS FISCALES EN CUESTIÓN

La Comisión constata que el objetivo de la ayuda en cuestión sería impulsar la actividad económica mediante incentivos fiscales coyunturales a la creación de nuevas empresas. Efectivamente, la ayuda está dirigida a la categoría específica de algunas empresas de nueva creación, reservándoles una exención del impuesto sobre sociedades durante un período de diez años.

La Comisión observa que el objeto de las ayudas fiscales en cuestión lo constituye la base imponible positiva del impuesto sobre sociedades, derivada del ejercicio de las actividades económicas de algunas empresas, antes de la compensación de las bases imponibles negativas de los ejercicios anteriores. En este caso, los beneficiarios serán las sociedades que, por una parte, iniciaron su actividad comercial después de la fecha de entrada en vigor de las normas forales mencionadas y, por otra, han invertido en activos fijos materiales un importe mínimo de 80 millones de pesetas españolas (480 810 euros) y generado al menos 10 puestos de trabajo. Además, la Comisión pone de relieve que las empresas beneficiarias deberán: tener un plan de actuación empresarial que abarque un período mínimo de cinco años y emprender su actividad con un capital mínimo desembolsado de 20 millones de pesetas españolas (120 202 euros). En cuanto al plazo de que disponen para beneficiarse de la exención, corresponde al período de diez años computados a partir del ejercicio en que se constituya la empresa.

La Comisión constata que la ayuda fiscal en cuestión no está destinada a empresas que realicen determinadas actividades o que pertenezcan a determinados sectores ya que puede acogerse a la ayuda cualquier actividad o sector. Aparte de a las empresas de nueva creación, tampoco está destinada a determinadas categorías de empresas, por ejemplo las pequeñas y medianas empresas, ya que puede acogerse a ella cualquier empresa, siempre que satisfaga las condiciones mencionadas anteriormente.

La Comisión pone de relieve el carácter transitorio de las ayudas fiscales en cuestión ya que sólo podrán concederse a las nuevas empresas creadas durante un período limitado de tiempo que termina a finales de 1994. En cuanto a su acumulacion con otras ayudas, se dice de manera explícita que las ayudas fiscales en cuestión son incompatibles con cualquier otro beneficio tributario motivado por la inversión mínima o la creación mínima de puestos de trabajo. Por lo demás, se desconoce el presupuesto de pérdidas por ingresos fiscales ya que debería fijarse anualmente en las leyes presupuestarias.

Valoración de las ayudas en cuestión

1. ***El carácter de ayuda estatal según el apartado 1 del artículo 87 del Tratado CE***

La Comisión recuerda que, para la aplicación de las normas comunitarias en materia de ayudas estatales, el carácter fiscal de las medidas en cuestión es indiferente puesto que el artículo 87 se aplica a las medidas de ayuda «bajo cualquier forma». No obstante, la Comisión pone de relieve que para calificarse de ayuda, las medidas en cuestión deben satisfacer acumulativamente los cuatro criterios que define el artículo 87 y que se exponen a continuación.

En primer lugar, la Comisión señala que la exención del impuesto sobre sociedades procura a sus beneficiarios una ventaja que reduce las cargas que gravan normalmente su presupuesto, por medio de una exención de la cuota tributaria.

En segundo lugar, la Comisión estima que la citada exención del impuesto sobre sociedades implica una pérdida de ingresos fiscales y equivale, por tanto, al consumo de recursos públicos en forma de gastos fiscales.

En tercer lugar, la Comisión considera que la citada exención del impuesto sobre sociedades afecta a la competencia y a los intercambios comerciales entre Estados miembros. En efecto, dado que los beneficiarios ejercen actividades económicas que pueden ser objeto de intercambios comerciales entre los Estados miembros, la ayuda refuerza la posición de las empresas beneficiarias con relación a otras empresas competidoras en el comercio intracomunitario, por lo que influye en el mismo. Además, las empresas beneficiarias ven mejorada su rentabilidad por el aumento de su resultado neto (beneficios después de impuestos). De esta manera, están en condiciones de competir con las empresas excluidas del beneficio de dichas ayudas fiscales.

Por lo demás, la Comisión opina que la exención del impuesto sobre sociedades en cuestión es específica o selectiva en el sentido de que favorece a algunas empresas. En efecto, las condiciones para la concesión de las ayudas excluyen concretamente del beneficio de las mismas a las empresas creadas antes de la fecha de entrada en vigor de las citadas Normas

Forales o después del 31 de diciembre de 1994, cuyas inversiones sean inferiores al umbral de 80 millones de pesetas españolas (480 810 euros), que no sean sociedades con un capital desembolsado que supere los 20 millones de pesetas españolas (120 202 euros) y que creen menos de 10 puestos de trabajo. A este respecto, la Comisión recuerda que, según el cuarto. Informe sobre las empresas en Europa ([7]), en 1987, el número de empresas en la Unión Europea con menos de 10 trabajadores asalariados o sin trabajadores asalariados era de 14,629 millones, es decir, el 87,72 % ([8]) del total. En el caso de España, este porcentaje era aún más elevado, aproximadamente del 95,11 % ([9]). Es muy probable que estos porcentajes sean aún más elevados en el caso de nuevas empresas ya que habitualmente una empresa comienza con unos efectivos que van aumentando a medida que la empresa se consolida y alcanza su velocidad de crucero. Por consiguiente, parece que una de las condiciones establecidas para beneficiarse de las ayudas comporta, por sí sola, la exclusión de la mayoría de las empresas del beneficio de las mismas.

Hay que precisar que la presente identificación de los elementos mencionados de una especificidad material no excluye la existencia de otras características susceptibles de hacer específicas las medidas fiscales en cuestión, por ejemplo, su especificidad regional.

Además, la Comisión considera que esta ayuda fiscal no está justificada por la naturaleza o la economía del sistema. En efecto, según las normas forales en cuestión, el objetivo manifestado es impulsar la economía de estas provincias, que atravesaban en aquel momento una grave crisis económica. El objetivo no es consecuencia, por tanto, de exigencias fiscales primarias sino de la política económica externa a los regímenes fiscales en cuestión. Este carácter externo a dichos regímenes fiscales queda reforzado por el carácter transitorio de las medidas fiscales.

En conclusión, la Comisión considera, a título de evaluación preliminar de conformidad con el artículo 6 del Reglamento (CE) nº 656/1999 ([10]), que la exención del impuesto sobre sociedades mencionada tiene carácter de ayuda estatal según lo dispuesto en el apartado 1 del artículo 87 del Tratado CE y en el apartado 1 del artículo 61 del Acuerdo EEE ya que se trata de una ayuda concedida por el Estado, con recursos estatales, que favorece a algunas empresas, falsea la competencia y afecta a los intercambios comerciales entre los Estados miembros.

2. ***Incumplimiento de la obligación de notificación del apartado 3 del artículo 88 del Tratado CE***

Habida cuenta de que las tres Normas Forales mencionadas no disponen la concesión de la exención del impuesto sobre sociedades en cuestión respetando las condiciones ([11]) para las ayudas *de minimis*, la Comisión estima que estas ayudas no pueden considerarse como ayudas sujetas a la norma *de minimis*.

La Comisión indica que las ayudas estatales que no se rigen por la norma *de minimis* están sujetas a la obligación de notificación previa establecida en el apartado 3 del artículo 88 del Tratado CE y en el apartado 3 del artículo 62 del Acuerdo EEE. Sin embargo, las autoridades españolas no han respetado esta obligación, razón por la que la Comisión opina que, en esta fase, estas ayudas pueden considerarse ilegales. La Comisión lamenta a este respecto el incumplimiento de las autoridades españolas de su obligación de notificación previa de las ayudas en cuestión.

3. ***Evaluación de la compatibilidad de la exención del impuesto sobre sociedades***

Aunque la Comisión constata que las ayudas fiscales mencionadas son concedidas con la condición de la realización de una inversión mínima o de la creación de un número mínimo de empleos, los regímenes fiscales en cuestión no garantizan el cumplimiento de las reglas comunitarias en materia de ayudas estatales de finalidad regional. En particular, no satisfacen los criterios establecidos en la nota a pie de página 46 del anexo I de las Directrices de las ayudas estatales de finalidad regional (DO C 74 de 10.3.1998) donde se indica que «Las ayudas fiscales pueden considerarse ayudas a la inversión cuando ésta constituye su base imponible. Además, cualquier ayuda fiscal puede entrar en esta categoría si su importe alcanza un límite expresado en porcentaje de la inversión. Cuando la concesión de una ayuda fiscal se escalona a lo largo de varios años, el saldo restante a finales de un año puede trasladarse al año siguiente y aumentarse de acuerdo con el tipo de referencia». No respetan tampoco los limites regionales establecidos en el mapa español de ayudas con finalidad regional en vigor en la época. Por tanto, en esta fase, no tienen carácter de ayudas a la inversión o de ayudas al empleo.

En cambio, la Comisión considera que, en esta fase, estas ayudas fiscales tienen carácter de ayudas de funcionamiento. En efecto, su objeto es liberar a una empresa de los costes que ella misma habría debido normalmente sufragar con motivo de su gestión corriente o de sus actividades normales. Gracias a esta disminución de los gastos corrientes, las empresas beneficiarias mejorarán su rentabilidad debido al aumento de su resultado neto (beneficios después de impuestos). Procede, por tanto, examinar las ayudas fiscales en cuestión a la luz de las excepciones previstas en los apartados 2 y 3 del artículo 87 eventualmente aplicables a las ayudas de funcionamiento en cuestión.

Las ayudas de funcionamiento en cuestión a la luz de las excepciones regionales previstas en las letras a) y c) del apartado 3 del artículo 87

La Comisión recuerda que en los puntos 4.15 al 4.17 de las Directrices sobre las ayudas estatales de finalidad regional ([12]), se establece que las ayudas de funcionamiento, en principio, están prohibidas. No obstante, pueden concederse excepcionalmente, bien sea en las regiones acogidas a la excepción de la letra a) del apartado 3 del artículo 87 del Tratado CE, siempre que cumplan ciertas condiciones, o bien en las regiones ultraperiféricas o las regiones de baja densidad de población cuando

([7]) Cuarto Informe sobre las empresas en Europa (Eurostat).

([8]) Elaborado a partir de los datos del cuadro de la página 27 del citado Informe.

([9]) Elaborado a partir de los datos del cuadro de la página 152 del citado Informe.

([10]) Reglamento (CE) nº 659/1999 del Consejo, de 22 de marzo de 1999, por el que se establecen disposiciones de aplicación del artículo 93 del Tratado CE (DO L 83 de 27.3.1999).

([11]) Véase la Comunicación de la Comisión relativa a las ayudas *de minimis* publicada en el DO C 68 de 6.3.1996.

([12]) DO C 74 de 10.3.1998.

estén destinadas a compensar los costes adicionales de transporte. Ahora bien, ni las ayudas en cuestión ni las regiones se encuentran en ninguno de estos dos casos. Además, estas tres provincias no pueden acogerse a la excepción de la letra a) del apartado 3 del artículo 87 del Tratado CE. En efecto, la Comisión recuerda que, según el mapa de las ayudas regionales ([13]), las tres provincias de Álava, Guipúzcoa y Vizcaya son regiones en las que las ayudas de desarrollo regional no pueden considerarse compatibles con el mercado común con arreglo a la excepción de la letra a) del apartado 3 del artículo 87 del Tratado CE ya que su nivel de vida no es anormalmente bajo ni existe una grave situación de empleo. En cambio, la Comisión consideró que estas tres provincias eran regiones en las que las ayudas estatales podían considerarse, parcialmente ([14]) hasta el 26 de septiembre de 1995 ([15]) y en adelante enteramente, compatibles con el mercado común con arreglo a la excepción de la letra c) del apartado 3 del artículo 87 del Tratado CE. En estas condiciones, la Comisión opina que la compatibilidad de las ayudas fiscales en cuestión suscita dudas a la luz de las normas en materia de ayudas estatales de finalidad regional.

Las ayudas de funcionamiento en cuestión a la luz de las normas sectoriales

La exención del impuesto sobre sociedades en cuestión, que carece de limitaciones sectoriales, puede concederse a empresas supeditadas a las normas comunitarias sectoriales, como las que se aplican a las actividades de producción, transformación y comercialización de los productos agrícolas del anexo I del Tratado, a la pesca, la industria del carbón, la siderurgia, el transporte, la construcción naval, las fibras sintéticas y la industria del automóvil. Sin embargo, las Normas Forales por las que se crea la exención fiscal en cuestión no prevén el respeto de dichas normas especiales comunitarias. La Comisión considera, pues, que las ayudas fiscales en forma de exención del impuesto sobre sociedades pueden no respetar dichas normas sectoriales. En esas condiciones, la Comisión tiene sus dudas sobre la compatibilidad de dichas ayudas cuando el beneficiario pertenezca a un sector sujeto a las normas especiales comunitarias.

Las ayudas de funcionamiento en cuestión a la luz de otras excepciones previstas en los apartados 2 y 3 del artículo 87 del Tratado CE

Por último, la Comisión duda de la compatibilidad de las ayudas fiscales en cuestión con el mercado común con arreglo a las excepciones de los apartados 2 y 3 del artículo 87 del Tratado CE. En efecto, estas ayudas no pueden considerarse como ayudas de carácter social según lo dispuesto en la letra a) del apartado 2 del artículo 87, no están destinadas a reparar los perjuicios causados por desastres naturales o por otros acontecimientos de carácter excepcional según lo dispuesto en la letra b) del apartado 2 del artículo 87 y no están sujetas a las disposiciones de la letra c) del apartado 2 del artículo 87 relativas a determinadas regiones de la República Federal de Alemania. En cuanto a las excepciones del apartado 3 del artículo 87 distintas de las de las letras a) y c) ya citadas, la Comisión considera que no tienen por objeto promover la realización de un proyecto importante de interés europeo común o poner remedio a una grave perturbación en la economía de un Estado miembro según lo dispuesto en la letra b) del apartado 3 del artículo 87. Estas ayudas no entran en el ámbito de aplicación de las disposiciones de la letra c) del apartado 3 del artículo 87 relativas a las «ayudas destinadas a facilitar el desarrollo de determinadas actividades [. . .]» ya que no tienen especificidad alguna en cuanto a las actividades de las empresas beneficiarias. Por último, no están destinadas a promover la cultura ni la conservación del patrimonio según lo dispuesto en la letra d) del apartado 3 del artículo 87.

Conclusiones

Habida cuenta de las consideraciones expuestas, la Comisión ha decidido incoar el procedimiento previsto en el apartado 2 del artículo 88 del Tratado CE respecto a los regímenes de ayudas fiscales en forma de exención del impuesto sobre sociedades de algunas empresas de nueva creación en cada una de las tres provincias de Álava, Guipúzcoa y Vizcaya. La Comisión insta a las autoridades españolas, en el marco de dicho procedimiento, a que presenten sus observaciones y faciliten toda la información pertinente para la evaluación de los tres regímenes de ayudas fiscales mencionados en el plazo de un mes a partir de la fecha de recepción de la presente.

Hay que precisar que la presente decisión sólo se refiere a las medidas fiscales que en ella se examinan de manera explícita. No se pronuncia sobre las demás medidas contenidas en el régimen fiscal específico de cada una de las provincias en cuestión. La Comisión se reserva la posibilidad de examinar, ya sea a título general o en su aplicación a una empresa específica, aquellas medidas que puedan constituir ayudas.«.

([13]) Los mapas de las ayudas regionales en vigor, desde la adhesión de España, son: el mapa aprobado en 1988 mediante la decisión 88/C 351/04 de la Comisión, el mapa modificado por decisión de 26 de julio de 1995 y el mapa aprobado mediante decisión de 11 de abril de 2000.

([14]) Las zonas donde las ayudas podían ser consideradas como elegibles a la excepción de la letra c) del apartado 3 del artículo 87 del Tratado CE eran solamente la zona industrial del valle del Nervión de las provincias de Álava y Vizcaya, las zonas pirenaicas de la provincia de Álava, las comarcas del Duranguesado y de Encartaciones de la provincia de Vizcaya. El resto de las zonas de las provincias de Álava y Vizcaya no eran elegibles.

([15]) Fecha de la entrada en vigor de la modificación del mapa precedente aprobado en 1988.

STATSSTØTTE

Opfordring til at fremsætte bemærkninger efter EF-traktatens artikel 88, stk. 2, til støtteforanstaltning C 57/2000 (ex NN 157/99) til fordel for Valmont Nederland BV (tidl. Nolte), Nederlandene

(2001/C 37/08)

(EØS-relevant tekst)

Ved brev af 7. november 2000, der er gengivet på det autentiske sprog efter dette resumé, meddelte Kommissionen de nederlandske myndigheder, at den havde besluttet at indlede proceduren efter EF-traktatens artikel 88, stk. 2, over for ovennævnte støtteforanstaltning.

Interesserede parter kan senest en måned efter offentliggørelsen af dette resumé og det efterfølgende brev sende deres bemærkninger til de støtteforanstaltninger, over for hvilke Kommissionen indleder proceduren, til:

Europa-Kommissionen
Generaldirektorat for Konkurrence
Direktorat for Statsstøtte II
Rue de la Loi/Wetstraat 200
B-1049 Bruxelles/Brussel
Fax (32-2) 296 12 42

Disse bemærkninger vil blive videresendt til de nederlandske myndigheder. Interesserede parter, der fremsætter bemærkninger til sagen, kan skriftligt anmode om at få deres navne hemmeligholdt. Anmodningen skal være begrundet.

RESUMÉ

1. Sagsforløb

I foråret 1998 blev Kommissionen bekendt med en række artikler i pressen om, at visse kommuner mellem 1993 og 1995 havde misbrugt midler fra provinsen Noord-Brabant på forskellige måder for at tiltrække virksomheder. Kommissionen sendte adskillige breve, hvori den udbad sig oplysninger om sagen. På grundlag af oplysninger fra de nederlandske myndigheder blev den foreliggende sag registreret som uanmeldt.

2. Beskrivelse af støtten til Valmont Nederland BV (tidl. Nolte)

I 1994 solgte Maarheeze kommune 3 hektar jord til Nolte BV, nu Valmont Nederland BV (herefter Valmont), for 900 000 NLG (30 NLG pr. m^2). Ifølge en vurderingsrapport fra en uafhængig sagkyndig, som blev indsendt af den nederlanske regering i 1998, var prisen på jord i Maarheeze dengang 42,50 NLG pr. m^2. Med denne pris som udgangspunkt ville jordstykkets værdi være 1 275 000 NLG. Kommissionen mente derfor, at salget indeholdt et støtteelement på 375 000 NLG (170 168 EUR). Som følge af Kommissionens undersøgelse bad de nederlandske myndigheder selskabet om at betale det formodede støtteelement tilbage (dog først efter at have fratrukket de minimis-beløbet på 100 000 EUR). Selskabet har hidtil nægtet at betale.

Derudover betalte kommunen 250 000 NLG (113 445 EUR) til opførelse af en offentlig parkeringsplads på Valmonts ejendom.

Det tyder på, at formålet med den formodede støtte har været at sikre, at Valmont ville investere i industriområdet.

3. Selskabet

Valmont er et datterselskab af Valmont Industries Inc., som er en international virksomhed, der fremstiller mekaniserede kunstvandingsanlæg, master, tårne og strukturer til belysning, offentlige installationer og kommunikationsudstyr samt specialfremstillede belægninger og produkter til forskellig industriel brug. Virksomheden driver 21 fabrikker på 4 kontinenter og udbyder sine produkter i mere end 100 lande. Den årlige omsætning udgør 614 mio. USD. Virksomheden har ca. 4 000 ansatte. Inden for EU har den produktion i Nederlandene, Frankrig, Spanien og Tyskland [1].

I 1991 købte Valmont Industries Inc. det nederlandske selskab Nolte BV. Selskabet driver nu virksomhed under navnet Valmont Nederland BV. Blandt dets nuværende produkter er forskellige typer stål- eller aluminiummaster fra 3 til over 80 meters højde, som bruges til alle slags traditionelle og moderne formål [2].

4. Vurdering

Støtteelementet i jordprisen

Når offentlige myndigheder sælger jord og bygninger, kan der være et element af statsstøtte — som defineret i EF-traktatens

[1] www.valmont.com

[2] www.valmont.nl

artikel 87, stk. 1 — til fordel for køberne. Kommissionens meddelelse om statsstøtteelementer i forbindelse med offentlige myndigheders salg af jord og bygninger (EFT C 209 af 10.7.1997, s. 3) indeholder generelle retningslinjer, der skal anvendes for at fastslå, om der foreligger et sådant element af statsstøtte. Kommissionen bedømmer den foreliggende sag ud fra denne meddelelse.

I den foreliggende sag blev der udarbejdet en vurderingsrapport i 1998. Dens beregninger er baseret på prisen for kommunens øvrige jordhandler i 1994 og prisen på andre handler med jord. Rapporten konkluderer, at markedsprisen for den jord, der blev solgt til Valmont, er 42,50 NLG pr. m^2, således at handelen giver køber en fordel på 375 000 NLG.

Kommissionen vurderer, at denne fordel er omfattet af forbuddet i artikel 87, stk. 1, idet:

— Fordelen gælder specifikt køber, dvs. Valmont

— Fordelen kommer fra statens ressourcer, da jorden sælges direkte af de lokale myndigheder

— Fordelen kan forventes at have en negativ virkning på handelen mellem medlemsstaterne, da der foregår international handel med produkter fra Valmont og dets moderselskab Valmont Industries Inc.

Elementer af støtte til parkeringspladsen

Principielt mener Kommissionen ikke, at opførelsen af en offentlig parkeringsplads kan siges at være til fordel for en bestemt virksomhed, da udgifterne til sådanne investeringer normalt dækkes gennem lokale skatter og afgifter, som de virksomheder, som har gavn af dem, og privatpersoner selv bidrager til. I denne sag har Kommissionen dog ikke kunnet fastslå, om parkeringspladsen egentlig er offentlig. At den ligger på Valmonts ejendom giver anledning til en vis tvivl. På det foreliggende grundlag kan Kommissionen ikke udelukke, at parkeringspladsen kan bruges af Valmont. Kommissionen betragter opførelsen af en parkeringsplads som en normal driftsomkostning. At kommunen har betalt parkeringspladsen, kan betragtes som en særlig fordel for virksomheden, som falder ind under definitionen i artikel 87, stk. 1, som beskrevet ovenfor.

Kommissionen har derfor mistanke om, at både jordhandelen og opførelsen af parkeringspladsen rummer statsstøtte som forstået i artikel 87, stk. 1.

Vurderingen af foreneligheden af den formodede støtte

Kommissionen har vurderet, om de undtagelser, der er fastlagt i EF-traktatens artikel 87, stk. 2 og 3, gælder for den formodede støtte. Det lader ikke til at være tilfældet, især fordi Maarheeze kommune ikke ligger i en region, der er berettiget til regionalstøtte i henhold til artikel 87, stk. 3, litra c).

5. **Konklusion**

I lyset af ovenstående har Kommissionen besluttet at indlede proceduren efter artikel 88, stk. 2, over for den nævnte formodede støtte. Den anmoder de nederlandske myndigheder om at fremsætte deres bemærkninger og fremskaffe alle oplysninger, der kan medvirke til at vurdere støtten.

I henhold til artikel 14 i Rådet forordning (EF) nr. 659/1999 kan ulovligt udbetalt støtte kræves tilbagebetalt af støttemodtageren.

BREVETS ORDLYD

»De Commissie deelt de Nederlandse autoriteiten mee dat zij, na onderzoek van de door uw autoriteiten ingediende informatie over bovenbedoelde steunmaatregel, heeft besloten de procedure van artikel 88, lid 2, EG-Verdrag in te leiden.

1. **Procedure**

In het voorjaar van 1998 werd de Europese Commissie in kennis gesteld van berichten in de pers waarin werd beweerd dat gemeenten tussen 1993 en 1995 geld van de provincie Noord-Brabant op verschillende manieren hadden misbruikt om bedrijven aan te trekken ([3]). De Commissie verzocht bij schrijven van 1 april 1998 (D/51488) om informatie. De Nederlandse autoriteiten antwoordden bij brief van 2 juli 1998, ingeschreven op 6 juli 1998 (A/35148). De Commissie vroeg om aanvullende informatie en herinnerde de Nederlandse regering aan deze verzoeken bij brieven van 29 oktober 1998 (D/54414), 21 december 1998 (D/55299), 31 maart 1999 (D/51425), 2 augustus 1999 (D/63284), 6 september 1999 (D/63682), 27 oktober 1999 (D/64481), 24 januari 2000 (D/50335) en 30 augustus 2000 (D/54456). De Nederlandse autoriteiten verstrekten de inlichtingen waarom was verzocht bij brieven van 19 januari 1999 (ingeschreven als A/30448 op 19 januari 1999), 23 augustus 1999 (ingeschreven als A/36473 op 25 augustus 1999), bij e-mail van 29 november 1999 en brieven van 10 februari 2000 (ingeschreven als A/31270 op 15 februari 2000), 22 augustus 2000 (ingeschreven als A/36991 op 24 augustus 2000) en 5 september 2000 (ingeschreven als A/37421 op 13 september 2000). De Nederlandse autoriteiten gaven nadere uitleg over de situatie op bijeenkomsten van 14 april 1999 en 23 mei 2000.

Nadat de moederonderneming van de Nederlandse begunstigde contact met hem had opgenomen, ondernam de vice-voorzitter van „Committee on International Relations" van het Amerikaanse Huis van Afgevaardigden stappen met betrekking tot deze zaak. In zijn brief van 11 juli 2000 aan de ambassadeur van de delegatie van de Europese Commissie in Washington en aan de ambassadeur van de Nederlandse ambassade in de VS verzocht hij om steun bij de oplossing van de zaak, omdat de grondverkoop die hieronder wordt beschreven reeds zes jaar geleden, in 1994, had plaatsgevonden. De Commissie antwoordde bij brief van 11 augustus 2000, waarbij zij wees op de noodzaak van toezicht op staatssteun door de Europese Commissie en op het belang van het beginsel dat onrechtmatige steun door de bevoegde autoriteiten van de begunstigde wordt teruggevorderd.

([3]) „Gedeputeerden werkten mee aan U-bocht", Brabants Dagblad, 6 maart 1998, „U-bocht rammelde flink", Brabants Dagblad, 10 maart 1998, „U-bocht strijdig met regels EU", Brabants Dagblad, 10 maart 1998.

2. **Achtergrond**

In 1993 en 1994 investeerde de provincie Noord-Brabant 20 miljoen NLG (9,1 miljoen EUR) in het versterken van de economische structuur en de verbetering van het ondernemingsklimaat van de provincie. De financiële middelen werden gebruikt om knelpunten in de infrastructuur van bedrijfsterreinen in de provincie op te lossen. De projecten werden uitgevoerd door de gemeenten, die hiertoe geld van de provincie ontvingen. Enkele gemeenten hadden reeds eigen middelen voor deze projecten uitgetrokken. Het geld van de provincie maakte het mogelijk om deze reserveringen voor andere doeleinden aan te wenden. Daarom werd deze handelwijze „U-bocht" genoemd. De provincie had bepaald dat de gemeenten deze middelen niet voor directe (financiële) bedrijfssteun mochten gebruiken.

3. **Beschrijving van de steun aan Valmont Nederland BV (ex Nolte)**

In 1994 verleende de provincie Noord-Brabant 400 000 NLG aan de gemeente Maarheeze voor het infrastructuurproject „Philipscomplex/Den Engelsman". Het project omvatte de uitbreiding en verbetering van de infrastructuur van het bedrijfsterrein voor in totaal 1 469 000 NLG. Zoals hierboven is beschreven had de gemeente reeds financiële middelen voor dit project uitgetrokken, die vervolgens aan andere doeleinden werden besteed. In dit geval gebruikte de gemeente deze middelen om de gecumuleerde verliezen af te schrijven van de gemeentelijke afdeling die met het beheer van het bedrijfsterrein was belast, waardoor het mogelijk was grond tegen een lagere prijs te verkopen. Vervolgens verkocht de gemeente Maarheeze in 1994 3 hectare grond aan Nolte BV, thans Valmont Nederland BV (hierna Valmont), voor 900 000 NLG (30 NLG per m^2).

De Nederlandse regering verstrekte op 4 december 1998 een taxatierapport van een onafhankelijke deskundige. Volgens dit rapport bedroeg de prijs van onroerend goed in Maarheze ten tijde van de transactie 42,50 NLG per m^2. Op basis van deze prijs zou de waarde van de grond 1 275 000 NLG bedragen. De Commissie veronderstelde daarom dat de grondverkoop een steunelement bevatte van 375 000 NLG (170 168 EUR). Na de bijeenkomst met de Commissie van 14 april 1999 vroegen de Nederlandse autoriteiten de onderneming om het vermeende steunelement (evenwel na aftrek van het „de minimis"-bedrag van 100 000 EUR), terug te betalen. De onderneming heeft dit tot dusverre geweigerd.

Bovendien betaalde de gemeente 250 000 NLG (113 445 EUR) voor de aanleg van een openbare parkeerplaats op het terrein van Valmont.

Het doel van de veronderstelde steun lijkt te zijn geweest om de investering van Valmont in het bedrijfsterrein te verzekeren.

4. **De onderneming**

Valmont is een dochteronderneming van Valmont Industries Inc., een internationale onderneming die gemechaniseerde irrigatiesystemen, masten voor verlichting, verkeer, stroomdistributie en communicatie, alsmede volgens klantenspecificatie beklede en vervaardigde producten voor uiteenlopende industriële doeleinden vervaardigt. De onderneming exploiteert 21 fabrieken in vier continenten, en brengt haar producten in meer dan 100 landen op de markt. De jaaromzet bedraagt circa 614 miljoen USD. De onderneming heeft ongeveer 4 000 werknemers. De productielocaties van de onderneming in de EU bevinden zich in Nederland, Frankrijk, Spanje en Duitsland [4].

In 1991 kocht Valmont Industries Inc. de Nederlandse onderneming Nolte BV, die sinds de jaren veertig masten voor de openbare verlichting en voor verkeersborden produceerde. De onderneming opereert thans onder de naam Valmont Nederland BV. De huidige producten omvatten verschillende soorten stalen of aluminiummasten van 3 tot 80 meter of zelfs hoger, die voor alle soorten traditionele en moderne doeleinden kunnen worden gebruikt [5]. Zoals hierboven is opgemerkt kocht de onderneming in 1994 3 ha grond, waarop een nieuwe productielocatie werd gevestigd.

5. **Beoordeling**

Het steunelement in de grondprijs

In artikel 87, lid 1, EG-Verdrag wordt gesteld dat, tenzij anders is bepaald, steun die de mededinging door begunstiging van bepaalde ondernemingen of bepaalde producties vervalst of dreigt te vervalsen, overenigbaar is met de gemeenschappelijke markt, voor zover deze steun het handelsverkeer tussen de lidstaten ongunstig beïnvloedt. De verkoop van grond en gebouwen door openbare instanties kan dergelijke staatssteun inhouden ten gunste van de kopers. De mededeling van de Commissie betreffende staatssteunelementen bij de verkoop van gronden en gebouwen door openbare instanties (PB C 209 van 10.7.1997, blz. 3) bevat een algemeen richtsnoer dat moet worden gehanteerd om vast te stellen of er al dan niet sprake is van een dergelijk staatssteunelement. Hoewel deze mededeling pas in 1997 werd aangenomen zijn de erin vervatte beginselen gebaseerd op meerdere jaren ervaring van de Commissie. De Commissie beoordeelt de onderhavige zaak derhalve in het licht van deze mededeling.

In hoofdstuk II, punt 1 en 2a) van de mededeling gaat de Commissie in op twee beginselen die de nationale autoriteiten in acht moeten nemen om ervoor te zorgen dat bij de verkoop van grond en gebouwen geen staatssteun wordt verleend.

In het onderhavige geval hebben de Nederlandse autoriteiten niet aangetoond dat het eerste beginsel inzake een voldoende openbaar gemaakte, open en onvoorwaardelijke biedprocedure in acht is genomen.

Wat het tweede beginsel betreft had een taxatie door een onafhankelijke deskundige moeten zijn verricht vóór de verkoponderhandelingen om de marktwaarde vast te stellen. In dit geval werd een taxatierapport uitgebracht na de verkoop. Het dateert van 4 december 1998 en de berekening is gebaseerd op de prijzen van 1994 van andere grondverkopen door de desbetreffende gemeente en de prijzen van de grondverkopen door andere partijen. Het rapport komt tot de conclusie dat de marktprijs voor de aan Valmont verkochte grond 42,50 NLG per m^2 bedraagt, hetgeen inhoudt dat de transactie een voordeel van 375 000 NLG voor de koper inhoudt.

Volgens de Commissie valt dit voordeel onder het verbod van artikel 87, lid 1, omdat:

— het specifiek ten goede komt aan de kopende onderneming;

---

[4] www.valmont.com

[5] www.valmont.nl

— het voordeel met staatsmiddelen wordt bekostigd omdat de grond rechtstreeks door de lokale overheid is verkocht;

— verwacht kan worden dat het voordeel het handelsverkeer tussen de lidstaten ongunstig beïnvloedt omdat de producten van Valmont en van de moederonderneming Valmont Industries Inc. international worden verhandeld.

Het steunelement in de aanleg van de parkeerplaats

Over het algemeen is de Commissie van mening dat het aanleggen van een openbare parkeerplaats geen voordeel inhoudt een bepaalde onderneming, omdat de kosten van deze investeringen gewoonlijk uit lokale belastingen worden gefinancierd, waaraan de begunstigde ondernemingen en particulieren zelf bijdragen.

In dit geval heeft de Commissie echter niet kunnen vaststellen of de parkeerplaats een openbaar karakter heeft. Het feit dat de parkeerplaats zich op het bedrijfsterrein van Valmont bevindt doet hierover twijfels rijzen. De Commissie kan in dit stadium niet uitsluiten dat de parkeerplaats alleen door Valmont wordt gebruikt. Zij beschouwt de kosten voor de aanleg van een particuliere parkeerplaats als normale bedrijfskosten. Het feit dat de gemeente voor de parkeerplaats heeft betaald kan een specifieke begunstiging van de onderneming inhouden, welke op dezelfde wijze als hierboven beschreven onder de voorwaarden van artikel 87, lid 1, valt.

De Commissie vermoedt derhalve dat zowel de grondverkoop als de aanleg van de parkeerplaats staatssteun inhouden in de zin van artikel 87, lid 1.

Beoordeling van de verenigbaarheid van de steun

De Commissie moet de verenigbaarheid van de vermeende steun beoordelen in het licht van het EG-Verdrag. Zij is derhalve nagegaan of de uitzonderingen van artikel 87, leden 2 en 3 EG-Verdrag van toepassing zijn. De uitzonderingen van lid 2 van artikel 87 EG-Verdrag zouden als grondslag kunnen dienen om steun als verenigbaar met de gemeenschappelijke markt te beschouwen. De vermeende steun betreft evenwel (a) geen steunmaatregelen van sociale aard aan individuele verbruikers, (b) geen steunmaatregelen tot herstel van de schade veroorzaakt door natuurrampen of andere buitengewone gebeurtenissen en (c) zij zijn niet noodzakelijk om de door de deling van Duitsland berokkende economische nadelen te compenseren. De uitzonderingen van artikel 87, lid 3, onder a), b) en d). EG-Verdrag die betrekking hebben op de bevordering van de economische ontwikkeling van streken waarin de levensstandaard abnormaal laag is of waar een ernstig gebrek aan werkgelegenheid heerst, op projecten van gemeenschappelijk Europees belang of op het bevorderen van de cultuur en de instandhouding van het culturele erfgoed, zijn evenmin van toepassing.

De Nederlandse autoriteiten hebben ook niet getracht de steun op de hierboven vermelde gronden te rechtvaardigen.

Wat het eerste gedeelte van de uitzondering van artikel 87, lid 3, onder c), EG-Verdrag betreft, namelijk steunmaatregelen om de ontwikkeling van bepaalde vormen van economische bedrijvigheid te vergemakkelijken, dit is niet van toepassing omdat de steun niet bedoeld was voor O & O, milieudoelstellingen of investeringen door het MKB. De Commissie baseerde haar beoordeling op grond van de overweging dat de voorgestelde steun bedoeld lijkt te zijn om de investering in de gemeente Maarheeze te waarborgen. De Commissie heeft derhalve deze steun onderzocht in het licht van de regionale richtsnoeren die gebaseerd zijn op het tweede gedeelte van de uitzondering van artikel 87, lid 3 onder c), namelijk steunmaatregelen om de ontwikkeling van bepaalde regionale economieën te vergemakkelijken. De gemeente Maarheeze maakte ten tijde van de grondverkoop evenwel geen deel uit van de regio's die in aanmerking kwamen voor regionale steun.

De Commissie betwijfelt derhalve of de uitzondering van artikel 87, lid 3, onder c), EG-Verdrag van toepassing is.

6. **Conclusies**

Gelet op de bovenstaande overwegingen verzoekt de Commissie de Nederlandse autoriteiten in het kader van de procedure van artikel 88, lid 2, EG-Verdrag binnen een maand vanaf de datum van ontvangst van dit schrijven hun opmerkingen te maken en alle dienstige inlichtingen te verstrekken voor de beoordeling van de steunmaatregel. De Commissie verzoekt met name om informatie over het al dan niet openbare karakter van de parkeerplaats. Zij verzoekt uw autoriteiten onverwijld een afschrift van deze brief aan de begunstigde van de steunmaatregel te doen toekomen.

De Commissie wijst de Nederlandse autoriteiten op de schorsende werking van artikel 88, lid 3, EG-Verdrag. Zij verwijst naar artikel 14 van Verordening (EG) nr. 659/1999, volgens hetwelk onrechtmatige steun van de begunstigde kan worden teruggevorderd.

Voorts deelt de Commissie de Nederlandse autoriteiten mee, dat zij de belanghebbenden door de bekendmaking van dit schrijven en van een samenvatting ervan in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen* in kennis zal stellen. Tevens zal zij de belanghebbenden in de lidstaten van de EVA die partij zijn bij de EER-Overeenkomst door de bekendmaking van een mededeling in het EER-Supplement van het Publicatieblad in kennis stellen, alsmede de toezichthoudende autoriteit van de EVA door haar een afschrift van dit schrijven toe te zenden. Alle bovengenoemde belanghebbenden zullen worden verzocht hun opmerkingen te maken binnen een maand vanaf de datum van deze bekendmaking.«.

Godkendt statsstøtte inden for rammerne af bestemmelserne i artikel 87 og 88 i EF-traktaten

Tilfælde, mod hvilke Kommissionen ikke gør indsigelse

(2001/C 37/09)

(EØS-relevant tekst)

Dato for vedtagelse af beslutningen: 20.9.2000

Medlemsstat: Belgien (kun artikel 87, stk. 3, litra c)-områder)

Sag nr.: N 799/99

Støtteordning: Belgiens regionalstøttekort (2000-2006)

Formål: Regionaludvikling

Støtteintensitet eller støttebeløb:

Store virksomheder: 10 %, 15 %, 17,5 % eller 20 % NSÆ afhængig af det pågældende område

SMV: Regionalstøtteintensiteten for store virksomheder + 10 % BSÆ

Varighed: Kortet gælder kun til og med 31.12.2006

Den autentiske tekst til beslutningen (renset for fortrolige oplysninger) findes på

http://europa.eu.int/comm/sg/sgb/state_aids

Dato for vedtagelse af beslutningen: 4.10.2000

Medlemsstat: Irland

Sag nr.: N 172/2000

Støtteordning: Ordning vedrørende startkapital og risikovillig kapital

Formål: Formålet med ordningen er at udvikle markedet for startkapital og risikovillig kapital til SMV i Irland

Retsgrundlag: Industrial Development Act, 1995, Section 6

Rammebeløb: 140 mio. EIP (ca. 178 mio. EUR)

Varighed: 2000-2006

Den autentiske tekst til beslutningen (renset for fortrolige oplysninger) findes på

http://europa.eu.int/comm/sg/sgb/state_aids

Dato for vedtagelse af beslutningen: 18.10.2000

Medlemsstat: Belgien (Områder i Vallonien, der er støtteberettigede i henhold til artikel 87, stk. 3, litra c)

Sag nr.: N 226/2000

Støtteordning: Støtteordning med regionalt sigte i henhold til lov af 30.12.1970 om økonomisk ekspansion (Vallonien)

Formål: Regionaludvikling

Retsgrundlag: Articles 1-4, 5 *ter*, 10-17, 36-40 et 43-48 de la loi du 30 décembre 1970 sur l'expansion économique, telle que modifiée par le décret du 25 juin 1992. Projet d'arrêté du gouvernement wallon portant exécution des articles 2, 12, 16 et 38 de la loi du 30 décembre 1970 sur l'expansion économique

Støtteintensitet eller støttebeløb:

Store virksomheder: 10 %, 15 %, 17,5 % eller 20 % NSÆ alt efter område

SMV: Regionalstøtteloft for store virksomheder + 10 % NSÆ

Varighed: Ordningen udløber den 31.12.2006

Den autentiske tekst til beslutningen (renset for fortrolige oplysninger) findes på

http://europa.eu.int/comm/sg/sgb/state_aids

Dato for vedtagelse af beslutningen: 18.10.2000

Medlemsstat: Spanien (Madrid)

Sag nr.: N 431/2000

Støtteordning: Ordning for støtte til investeringer i de støtteberettigede områder i Madrid (Precoma)

Formål: Regionaludvikling

Retsgrundlag: Orden reguladora de la Comunidad de Madrid

Rammebeløb: 25 000 mio. ESP (ca. 150 mio. EUR)

Støtteintensitet eller støttebeløb: Højst 20 % NSÆ, forhøjet med 10 % brutto til små og mellemstore virksomheder

Varighed: Til og med 30.9.2005

Den autentiske tekst til beslutningen (renset for fortrolige oplysninger) findes på

http://europa.eu.int/comm/sg/sgb/state_aids

Dato for vedtagelse af beslutningen: 24.10.2000

Medlemsstat: Spanien (Baskerlandet)

Sag nr.: N 293/2000

Støtteordning: Forlængelse af regionalstøtteordningerne til fordel for miljøbeskyttelse

Formål: Miljøbeskyttelse

Retsgrundlag: Proyecto de modificación del Decreto nº 15/1992, de 4 de febrero, por el que se establecen las normas básicas para la concesión de subvenciones a empresas en materia de medio ambiente

Rammebeløb: 500 mio. ESP (3 mio. EUR)

Støtteintensitet eller støttebeløb:

Investeringsstøtte: mellem 7,5 % BSÆ og 40 % BSÆ alt efter de forskellige mål

Miljøstøtte: 20 % NSÆ til store virksomheder, 50 % BSÆ til SMV

Varighed: 2001

Den autentiske tekst til beslutningen (renset for fortrolige oplysninger) findes på

http://europa.eu.int/comm/sg/sgb/state_aids

Dato for vedtagelse af beslutningen: 31.10.2000

Medlemsstat: Portugal

Sag nr.: N 457/2000

Støtteordning: Projekter til fremme af den teknologiske udvikling

Formål: Teknologisk forskning og udvikling

Retsgrundlag: Decreto-Lei

Rammebeløb: 19,95 mio. EUR

Støtteintensitet eller støttebeløb: Variabel alt efter hvilke projekter, virksomheder og regioner der er tale om

Varighed: Indtil slutningen af 2006

Den autentiske tekst til beslutningen (renset for fortrolige oplysninger) findes på

http://europa.eu.int/comm/sg/sgb/state_aids

Dato for vedtagelse af beslutningen: 13.11.2000

Medlemsstat: Frankrig

Sag nr.: N 402/2000

Støtteordning: Guyane 2000-2006 — Etableringsfond

Formål:

Regionaludvikling

Støtte til jobskabelse i forbindelse med investering, dog højst 10 700 EUR pr. arbejdsplads og:

— 28 % brutto til SMV

— 25 % brutto til store virksomheder

Rammebeløb: 1,22 mio. EUR (2000-2006)

Varighed: Indtil slutningen af 2006

Den autentiske tekst til beslutningen (renset for fortrolige oplysninger) findes på

http://europa.eu.int/comm/sg/sgb/state_aids

Dato for vedtagelse af beslutningen: 13.11.2000

Medlemsstat: Frankrig

Sag nr.: N 628/2000

Støtteordning:

10 ordninger for støtte til små virksomheder og mikrovirksomheder i regionen Guyana

a) Oprettelse og modernisering af virksomheder (industri og virksomhedsservice)

b) Oprettelse og modernisering af handels- og håndværksvirksomheder

c) Regionalstøtte til oprettelse af virksomhed

d) Støtte til mikroprojekter

e) Regionale tilskud til bondegårds- og skovferie

f) Regionale tilskud til hotelsektoren

g) Regionale tilskud til turistlejligheder

h) Regionale tilskud til turistværelser

i) Regionale tilskud til erhvervelse af befordringsmidler for turister

j) Regionale tilskud til supplerende tilpasninger og udstyr

Formål: Regionaludvikling

Retsgrundlag: c)-j): Article L 1511, tirets 1 à 5, du code des collectivités territoriales

Rammebeløb:

a) 2,3 mio. EUR for tidsrummet 2000-2006

b) 1,9 mio. EUR for tidsrummet 2000-2006

c) og d): 1,3 mio. EUR for tidsrummet 2000-2006

e)-j): 3,1 mio. EUR for tidsrummet 2000-2006

Støtteintensitet eller støttebeløb:

a) Tilskud på højst 50 000 FRF (7 622 EUR)

b) Tilskud på højst 60 000 FRF (9 147 EUR)

c) Tilskud på højst 40 000 FRF (6 098 EUR)

d) Tilskud på højst 150 000 FRF (22 867 EUR) til oprettelse af mindst én fast arbejdsplads på ubestemt tid og på fuldtid

e) Tilskud på højst 300 000 FRF (45 735 EUR) til oprettelse af mindst én fast arbejdsplads på ubestemt tid og på fuldtid

f) Tilskud på højst 50 000 FRF (7 622 EUR) pr. værelse til oprettelse af mindst to faste arbejdspladser på ubestemt tid og på fuldtid

g) Tilskud på højst 60 000 FRF (9 147 EUR) pr. turistlejlighed

h) Tilskud på højst 18 000 FRF (2 744 EUR) pr. turistværelse

i) Tilskud på højst 80 000 FRF (12 196 EUR) pr. minibus, på højst 20 000 FRF (3 050 EUR) pr. kano og på højst 200 000 FRF (30 490 EUR) for andre både

j) Tilskud på højst 30 000 FRF (4 574 EUR)

Varighed: Til og med 31. december 2006

Andre oplysninger: For a), b), e), f), g), h), i) og j) kan støtten kumuleres med skattelettelser (Pons-loven)

Den autentiske tekst til beslutningen (renset for fortrolige oplysninger) findes på

http://europa.eu.int/comm/sg/sgb/state_aids

Dato for vedtagelse af beslutningen: 15.11.2000

Medlemsstat: Tyskland

Sag nr.: N 156/2000

Støtteordning: Navigations- og marineteknologi til det 21. århundrede

Formål: Fremme forskningsprojekter vedrørende nagivations- og marineteknologi med henblik på at skabe det videnskabelige og tekniske grundlag for udviklingen af nye teknologier til marineindustrien

Retsgrundlag: Jährliche Haushaltsgesetze

Rammebeløb: 86,5 mio. EUR (173 mio. DEM) i alt over fem år; gennesnitligt årligt budget: 17,5 mio. EUR (35 mio. DEM) (i 2000: 16 mio. EUR, i 2001: 16,5 mio. EUR, i 2002: 17 mio. EUR, i 2003: 18 mio. EUR, i 2004: 19 mio. EUR) inklusive støtte til offentlige forskningsinstitutter

Støtteintensitet eller støttebeløb:

Grundforskning: højst 100 %; Industriel forskning: højst 50 %; Udvikling på prækonkurrencestadiet: højst 25 %; Feasibilityundersøgelser: højst 75 %/50 %

Bonus på 10 procentpoint til projekter udført i artikel 87, stk. 3, litra a)-områder

Bonus på 10 procentpoint til SMV

Bonus på 10 procentpoint i henhold til punkt 5.10.4 i F&U-rammebestemmelserne

Det samlede beløb, inklusive bonus og kumulering, må ikke overstige 75 % til industriel forskning og 50 % til udvikling på prækonkurrencestadiet

Varighed: 5 år fra 1.1.2000

Den autentiske tekst til beslutningen (renset for fortrolige oplysninger) findes på

http://europa.eu.int/comm/sg/sgb/state_aids

Dato for vedtagelse af beslutningen: 15.11.2000

Medlemsstat: Spanien (Andalusien)

Sag nr.: N 538/2000

Støtteordning: Regional støtteordning til fordel for miljøbeskyttelse

Formål: Miljøbeskyttelse

Retsgrundlag: Proyecto de Decreto por el que se establece el marco regulador de las ayudas concedidas por la Junta de Andalucía afectadas por las Directrices comunitarias sobre ayudas estatales en favor del medio ambiente

Rammebeløb: 40 411 755 000 ESP (242 879 539,14 EUR)

Støtteintensitet eller støttebeløb:

Investeringer: 40 % BSÆ, forhøjet med 10 procentpoint brutto i tilfælde af SMV og yderligere 10 procentpoint brutto i tilfælde af støtte til vedvarende energikilder

Anden form for støtte udelukkende til SMV: 50 % BSÆ

Varighed: 2000-2006

Den autentiske tekst til beslutningen (renset for fortrolige oplysninger) findes på

http://europa.eu.int/comm/sg/sgb/state_aids

Dato for vedtagelse af beslutningen: 22.11.2000

Medlemsstat: Tyskland

Sag nr.: N 555/2000

Støtteordning: Midlertidig afgiftsfritagelse til visse kombinerede kraftvarmeværker som led i den fortsatte økologiske afgiftsreform i Tyskland

Formål: Fremme af investeringer i visse kombinerede kraftvarmeværker, hvorved elproduktionens energieeffektivitet øges med det formål at opnå fordele på miljøområdet

Retsgrundlag: Gesetz zur Änderung des Mineralölsteuergesetzes

Rammebeløb: Det tabte afgiftsprovenu kan ikke anslås

Varighed: 5 år fra hvert anlægs ibrugtagning, senest fra 1.1.2004

Den autentiske tekst til beslutningen (renset for fortrolige oplysninger) findes på

http://europa.eu.int/comm/sg/sgb/state_aids

Dato for vedtagelse af beslutningen: 27.11.2000

Medlemsstat: Frankrig

Sag nr.: N 317/2000

Støtteordning: La Réunion 2000-2006 — Fritids- og turistprodukter

Formål: Regionaludvikling og bevarelse af kulturarv

Støtteintensitet eller støttebeløb: 60 % brutto af investeringsomkostningerne, dog højst 0,8 mio. EUR

Varighed: Indtil udgangen af 2006

Den autentiske tekst til beslutningen (renset for fortrolige oplysninger) findes på

http://europa.eu.int/comm/sg/sgb/state_aids

Forudgående anmeldelse af en fusion

(Sag COMP/M.2277 — Degussa-Hüls/SKW Trostberg/Laporte)

(2001/C 37/10)

(EØS-relevant tekst)

1. I henhold til artikel 4 i Rådets forordning (EØF) nr. 4064/89 ([1]), senest ændret ved forordning (EF) nr. 1310/97 ([2]), modtog Kommission den 26. januar 2001 en anmeldelse af en planlagt fusion, hvorved de tyske selskaber Degussa-Hüls AG og SKW Trostberg AG, der begge kontrolleres af E.ON AG, i overensstemmelse med forordningens artikel 3, stk. 1, litra b), i fællesskab erhverver kontrol med det britiske selskab Laporte plc ved et overtagelsestilbud, der blev offentliggjort den 15. december 2000.

2. De deltagende virksomheder udøver følgende erhversaktiviteter:

— Degussa-Hüls: specialprodukter og andre kemiske produkter

— SKW Trostberg: specialprodukter og andre kemiske produkter og procedurer

— E.ON: El- og gasforsyning, kemikalier, telekommunikation, olie, emballage, aluminium og handel

— Laporte: specialprodukter og andre kemiske produkter.

3. På grundlag af en foreløbig undersøgelse finder Kommissionen, at den anmeldte fusion kan falde ind under forordning (EØF) nr. 4064/89. Den forbeholder sig dog sin endelige stilling til dette punkt.

4. Kommissionen opfordrer andre interesserede parter til at fremsætte deres eventuelle bemærkninger til den planlagte fusion.

Bemærkningerne skal være Kommissionen i hænde senest ti dage efter offentliggørelsen af denne meddelelse. Bemærkningerne, med angivelse af reference COMP/M.2277 — Degussa-Hüls/SKW Trostberg/Laporte kan sendes til Kommissionen med fax ((32-2) 296 43 01 eller 296 72 44) eller med brev til følgende adresse:

Europa-Kommissionen
Generaldirektoratet for Konkurrence
Direktorat B — Merger Task Force
Rue Joseph II/Jozef II-straat 70
B-1000 Bruxelles/Brussel.

([1]) EFT L 395 af 30.12.1989, s. 1. Berigtigelse i EFT L 257 af 21.9.1990, s. 13.
([2]) EFT L 180 af 9.7.1997, s. 1. Berigtigelse i EFT L 40 af 13.2.1998, s. 17.

Forudgående anmeldelse af en fusion

(Sag COMP/M.2294 — Etex Group/Glynwed Pipe Systems)

(2001/C 37/11)

(EØS-relevant tekst)

1. I henhold til artikel 4 i Rådets forordning (EØF) nr. 4064/89 ([1]), senest ændret ved forordning (EF) nr. 1310/97 ([2]), modtog Kommissionen den 26. januar 2001 en anmeldelse af en planlagt fusion, hvorved selskabet Etex Group SA, der hører under Etex-koncernen og kontrolleres af Fineter SA, i overensstemmelse med forordningens artikel 3, stk. 1, litra b), erhverver kontrol med Glynwed International plc's Pipe Systems, der hører under Glynwed International plc, ved opkøb af aktier.

2. De deltagende virksomheder udøver følgende erhvervsaktiviteter:

— Etex Group SA: produktion, salg og distribution af tagdækningsmaterialer, plastvarer (hovedsagelig rørsystemer og komponenter hertil), plader, gulv- og vægmaterialer og andre byggematerialer

— Glynwed Pipe Systems: produktion, salg og distribution af rørsystemer og komponenter hertil.

3. På grundlag af en foreløbig undersøgelse finder Kommissionen, at den anmeldte fusion kan falde ind under forordning (EØF) nr. 4064/89. Den forbeholder sig dog sin endelige stilling til dette punkt.

4. Kommissionen opfordrer andre interesserede parter til at fremsætte deres eventuelle bemærkninger til den planlagte fusion.

Bemærkningerne skal være Kommissionen i hænde senest ti dage efter offentliggørelsen af denne meddelelse. Bemærkningerne, med angivelse af reference COMP/M.2294 — Etex Group/Glynwed Pipe Systems kan sendes til Kommissionen med fax ((32-2) 296 43 01 eller 296 72 44) eller med brev til følgende adresse:

Europa-Kommissionen
Generaldirektoratet for Konkurrence
Direktorat B — Merger Task Force
Rue Joseph II/Jozef II-straat 70
B-1000 Bruxelles/Brussel.

([1]) EFT L 395 af 30.12.1989, s. 1. Berigtigelse i EFT L 257 af 21.9.1990, s. 13.

([2]) EFT L 180 af 9.7.1997, s. 1. Berigtigelse i EFT L 40 af 13.2.1998, s. 17.

Forudgående anmeldelse af en fusion

(Sag COMP/M.2280 — BASF/Bertschi/Hoyer/VTGL/JV)

Behandles eventuelt efter den forenklede procedure

(2001/C 37/12)

(EØS-relevant tekst)

1. I henhold til artikel 4 i Rådets forordning (EØF) nr. 4064/89 [1], senest ændret ved forordning (EF) nr. 1310/97 [2], modtog Kommissionen den 25. januar 2001 en anmeldelse af en planlagt fusion, hvorved de tyske virksomheder BASF Aktiengesellschaft Hoyer GmbH og VTG-Lehnkering AG og den schweisiske virksomhed Bertschi AG erhverver fælles kontrol med et nyt tysk selskab rail4chem Eisenbahnverkehrsgesellschaft mbH (rail4chem).

2. De deltagende selskaber udøver følgende erhvervsaktiviteter:

— BASF Aktiengesellschaft: naturgas, olie, kemiske og farmaceutiske produkter

— Bertschi AG: fragt og spedition

— Hoyer GmbH: især logistikydelser

— rail4chem: godstransport ad jernbane.

3. På grundlag af en foreløbig undersøgelse finder Kommissionen, at den anmeldte fusion kan falde ind under forordning (EØF) nr. 4064/89. Den forbeholder sig dog sin endelige stilling til dette punkt. I henhold til Kommissionens meddelelse om en forenklet procedure for behandling af bestemte fusioner efter Rådets forordning (EØF) nr. 4064/89 [3], kan denne sag eventuelt behandles efter den procedure, der er fastsat i denne meddelelse.

4. Kommissionen opfordrer andre interesserede parter til at fremsætte deres eventuelle bemærkninger til den planlagte fusion.

Bemærkningerne skal være Kommissionen i hænde senest ti dage efter offentliggørelsen af denne meddelelse. Bemærkningerne med angivelse af reference COMP/M.2280 — BASF/Bertschi/Hoyer/VTGL/JV kan sendes til Kommissionen med fax ((32-2) 296 43 01 eller 296 72 44) eller med brev til følgende adresse:

Europa-Kommissionen
Generaldirektoratet for Konkurrence
Direktorat B — Merger Task Force
Rue Joseph II/Jozef II-straat 70
B-1000 Bruxelles/Brussel.

---

[1] EFT L 395 af 30.12.1989, s. 1. Berigtigelse i EFT L 257 af 21.9.1990, s. 13.

[2] EFT L 180 af 9.7.1997, s. 1. Berigtigelse i EFT L 40 af 13.2.1998, s. 17.

[3] EFT C 217 af 29.7.2000, s. 32.

Forudgående anmeldelse af en fusion

(Sag COMP/M.2324 — Sanmina Corporation/AB Segerström & Svensson)

Behandles eventuelt efter den forenklede procedure

(2001/C 37/13)

(EØS-relevant tekst)

1. I henhold til artikel 4 i Rådets forordning (EØF) nr. 4064/89 ([1]), senest ændret ved forordning (EF) nr. 1310/97 ([2]), modtog Kommissionen den 26. januar 2001 en anmeldelse af en planlagt fusion, hvorved det amerikanske selskab Sanmina Corporation (Sanmina) i overensstemmelse med forordningens artikel 3, stk. 1, litra b), erhverver kontrol med hele det svenske selskab AB Segerström & Svensson (Segerström & Svensson) ved et overtagelsestilbud, der blev offentliggjort den 26. januar 2001.

2. De deltagende virksomheder udøver følgende erhvervsaktiviteter:

— Sanmina: elektroniske tjenester på produktionsområdet til producenter af orginaludstyr inden for kommunikation, industriel og medicinsk instrumentering og IT-industrien

— Segerström & Svensson: hovedsagelig indkapslingssystemer til tele-, datakommunikations- samt bilindustrien.

3. På grundlag af en foreløbig undersøgelse finder Kommissionen, at den anmeldte fusion kan falde ind under forordning (EØF) nr. 4064/89. Den forbeholder sig dog sin endelige stilling til dette punkt. I henhold til Kommissionens meddelelse om en forenklet procedure for behandling af bestemte fusioner efter Rådets forordning (EØF) 4064/89 ([3]) kan denne sag eventuelt behandles efter den procedure, der er fastsat i denne meddelelse.

4. Kommissionen opfordrer andre interesserede parter til at fremsætte deres eventuelle bemærkninger til den planlagte fusion.

Bemærkningerne skal være Kommissionen i hænde senest ti dage efter offentliggørelsen af denne meddelelse. Bemærkningerne med angivelse af reference COMP/M.2324 — Sanmina Corporation/AB Segerström & Svensson kan sendes til Kommissionen med fax ((32-2) 296 43 01 eller 296 72 44) eller med brev til følgende adresse:

Europa-Kommissionen
Generaldirektoratet for Konkurrence
Direktorat B — Merger Task Force
Rue Joseph II/Jozef II-straat 70
B-1000 Bruxelles/Brussel.

([1]) EFT L 395 af 30.12.1989, s. 1. Berigtigelse i EFT L 257 af 21.9.1990, s. 13.

([2]) EFT L 180 af 9.7.1997, s. 1. Berigtigelse i EFT L 40 af 13.2.1998, s. 17.

([3]) EFT C 217 af 29.7.2000, s. 32.

III

(Oplysninger)

KOMMISSIONEN

INDKALDELSE AF FORSLAG

Europæisk initiativ for demokrati og menneskerettigheder iværksat af Europa-Kommissionen

Støtte til rehabiliteringscentre for torturofre

(2001/C 37/14)

1. **Publikationsnummer**

SCR-E/111916/C/G.

2. **Program og finansieringskilde**

Europæisk initiativ for demokrati og menneskerettigheder.

Støtte til rehabiliteringscentre for torturofre.

Budgetpost: B5-813 (Centre i EU)
B7-701 (Centre uden for EU).

3. **Aktiviteternes art, geografisk område og projekternes varighed**

a) Dette europæiske initiativ forener budgetposterne til aktioner til fremme af menneskerettigheder, demokrati og konfliktløsning i lande uden for EU. I forbindelse med denne forslagsindkaldelse kan organisationer udelukkende søge om finansiering af aktiviteter til støtte for rehabilitering af torturofre eller disses familier. Ved tortur forstås voldelige handlinger, der medfører stærk smerte eller lidelse, eller andre former for graverende eller overlagt grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf

i) der udføres af en offentlig ansat eller en anden person, der virker i embeds medfør, eller med en sådan persons samtykke, eller

ii) der udføres af en gruppe i politisk øjemed.

b) Geografisk område: EU's medlemsstater og alle programmets modtagerlande.

c) Projekternes maksimale varighed: 36 måneder.

For nærmere oplysninger henvises til »Vejledning for ansøgere«, jf. punkt 12.

4. **Det samlede beløb, der er til rådighed for dette udbud**

12 mio. EUR, hvoraf 6 mio. EUR er beregnet til centre i EU og 6 mio. EUR til centre uden for EU.

5. **Maksimum- og minimumtilskud**

a) Minimumtilskud pr. projekt:

300 000 til centre i EU

200 000 til centre uden for EU.

b) Maximumtilskud pr. projekt: Der er ikke fastsat noget loft.

c) Af de omkostninger, der er berettiget til EU-tilskud, kan tilskuddet højst dække:

60 % for centre i EU

80 % for centre uden for EU.

6. **Maksimalt antal tilskud, der kan tildeles**

Der er ikke fastsat noget loft.

7. **Hvem kan afgive bud?**

Ansøgerne skal være ikke-profitsøgende organisationer, ngo'er, operatører i den offentlige eller den private sektor eller lokale myndigheder og have hovedsæde i EU eller i et af modtagerlandene. Hovedsædet kan undtagelsesvis være i et andet tredjeland.

8. **Foreløbig dato for meddelelse af resultatet af udbudsproceduren**

Juli 2001.

9. **Tildelingskriterier**

Der henvises til afsnit 2.3 i »Vejledning for ansøgere«, jf. punkt 12.

10. **Ansøgningsformular, og hvordan den skal udfyldes**

Ved ansøgningen anvendes **den standardiserede ansøgningsformular**, der findes i bilaget til ovennævnte vejledning, jf. punkt 12, og hvis form og instrukser skal overholdes nøje. For hver ansøgning skal ansøgeren indsende **én underskrevet original og fem genparter**.

11. **Ansøgningsfrist**

2. april 2001, kl. 16.00.

Ansøgninger, som den kontraherende myndighed modtager efter denne frist, vil ikke blive taget i betragtning.

12. **Nærmere oplysninger**

For nærmere oplysninger om dette udbud henvises til »Vejledning for ansøgere«, som er offentliggjort sammen med denne meddelelse på SCR's internetsted:

http://europa.eu.int/comm/scr/tender/index_en.htm

Spørgsmål vedrørende dette udbud sendes med e-post (med angivelse af udbuddets publikationsnummer, jf. punkt 1) til Claudine.Delvoye@cec.eu.int. Alle ansøgere opfordres til regelmæssigt indtil ansøgningsfristens udløb at konsultere ovennævnte netsted, hvor Kommissionen offentliggør de hyppigste spørgsmål med tilhørende svar.